ප්‍රතිමාන

වෙළුම 15, අංක 01

Prathimâna

Vol. 15, No. 01

The Journal of the Department of Sociology
University of Ruhuna

ISSN 1391 - 2445
ISSN (online) 2783 – 8595

2022

සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය
මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය
රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය
මාතර

Prathimâna

Peer-reviewed Journal

Vol.15, No. 01

2022

Department of Sociology
Faculty of Humanities and Social Sciences
University of Ruhuna
Sri Lanka

ප්‍රතිමාන

ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

වෙළුම 15 - අංක 01

2022

සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය
මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය
රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය
මාතර

Prathimâna

Vol. 15 No.01, 2022

Prathimâna - The Journal of the Department of Sociology is a peer-reviewed journal published biannually by the Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna.

Copyright © June 2022, Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna, Sri Lanka.

All rights reserved. Any form of copying either full or any partial content of the Prathimâna for public or personal use, republished, distribution, sale and any other promotional purposes etc. is strictly prohibited unless prior permission is formally granted by the Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna.

ISSN 1391 - 2445

ISSN (online) 2783 – 8595

Editorial Board

Professor N.V.G.A Hemantha Kumara (Editor - In Chief), Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna

Professor Upali Pannila, Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna

Professor Kalinga Tudor Silva, Professor Emeritus, Department of Sociology, Faculty of Arts, University of Peradeniya

Professor Sarath Amarasinghe, Professor Emeritus, Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna

Dr. Thilak Wijesundara, Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences University of Ruhuna

Dr. Pathmanesan Sanmugeswaran, Department of Social Studies, The Open University of Sri Lanka

Ishara Wanniarachchi, Lecturer, Department of Sociology, University of Ruhuna

Language Editor in English

Dr. Upul Lekamge, Department of Social Sciences, Faculty of Social Sciences and Languages, Sabaragamuwa University of Sri Lanka.

Language Editor in Sinhala

Nalaka Jayasena, Former Assistant Lecturer, Department of Sinhala, University of Colombo

Editor (Technical)

W. Susith Nimantha Siriwardhana, Temporary Lecturer in Sociology, Department of Social Sciences, Rajarata University of Sri Lanka

Published by,

Department of Sociology
Faculty of Humanities and Social Sciences
University of Ruhuna
Matara (81000)
Sri Lanka.
Telephone / Fax: +94 – 412222681 / 82, EX /3701
Email: socrprathimana21@gmail.com

ප්‍රතිමාන

වෙළුම 15 අංක 01, 2022

රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලයේ මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨයේ සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය මගින් අර්ධ වාර්ෂිකව ප්‍රකාශයට පත් කරන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය.

ප්‍රකාශන හිමිකම © ජුනි 2022, සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

සියලු හිමිකම් ඇවිරිණි. රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලයේ මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨයේ සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශයේ පූර්ව අනුමැතියකින් තොරව මෙම ප්‍රකාශනයේ අන්තර්ගතය සම්පූර්ණයෙන් හෝ කොටසක් පුද්ගලික හෝ පොදු භාවිතය වෙනුවෙන් නැවත ප්‍රකාශයට පත් කිරීම, බෙදා හැරීම, විකිණීම හෝ වෙනත් කුමන ආකාරයේ හෝ ප්‍රවර්ධන කටයුත්තක් සඳහා යොදා ගැනීමට අවසර නොමැත.

ISSN 1391 - 2445

ISSN (online) 2783 – 8595

සංස්කාරක මණ්ඩලය

මහාචාර්ය එන්.වී.ජී. ඒ. හේමන්ත කුමාර (ප්‍රධාන සංස්කාරක), සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

මහාචාර්ය උපාලි පන්නිල, සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

මහාචාර්ය කාලිංග ටියුඩර් සිල්වා, සම්මානිත මහාචාර්ය, සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, ශාස්ත්‍ර පීඨය, පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාවය

මහාචාර්ය සරත් අමරසිංහ, සම්මානිත මහාචාර්ය, සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

ආචාර්ය තිලක් විජේසුන්දර, සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

ආචාර්ය පද්මනේෂන් සන්මුගේස්වරන්, සමාජීය අධ්‍යයන දෙපාර්තමේන්තුව, ශ්‍රී ලංකා විවෘත විශ්වවිද්‍යාලය

කථිකාචාර්ය ඉෂාරා වන්නිආරච්චි, සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

භාෂා සංස්කාරක (ඉංග්‍රීසි)

ආචාර්ය උපුල් ලේකම්ගේ, සමාජීය විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, සමාජීය විද්‍යා හා භාෂා පීඨය, සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

භාෂා සංස්කාරක (සිංහල)

නාලක ජයසේන, හිටපු සහකාර කථිකාචාර්ය, සිංහල අධ්‍යයනාංශය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය

සංස්කාරක (තාක්ෂණික)

සුසිත් නිමන්ත සිරිවර්ධන, සහකාර කථිකාචාර්ය, සමාජීය විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, ශ්‍රී ලංකා රජරට විශ්වවිද්‍යාලය

ප්‍රකාශනය

සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය
මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය
රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය
මාතර (81000)
දුරකථන / ෆැක්ස් : +94 – 412222681 / 82, EX /3701
විද්‍යුත් තැපැල : socrprathimana21@gmail.com

පටුන

01.	පරිවාස සහ ළමාරක්ෂණ සේවා ආයතනගතකරණය ආශ්‍රිත සුබසාධන ගැටළු පිළිබඳ සමාජවිද්‍යාත්මක විමසුමක් එම්. එස්. එස් ජයසේන සහ ඩබ්. එම්. ජේ වෙල්ගම	01 - 17
02.	අන්තර්ජාතික ශ්‍රම සංක්‍රමණය, මිනිස් ජාවාරම හා නූතන වහල්භාවය ශාන්ත වන්නිනායක	18 - 31
03.	පරිකල්පනයෙන් ඔබ්බට දැකිය යුතු ශ්‍රී ලංකාවේ සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යය මතවාදය පිළිබඳ කතිකාවක් එච්.ඩී.ආර්.මාධවී	32 - 43
04.	A study on the impact of the Sinhala Diaspora on the governance process in Sri Lanka. (Based on the 2019 Presidential Election) Sudarshani Damunupola	44 - 57
05.	புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்கள்: யாழ்ப்பாணத்தில் போருக்குப் பின்னரான மயிலிட்டி வடக்குக் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்ட ஒரு சமூகவியல் ஆய்வு என். பாஸ்கரன	58 - 73

Prathimana Journal
Volume 15, No.1, 2022, 001 - 017

Department of Sociology
Faculty of Humanities and Social Sciences
University of Ruhuna

පරිවාස සහ ළමා රක්ෂණ සේවා ආයතනගතකරණය ආශ්‍රිත සුබසාධන ගැටලු පිළිබඳ සමාජ විද්‍යාත්මක විමසුමක්

එම්.එස්.එස් ජයසේන සහ ඩබ්. එම්. ජේ වෙල්ගම

සාරසංක්ෂේපය

ළමා ආරක්ෂාව සහස්‍ර සංවර්ධන ඉලක්කයන්හි ප්‍රමුඛතාවයකි. පසුගිය දශක කිහිපය තුළ සිදුකළ අධ්‍යයන මගින් පෙන්වා දී ඇති පරිදි ශ්‍රී ලංකාවේ රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය නොවන ළමා රැකවරණ මධ්‍යස්ථාන දෙවර්ගයෙහිම දරුවන්හට ආරක්ෂාව හා රැකවරණය සැපයීමේ දී උග්‍ර අඩුපාඩු පවතී. සබරගමුව පළාතෙහි ද ළමාරක්ෂක ආයතනගත දරුවන් වර්ධනය වීම නොසලකමින් පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ සේවා සඳහා ජාතික මට්ටමින් අයවැය ප්‍රතිපාදන වෙන් වීම පහත වැටී ඇත. මෙම අධ්‍යයනයේ පොදු පරමාර්ථය වූයේ ආයතනික ළමා ආරක්ෂක හා පරිවාස සේවාවන්හි ගැටලු සහ අභියෝග විමසීමත්, ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශයන්, සැලසුම් සහ වර්තමාන භාවිතයන් අතර පරස්පරතා අධ්‍යයනය කිරීමත් ය. මීට අමතරව මෙම අධ්‍යනය මගින් එම පරස්පරතා නිර්මාණය වන පසුබිම විමසුමට ලක් කරයි. මෙම අධ්‍යයනයේ දී පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ ආයතනවල ළමුන් පස් දෙනෙකුත්, නිළධාරීන් දාහතර දෙනෙකුත් ගැඹුරු සම්මුඛ සාකච්ඡා වලට භාජනය විය. මෙම ආයතන අතර ළමා නිවාස, රැඳවුම් නිවාස සහ රජයේ භාර ගැනීමේ නිවාස ඇතුළත් විය. පනත්, ස්ථාවර නියෝග, ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශ, පර්යේෂණ පත්‍රිකා සහ සම්මුඛ සාකච්ඡා NVIVO මෘදුකාංගය භාවිත කරමින් ගුණාත්මක තේමාගත විශ්ලේෂණයට ලක් කරන ලදී. ආයතනගත දරුවන් සඳහා ආරක්ෂක නිලධාරීන් ප්‍රමාණවත් නොවීම, නිරීක්ෂිත කැමරා, ආරක්ෂක තාප්ප, වයස් කාණ්ඩ අනුව ළමුන් වෙන් නොකිරීම වැනි තීරණාත්මක ගැටලු රාශියක් පවතියි. ජල සැපයුම් අඩාල වීම, ගිලන් කාමර නොමැතිවීම, සහතික කළ පාසලක් නොමැති වීම, ලිංගික අතවරයන්ට ලක් වූ ළමුන් වෙන්කර රැඳවීම සඳහා ස්ථානයක් නොමැති වීම, ප්‍රවාහනය සම්බන්ධ ගැටලු ආයතනික ව්‍යුහය යටතේ උද්ගතව පවතියි. කාර්ය මණ්ඩල ගැටලු යටතේ ප්‍රවාහන නිලධාරීන්, ළමාරක්ෂණ සේවය සම්බන්ධ ප්‍රවීණයන් සහ ප්‍රතිපාදන ප්‍රමාණවත් නොවීම සේවා තත්ත්ව පහත හෙළයි. ළමුන් පාසල් වලට ඇතුළත් කිරීමේ දී වෙන් කොට සැලකීම, අධ්‍යාපන අවස්ථා ප්‍රමාණවත් නොවීම සහ සම්පත් ප්‍රමාණවත් නොවීම ළමුන්ගෙ සමාජීයකරණයට අහිතකර ලෙස පවතින බව පැහැදිලි විය. මෙම ගැටලු උදෙසා ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් විසඳුම් ගෙන තිබුණ ද ඇතැම් විසඳුම් සැලසුම් තුළට ඇතුළත් ව පැවතිය ද වර්තමානයෙහි ළමාරක්ෂක ආයතන තුළ භාවිතයන් සහ ඉහත ප්‍රතිපත්ති අතර පරස්පරතාවයක් පවත්නා බවත් මෙම අධ්‍යයනයේ නිගමනය විය. ඇතැම් බරපතල ගැටලුකාරී තත්ත්වයන් සැලසුම් සැකසීමේ අවධානයෙන් ගිලිහී ඇත.

ලිපිය ලද දිනය : 04.01.2022

ලිපිය අනුමත වූ දිනය : 02.10.2022

ප්‍රමුඛ පද:

අභියෝග, ආයතනගතකරණය, රාජ්‍ය සුබසාධන ගැටලු, පරිවාස, ළමා රක්ෂණ සේවා

1. හැඳින්වීම

පරිවාස, ළමා ආරක්ෂණ සේවා සහ ආයතනගතකරණය ආශ්‍රිත සුබසාධන ගැටලු පිළිබඳව සිදු කරනු ලබන මෙම පර්යේෂණයේදී ළමයා යන සංකල්පය නිශ්චිතව හඳුනාගත යුතුය. එහිලා අර්ථ අර්ථකථනයන් හි විවිධත්වය තුළ යම් ව්‍යාකූලත්වයක් නිර්මාණය වෙයි. එක් නිර්වචනයක් වන්නේ "වයස අවුරුදු 18 ට අඩු ඕනෑම අයෙකු ළමයෙකි" (Wanniarachchi, 2003) යන්නයි. ලංකා දණ්ඩ නීති සංග්‍රහයේ 76 වන වගන්තියට අනුව, අවබෝධ කර ගැනීමට ප්‍රමාණවත් පරිණතියක් නොමැති, වයස අවුරුදු 08 ට වැඩි සහ 12 ට අඩු ළමයෙකු විසින් කරනු ලබන කිසිවක් වරදක් නොවන බව දක්වයි (Coorey, 2007). මෙම වයස් පරතරය තුළ දී ළමුන් සමාජයේ පවත්නා චර්යාවන්, සිරිත් විරිත්, සමාජ වටිනාකම්, සංස්කෘතික වටිනාකම්, පිළිබඳව මූලික අවබෝධයක් ලබා ගනී.

එම්.එස්.එස්.ජයසේන සහ ඩබ්.එම්.ජේ.වෙල්ගම ✉ supipisewvandiii@gmail.com, welgama@ssl.sab.ac.lk
සමාජීය විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලය

© සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානව ශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

BY NC ND

9 772783 859007

පරිවාස සේවය යනුවෙන් අදහස් කරනුයේ ආයතනගත කිරීමක්, සිරගත කිරීමක් වෙනත් මූල්‍යමය දඩයකට හෝ වෙනත් දණ්ඩනයකට යටත් කිරීමකින් තොරව වරදකරුවෙකු පුනරුත්ථාපනය කිරීමයි (පරිවාස හා ළමාරක්ෂක සේවා දෙපාර්තමේන්තු කාර්ය සාධන වාර්තාව, 2015). මෙමගින් අදහස් කරනුයේ වරදකරුවන් වන ළමුන් පරිවාස නිලධාරීන්ගේ අධීක්ෂණය යටතේ තබාගෙන එම ළමුන්ට ඔවුන්ගේ නිවස තුළ ම ජීවත් වීමට අවකාශ සපයා දීම වෙයි. එනමුත් 1944 අංක 42 දරණ වරදකරුවන් පරිවාස භාරයේ තැබීමේ ආඥා පනතේ 03 වන වගන්තිය අනුව වරදක ස්වභාවය, ස්ත්‍රී-පුරුෂ-භාවය සහ ඔහුගේ තත්ත්වය සැලකිල්ලට ගනිමින් වරදකරුවන් වුවහොත් ඔහුගේ කැමැත්ත ඇතිව පරිවාස නියෝග පැනවිය හැකිය (පරිවාස සහ ළමා ළමාරක්ෂක සේවා දෙපාර්තමේන්තු කාර්ය සාධන වාර්තාව, 2015). මෙම පරිවාස සේවය දරුවන් හට ආයතනගත සහ ආයතනගත නොවන යන දෙයාකාරයට ම ලබා දෙන ආකාරයක් දැකගත හැකිය.

ආයතනගතකරණය යනු දිගු හෝ කෙටි කාලයක් තුළ රෝහල් කණ්ඩායම්, නිවාස හෝ අනාථ නිවාස වැනි ආයතනවල මිනිසුන් ස්ථානගත කරන ක්‍රියාවලියකි. මෙතුළ සමාජ සබඳතා අඩු වන ආකාරයට විධිවිධාන සකස් කරන නමුත් ආයතනවල රැඳී සිට සේවාවන් ලබන පුද්ගලයින් හට නව කුසලතා ඉගෙන ගැනීම පිණිස මෙන්ම වැඩි දියුණු කිරීමට වඩා හොඳ විකල්ප සැපයීම සිදු වෙයි. එමගින් චර්යාත්මක හා මානසික ගැටලු අවම කර සෞඛ්‍ය සම්පන්නව දිවිගෙවීම පිණිස ආත්ම අභිමානය වර්ධනයත් කරනු ලැබේ (De Silva & Punchihewa, 2011). ආයතනගතකරණය යනු පුද්ගලයෙකු ආයතනික රැකවරණය යටතේ තැබීම, ආබාධිත, මානසික රෝගීන් රැකබලා ගැනීම යන ඒවායෙන් විශේෂයෙන් එකක් සැපයීම වෙයි. ළමුන් ආයතනගත කිරීමට හේතු ලෙස නිවසේ අහිතකර තත්ත්වයන්, දික්කසාද වූ දෙමාපියන්, මව්පියන්ගේ මත්පැන් ඇබ්බැහිය, මව්වරුන්ගේ සංක්‍රමණය, අසල්වැසියන් විසින් ලිංගික අපයෝජනයට ඉලක්ක වීම හෝ ලක් වීම නිසා ඇතිවන අනාරක්ෂිත බව හඳුනාගෙන ඇත (NISD, 2013).

ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අයිතිවාසිකම් ප්‍රඥප්තියට අනුව අනුගත වෙමින් ළමුන්ගේ සුබසාධනය වෙනුවෙන් වැඩසටහන් රැසක් පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව මගින් සපයනු ලැබේ. ඒ අනුව පාසල් නොයන ළමුන් පාසල් ගත කිරීම, විවිධ කැපකරු ශිෂ්‍යත්ව සහ ආධාර වැඩසටහන් ක්‍රියාත්මක කිරීම, ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අයිතිවාසිකම් ප්‍රඥප්තිය ප්‍රාදේශීය කමිටු හරහා ක්‍රියාත්මක කිරීමට කටයුතු කිරීම, පරිවාස භාරයට පත්වූ ළමයින් නැවත සමාජගත කිරීමට අවශ්‍ය වැඩපිළිවෙළ සැකසීම, පර්යේෂණ සහ සමීක්ෂණ සිදු කිරීම, පුහුණු වැඩසටහන් දියත් කිරීම, ළමා මිතුරු ගම්මාන සහ ළමා නිවාස සඳහා අදාළ සේවා ලබාදීම ආදී කාර්යභාරය ඉටු කරයි (පරිවාස සහ ළමාරක්ෂණ සේවා දෙපාර්තමේන්තු කාර්ය සාධන වාර්තාව, 2015).

ළමා ආරක්ෂාව ලෙස දක්වනුයේ ළමුන්ට බලපාන නොසලකා හැරීම්, සූරාකෑම්, ප්‍රචණ්ඩත්වය සහ අපයෝජනය වැළැක්වීමට සහ ඒවාට ප්‍රතිචාර දැක්වීමට ගත යුතු ක්‍රියාමාර්ග සහ ව්‍යුහයන් ය (NISD, 2013). ළමුන්ගේ ආරක්ෂාව නොමැති වුවහොත් ඔවුන් අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍යය, රැකවරණය, ප්‍රමාණවත් ආහාර වැනි අත්‍යවශ්‍ය සේවා හා භාණ්ඩ වලින් බැහැර කිරීමට ලක් වනු ඇත. රජය විසින් ළමුන්ගේ අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීම උදෙසා නීතිරීති, අණපනත්, ප්‍රඥප්ති නිකුත් කර පවතියි. උදාහරණ ලෙස ළමා අයිතිවාසිකම් ප්‍රඥප්තිය, 1955 අංක 22 දරණ දණ්ඩ නීති සංග්‍රහය(සංශෝධන) පනත, 1998 අංක 27 දරණ අධිකරණ සංවිධාන(සංශෝධන) පනත, 1998 අංක 28 දරණ අපරාධ නඩු විධිවිධාන සංග්‍රහය, 1944 අංක 42 දරණ වරදකරුවන් පරිවාස භාරයේ තැබීමේ ආඥා පනත, සබරගමුව පළාත් සභාවේ 2014 අංක 14 දරණ ළමා නිවාස පිළිබඳ ස්ථාවර නියෝග මගින් කටයුතු කරනු ලබයි. කෙසේ වෙතත් සංවර්ධිත මෙන්ම දියුණු වෙමින් පවත්නා රටවල් තුළ ද ළමා හිංසන, ළමා අප අපයෝජන, ළමා මෙහෙකාර සේවය, ගණිකා වෘත්තිය ක්‍රියාත්මක වන බව ද පැහැදිලිය (Kularathna, 2016).

ශ්‍රී ලංකාවේ දරුවන් සඳහා වන විකල්ප රැකවරණ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය (2019) සඳහන් කරනු ලබන ආකාරයට 2014 දී ආයතන 414 ක ළමුන් 14,179 ක් ආයතනික රැකවරණය ලබන බව දක්වා ඇත. මෙම දත්ත වලට අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ ආයතනගතකරණය කරන ලද දරුවන් සංඛ්‍යාව වර්ධනය වී පවත්නා බව දැක්විය හැකිය. සබරගමුව පළාත තුළ පමණක් ආයතනගත දරුවන් සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයකින් වැඩි වී ඇත. 2011 වර්ෂයේ සිට 2017 වර්ෂය දක්වා නඩු විභාගයට පෙර රඳවා තබන ළමුන්, දෙමාපියන්ගේ රැකවරණයෙන් පිටත ආයතනගත වන ළමුන් සහ ආයතනික

අපයෝජනයට ගොදුරු වූවන්ගේ වර්ධනයක් දැකගත හැකිය. නඩු විභාගයට පෙර රඳවා තබන ළමුන් පිළිබඳව සැලකීමේ දී 2011 වර්ෂයට සාපේක්ෂව 2017 වර්ෂයේ දී සතර ගුණයකින් පමණ වර්ධනය වී ඇත. ඉහළ ප්‍රමාණයක් දෙමාපියන්ගේ රැකවරණයෙන් පිටත ආයතනගත ළමුන් වන අතර එය 2017 වර්ෂයේ දී 195 කි (DCCP, 2018).

වගු අංක 1 : වර්ෂය අනුව ආයතන ගත කරන ලද කාණ්ඩ සහ ළමුන්ගේ සංඛ්‍යාව (2011- 2017)

වර්ෂය	**2011**	**2012**	**2013**	**2014**	**2015**	**2016**	**2017**
නඩු විභාගයට පෙර රඳවා තබන ළමුන්	33	51	74	92	108	144	135
ආයතනික අපයෝජනයට ගොදුරු වූවන්	39	38	44	53	50	58	58
දෙමව්පියන්ගේ රැකවරණයෙන් පිටත ආයතනගතකරණය	151	160	143	156	195	202	195
ළමයින් බන්ධනාගාර ගත කිරීම සහ වෙනත් නිවැරදි කිරීමේ රැඳවුම්	3	5	4	5	5	1	1

මූලාශ්‍රය : පරිවාස හා ළමාරක්ෂක සේවා දෙපාර්තමේන්තුව, සබරගමුව පළාත් සභාව (2018)

මෙලෙස වාර්ෂිකව වර්ධනය වන ආයතනගත දරුවන්ගේ ප්‍රමාණයට සාපේක්ෂව ඔවුන්ගේ අවශ්‍යතාවයන් අනුව භෞතික සහ මානව සම්පත් ඉහළ නංවාලීම අතිශයින් වැදගත් වනු ඇත. අනාථ දරුවන්, අත්හළ දරුවන්, ශාරීරික මානසික හෝ ලිංගික අපයෝජනයට ලක්ව වූ දරුවන්, නීතිය සමඟ ගැටුම් ඇති කරගත් දරුවන්, ළමා ලිංගික සූරාකෑමට හෝ හානිකර රැකියාවන්හි ශ්‍රම සූරාකෑමට ලක් වූ දරුවන්, මත්ද්‍රව්‍ය වලට ඇබ්බැහි වූ දරුවන් වැනි තත්ත්වයන්ගෙන් එකකට හෝ වැඩි ගණනකට නිරාවරණය වී සිටින දරුවන් අවදානම් සහගත දරුවන් ලෙස සැලකිය හැකිය (ශ්‍රී ලංකාවේ දරුවන් සඳහා වන විකල්ප රැකවරණ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය, 2019).

මෙම අවදානම් වලට ලක් වූ දරුවන් තම පවුල් වලින් වෙන් කිරීමේ අවශ්‍යතාවය අවම කිරීම සඳහා රජය සහ අනෙකුත් පාර්ශවකරුවන් විසින් අවධානය යොමු කිරීම අවශ්‍යව පවතියි. මෙම අවදානම් තත්ත්ව හේතුවෙන් ලිංගික අපයෝජන, නොසලකා හැරීම්, ළමා මෙහෙකාර සේවයට එරෙහිව සුබසාධන සේවාවන් රැසක් පරිවාස හා ළමා ළමාරක්ෂණ සේවා දෙපාර්තමේන්තුවේ මැදිහත් වීම මත දියත් කර ඇත. පහත වගුව පිළිබඳව අවධානය යොමු කිරීමේ දී දැකගත හැකිවනුයේ පාසල් නොයැවීම, නොසලකා හැරීම, මානසික අපයෝජන සම්බන්ධයෙන් පවත්නා තත්ත්වයන්ය.

වගු අංක 2 : ළමා අපයෝජනය පිළිබඳ තොරතුරු වාර්තාව 2016

අනු අංකය	ළමා අපයෝජනය පිළිබඳ වාර්තා වූ පැමිණිල්ලේ ස්වභාවය	පැමිණිල්ලේ මූලාශ්‍රය (සංඛ්‍යාත්මකව)				මුළු පැමිණිලි සංඛ්‍යාව	වර්තමාන තත්ත්වය (සංඛ්‍යාත්මකව)			වෙනත් කරුණු
		ප්‍රධාන කාර්යාලය මඟින්	ජාතික ළමාරක්ෂක අධිකාරිය හරහා (1929) මඟින්	දුරකථන ඇමතුම් මඟින්	වෙනත්		පූර්ණකාලීන විසඳුම් ලබාදීම	කෙටි කාලීන විසඳුම් ලබාදීම	වෙනත් ආයතන වෙත යොමු කිරීම	
01	පාසල් නොයැවීම	3076	246	561	2792	**6675**	4734	1287	631	15
02	බාල වයස් විවාහ / බාල වයස් ගැබ් ගැනීම	7	17	67	201	**292**	54	108	130	-
03	කායික දණ්ඩනය	9	66	247	290	**612**	294	176	142	-
04	මානසික අපයෝජනය	6	62	216	629	**913**	520	240	124	29
05	ළමා ලිංගික අපයෝජනය	12	17	124	192	**345**	105	100	140	-
06	නොසලකා හැරීම	9	80	332	756	**1177**	792	225	160	-
07	ළමා මෙහෙකාර සේවය	2	81	55	79	**217**	118	75	24	-
08	වෙනත්	16	13	139	655	**823**	414	208	200	1
	මුළු එකතුව	**3137**	**582**	**1741**	**5594**	**11054**	**7031**	**2419**	**1551**	**45**

මූලාශ්‍රය: පරිවාස හා ළමාරක්ෂක සේවා දෙපාර්තමේන්තු කාර්ය සාධන වාර්තාව, 2016

Prathimana Journal
Volume 15, No.1, 2022

ඉහත වගුව පිළිබඳව සලකා බැලීමේ දී පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව වෙතට ළමා අපයෝජන සම්බන්ධයෙන් වාර්තා වූ පැමිණිලි සංඛ්‍යාව 11,054 ක් වන අතර පූර්ණ කාලීන විසඳුම් ලබාදී ඇත්තේ පැමිණිලි 7031 ක් සම්බන්ධයෙන් පමණි. පැමිණිලි 2419 ක් සම්බන්ධයෙන් කෙටි කාලීන විසඳුම් ලබා දී ඇති අතර වෙනත් ආයතන වෙත යොමු කිරීම් එක්දහස කිරීම් 1551 ක් සිදුකර ඇත. කෙසේ වෙතත් වෙතත් මෙම දෙපාර්තමේන්තුව වෙත යොමු වූ පැමිණිලි වලට සාපේක්ෂව පූර්ණ කාලීන විසඳුම් ලබාදී ඇත්තේ අවම වශයෙනි. සංඛ්‍යා දත්ත පිළිබඳ සලකා බැලීමේ දී එම ළමුන් ආරක්ෂා කිරීම උදෙසා සිදු කරන දායකත්වය වර්ධනය කරලීම වඩාත් යෝග්‍ය වනු ඇත.

ළමයින් සඳහා වූ සේවාවන් රටක් තුළ අත්‍යවශ්‍යය සේවාවන් හා සමානය. රජය විසින් ළමා අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීමට ළමාරක්ෂක පනත් ප්‍රතිපත්ති පැවතුණ ද ඕනෑම රටක මෙම සේවාවන්හි අඩුපාඩු පවතියි. ළමා අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීමේ දී ඇති වන්නා වූ ප්‍රායෝගික බාධාවන් නිසා හුදෙක් නීති, ප්‍රඥප්ති සහ ප්‍රතිපත්තිවලට පමණක් සීමා වී කටයුතු සිදුවන බවටත්, ළමා සහභාගිත්වය අවම නිසා මෙම ක්‍රියාවන් පසුබෑමකට ලක් වන බවටත් විවේචන පවතියි. ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳව වගකිව යුතු අංශ සහ යාන්ත්‍රණ වල අවධානය අඩු වී යාම මේ වන විට දක්නට ලැබෙන පොදු ගැටලුවක් බව දක්වා ඇත (Kularathna, 2016). පරිවාස සහ ළමාරක්ෂණ සේවා මගින් ආයතනගත දරුවන් උදෙසා විවිධාකාර වශයෙන් සුබසාධන වැඩසටහන් සහ සැලසුම් දියත් කෙරෙන පසුබිමක ඒවායෙහි පවතින දුර්වලතාවයන් නිසාවෙන් දරුවන් මෙන්ම ආයතන කාර්ය මණ්ඩල අපහසුවට ලක් වන ආකාරයක් දැකගත හැකිය. එමෙන්ම පෙර සඳහන් කළ පරිදි වර්තමානය වන විට ආයතනගත දරුවන්ගේ වර්ධනය වීමක් ද පවතී. මෙලෙස වර්ධනය වන ආයතනගත ළමා ජනගහනයට සාපේක්ෂව ළමාරක්ෂණ ආයතන වැඩිදියුණු කිරීමත් එම ආයතනවලට අවශ්‍ය භෞතික හා මානව සම්පත් වැඩිදියුණු කිරීමත්, ක්‍රියාපිළිවෙත් යාවත්කාලීන කිරීමත් අත්‍යවශ්‍යව පවතියි. මෙම හේතු මත පරිවාස සහ ළමාරක්ෂණ සේවා ආශ්‍රිත ආයතනගත රාජ්‍ය සුබසාධන ගැටලු පිළිබඳව අධ්‍යයනය කිරීම වඩාත් කාලෝචිත වෙයි .

2. අධ්‍යයන ක්‍රමවේදය

පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ සේවා ආයතනගතකරණය ආශ්‍රිත සුභසාධන ගැටලු පිළිබඳව සිදුකරනු ලබන මෙම අධ්‍යයනයේ දී ළමා රැකවරණ මධ්‍යස්ථාන ලංකාව පුරා විසිර පවත්නා බව දක්වන ලදි (NISD, 2013). මෙම අධ්‍යයනය සඳහා සබරගමුව පළාත අධ්‍යයන ක්ෂේත්‍රය ලෙස තෝරා ගන්නා ලදි. සසම්භාවී නොවන නියැදීම යටතේ සබරගමුව පළාත තුළ පවතින ආයතන 10 ක් අධ්‍යයනය සඳහා තෝරා ගන්නා ලදි. ඉහත ආයතනවලින් තෝරා ගත් ළමුන් 5 දෙනෙකු අධ්‍යනයේ නියැදියට ඇතුළත් විය. මෙම අධ්‍යයනය 2020 වසර තුළ දී සිදු කරන ලදී.

මෙම අධ්‍යයනය තුළ ප්‍රාථමික දත්ත සහ ද්විතීයික දත්ත ද භාවිත කරන ලදී. ප්‍රාථමික දත්ත ලබා ගැනීම සඳහා සම්මුඛ සාකච්ඡා ක්‍රමය යොදා ගන්නා ලදි. දත්ත රැස් කිරීමේ දී නිරීක්ෂණ ක්‍රමය ද භාවිත කරමින් ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශ, අණපනත්, ප්‍රඥප්ති සහ සැලසුම්වල පවත්නා සාධක නිවාසයන්හි පවත්නා යෝජිත තත්ත්වයන් ළමාරක්ෂක ආයතනවල පවත්නා සැබෑ තත්වයන් සමග කෙතෙක් දුරට සමපාත හෝ පරස්පර ස්වරූපයකින් පවතින්නේද යන්න නිරීක්ෂණය කරන ලදී. සම්මුඛ සාකච්ඡා මගින් පර්යේෂණයේ ප්‍රධාන තොරතුරු රැස් කර ගන්නා ලදි.

ප්‍රධාන දත්ත දායකයන් වූයේ සබරගමුව පළාතේ විශ්‍රාමික ජ්‍යෙෂ්ඨ පරිවාස නිලධාරි, සබරගමු පළාත් සභාවේ ජ්‍යෙෂ්ඨ පරිවාස නිලධාරී, ස්ථාන භාර නිලධාරී, ආයතන පෙර පාසල් ගුරුවරියක්, ළමා නිවාස පාලිකාවන්, සහකාර නිලධාරී ඇතුළු නිලධාරීන් ලෙස ළමාරක්ෂක සහ පරිවාස දෙපාර්තමේන්තුව තුළ සේවයෙහි නිරත වූවන්ය. ළමුන් සමග සිදු කළ සම්මුඛ සාකච්ඡා අදාළ ආයතන තුළ අදාළ අවසරය සහිතව සිදු විය. එමගින් ළමුන් වෙනුවෙන් ක්‍රියාත්මක වන සුබසාධන වැඩසටහන් සහ සැලසුම්, ළමා නිවාසවල තත්ත්වය, සුබසාධනය ආශ්‍රිත ගැටලු සම්බන්ධ දරුවන්ගේ අදහස් සහ ආකල්පයන් ග්‍රහණය කර ගැනීමට හැකි විය.

ද්විතීක දත්ත ලෙස පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තුව ආශ්‍රිත ආයතනගත ග්‍රන්ථ සහ සංඛ්‍යා ලේඛන වාර්තා මගින් ද තොරතුරු ලබා ගන්නා ලදි. එමෙන්ම සබරගමුව පළාත් සභාව තුළ ළමා ආරක්ෂාව වෙනුවෙන් ක්‍රියාත්මක වන අණපනත්, ස්ථාවර නියෝග,ප්‍රතිපත්ති සහ සබරගමු පළාතේ වාර්ශික සංවර්ධන සැලැස්ම භාවිතයට ගන්නා ලදී.

සම්මුඛ සාකච්ඡා විනාඩි 45 ක පමණ කාලයක් සිදු කළ අතර නිලධාරින් සමඟ සිදුකළ සම්මුඛ සාකච්ඡා පමණක් අනුමැතිය සහිතව පටිගත කරන ලදි. එමෙන්ම ලබාගත් සියලුම දත්ත පිටපත් කරන ලදී.

3. දත්ත විශ්ලේෂණය

ප්‍රාථමික දත්ත සහ ද්විතීයික දත්ත රැස් කිරීමේ ක්‍රමවේද මගින් ලබාගත් ගුණාත්මක දත්ත NVIVO මෘදුකාංගය භාවිත කරමින් කේතවලට අනුව සකසා ගන්නා ලදි. පළමුව ප්‍රධාන කේත කීපයක් ගොඩනගා ගනිමින් රැස් කරගනු ලැබූ දත්ත කේතයන් හා ගළපමින් අදාල කේතයන් ට ඇතුළත් කරන ලදි. දත්ත විශ්ලේෂණය කිරීමේ දී කේතවලට වෙන් කිරීමෙන් පසු කේතවලට අන්තර්ගත ප්‍රමාණය මත පදනම්ව ධූරාවලියක් සකස් කර ලදී.

එමෙන්ම ළමුන්ගේ අදහස් සහ නිලධාරීන්ගේ අදහස් මත පදනම්ව පහත වගුවෙහි සටහන් ආකාරයට කේතනයට ලක් විය. කේත ප්‍රමාණය කෙරෙහි අවධානය යොමුකරමින් අදාළ තේමාවන් ගොඩනගමින් විශ්ලේෂණය සිදු කරන ලදී. මෙහිදී තේමාවන් ලෙස ප්‍රතිපත්ති, සැලසුම් සහ භාවිතයන් අතර පරස්පරතා, දරුවන්ගේ ආරක්ෂාව, යටිතල පහසුකම්, කාර්ය මණ්ඩල ගැටලු සහ අධ්‍යාපනික ගැටලු යොදාගන්නා ලදී. මීට අමතරව ළමා ජීවිතය, අධ්‍යාපනික සහ වෘත්තීය පුහුණුව, ළමා මානසික සෞඛ්‍ය සහ ආයතනගතකරණය, ආයතනික පහසුකම්, ආයතනික නීති රීති සහ ආරක්ෂාව, නිලධාරී ගැටලු සහ ආර්ථික ගැටලු හා අභියෝග යන අතුරු තේමාවන් ද විශ්ලේෂණයට අන්තර්ගත වූ අතර රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශ, අණපනත්, ප්‍රඥාප්ති, සැලසුම් සහ සැබෑ භාවිත තත්ත්වය අතර පවත්නා පරස්පරතා හඳුනාගනිමින් විශ්ලේෂණය සිදු කරන ලදී.

ආයතනික ළමුන් උදෙසා සුබසාධන සේවාවන් ලබාදීමට නීතිරීති, ප්‍රතිපත්ති ආදිය සකස් කරමින් කටයුතු කරනු ලබන අතර සුබසාධන සේවාවන් සැපයීමේ දී නිලධාරීන්ට මෙන්ම ළමුන්ට ද ඉමහත් අසීරුතාවලට මුහුණ දීමට සිදු වන අතර ඒවා හඳුනා ගැනීම සහ එම ගැටළු හා ප්‍රතිපත්තීන් අතර පවත්නා පරස්පරතාවයන් හඳුනා ගැනීම මෙම විශ්ලේෂණයේ දී සිදු කරනු ලැබේ. දත්ත විශ්ලේෂණය කිරිමේ ක්‍රමවේදයෙන් මතුවූ තේමාවන් මත පදනම්ව ආයතනගත ළමා ජීවිතය, අධ්‍යාපනික හා වෘත්තීය පුහුණුව, ළමා මානසික සෞඛ්‍ය සහ ආයතනගතකරණය, ආයතනවල පහසුකම්, ආයතනික නීතිරීති හා ආරක්ෂාව, ආයතනික නිලධාරීන්ගේ ගැටලු සහ ආයතනික මූල්‍ය ගැටලු හා අභියෝග දත්ත විශ්ලේෂණය තුළ අවධානයට යොමු විය.

වගු අංක 03 : කේත ධූරාවලිය ආයතනගත ළමා ජීවිතය

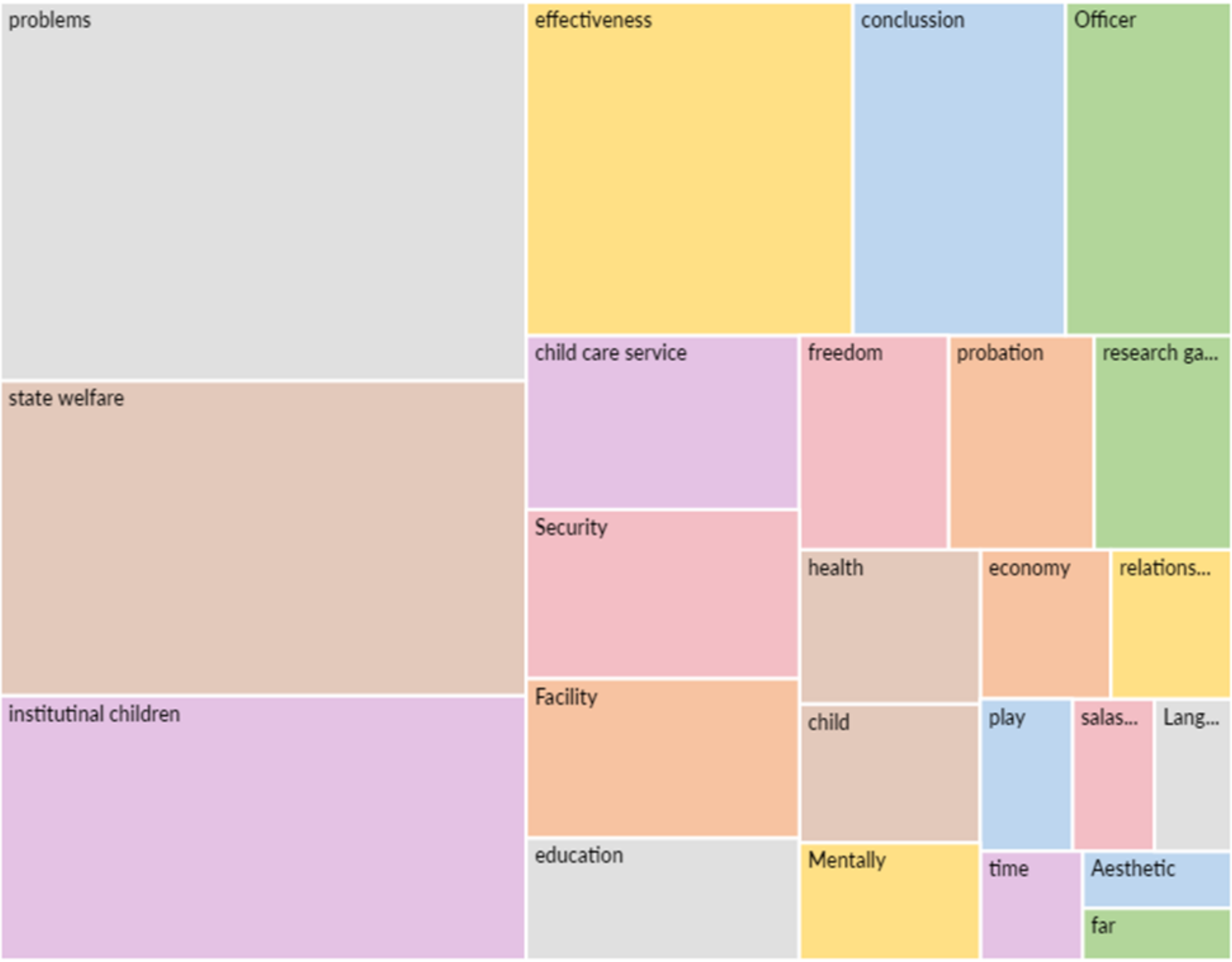

1. ගැටලු
2. බලපෑම
3. නිගමන
4. නිළධාරින්
5. රාජ්‍ය සුබසාධනය
6. ළමා ආරක්ෂාව
7. නිදහස
8. පරිවාස
9. පරස්පරතා
10. ආයතනගතකරණය
11. ආරක්ෂාව
12. සෞඛ්‍ය
13. ආර්ථිකය
14. සම්බන්ධතා
15. පහසුකම්
16. ළමයා
17. ක්‍රීඩා කටයුතු
18. සැලසුම්
19. භාෂාව
20. අධ්‍යාපනය
21. මානසික තත්ත්වය
22. කාලය
23. සෞන්දර්යාත්මක කටයුතු
24. දුර

මූලාශ්‍රය : ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයන දත්ත, 2020

සබරගමු පළාත් සභාවේ 2014 අංක 14 දරන ළමා නිවාස පිළිබඳ ස්ථාවර නියෝග මගින් ළමුන්ගේ ළමා ජීවිතය ගත කිරීමට අවශ්‍ය යටිතල පහසුකම් සැපයීම ප්‍රමුඛවම යෝජිත කරුණකි. ක්‍රීඩා කිරීමට අවශ්‍ය පහසුකම්, සෞන්දර්යාත්මක කුසලතා වර්ධනය කර ගැනීම, පවුලේ හෝ වෙනත් නෑසියන් සමඟ සම්බන්ධතා පැවැත්වීම, නිදහසේ කාලය ගත කිරීම

ආදියට ඉඩ ප්‍රස්ථා සපයමින් ආයතනවල ළමා ජීවිතය වඩාත් යහපත් කරලීමට අවකාශ සලසා ඇත. ක්‍රීඩා කිරීමට ඇති ඉඩ ප්‍රස්ථාව ගතහොත් ස්ථාවර නියෝගයන්ට අනුව 'සෑම නිවාසයකම ළමුන්ට සරිලන පරිදි බාහිර ක්‍රීඩා කිරීමට ක්‍රීඩා පිට්ටනියක් තිබිය යුතුය. ක්‍රීඩා පිටියක් නොමැතිනම් පිටස්තර ඇති පොදු හෝ පාසල් ක්‍රීඩාංගණයක් ප්‍රයෝජනයට ගැනීමට විධිවිධාන යෙදිය යුතුය. නේවාසික ළමුන්ට සරිලන පරිදි ගෘහස්ථ හා එළිමහන් ක්‍රීඩා උපකරණ පැවතිය යුතුය' යනුවෙන් සඳහන් කර ඇත (ළමා නිවාස පිළිබඳ ස්ථාවර නියෝග, 2020).

වයස අනුව ළමුන් ළමා නිවාසවලදී කාණ්ඩ කිරීමකට ලක්කර පවත්වාගැනීම අපේක්ෂිත ප්‍රමිතියකි. ළමුන්ට ඔවුන්ගේ අවශ්‍යතා සපුරා ගැනීම උදෙසා කාණ්ඩ වශයෙන් වෙන්කර පවත්නා බව නිලධාරීන්ගේ අදහස විය. එලෙස වෙන් කිරීමට ප්‍රධාන ලෙස හේතු වී ඇත්තේ එක හා සමාන අධ්‍යයන වසර තුළ පසුවන ළමුන් සිටියදී ළමුන්ගේ අධ්‍යාපන කටයුතුවලට අනෙකාගෙන් මහඟු පිටුවහලක් ලැබෙන නිසාය. සමාජයේ පුද්ගලයන් ඇසුරු කිරීමේ අතිමහත් අවශ්‍යතාවයක් ආයතනගත දරුවන්ට පවත්නා අතර ආයතනීකරණය මගින් මෙම තත්වය සපුරාලිය හැකි බව තහවුරු විය (Lindgren, 2001). මෙලෙස වෙන් කිරීම ළමා නිවාසවල සහ රැඳවුම් නිවාසවල ක්‍රියාත්මක බව නිලධාරීන්ගේ අදහස වෙයි. එලෙස රැඳවුම් නිවාසවල ළමුන් වයස අනුව වෙන් කර රඳවා තබන බව දක්වා ඇතත් වෙනත් ළමුන්ගේ වරදකාරී සිතුවිලි සහ චර්යා කුඩා දරුවන් තමන්ගේ චරිතයට ආරූඪ කර ගනිමින් සෘණාත්මක අත්දැකීම් ලබන බවට ද අදහස් ඉදිරිපත් වී ඇත. මෙලෙස වෙන් කර තබන බවට අදහස් ඉදිරිපත් වූ ඇතැම් නිවාසවල එවැන්නක් නිරීක්ෂණය නොවීය.

"ළමයි ඔක්කොමල එකට ඉන්නේ. ඒකෙ ලොකු ගැටලුවක් තියෙනවා. ඒ ළමයි ආපු ගමන් ඒ ළමයින්ගේ තිබ්බ සම්බන්ධකම් තමයි කතා කරන්නේ" (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, දස වන ළමා නිවාස නිලධාරී, 2020).

පූර්ව නිශ්චිත ව්‍යුහය (Structure) කවරක් වුව ද පවත්නා පසුබිමෙහි පදනම්ව සිදුවන සමාජ අන්තර්ක්‍රියාව තුළ සමාජ යථාර්ථය තීරණය වේ (Calhoun,1993) යන සමාජ අන්තර්ක්‍රියාවාදී ප්‍රවේශයට අනුව විමසුවහොත් දරුවන් කවර පසුබිමක සිට පැමිණියත් ඔවුන් ගොඩනඟා ගන්නා පොදු රැඳවුම් නිවාසයක ආයතනික අත්දැකීම් ඔවුන්ගේ පෞරුෂයට හානිකර ආකාරයෙන් ක්‍රියාත්මක විය හැකි බවක් නිරීක්ෂණය විය.

පරිපාලන ව්‍යුහය තුළ අවධාරණය කරන සම්මතයත් නිලධාරීන් ඉදිරිපත් කරනු ලබන අදහස් අතරද යම් පරස්පරතාවයක් පවත්නා බව දැකගත හැකිය. ළමුන් වෙන් කර තැබීමක් සිදු නොකරන නිසා නිවාසවල යම් යම් ගැටලුකාරී තත්ත්වයක් උද්ගත වී පවත්නා බවක් දැකගත හැකිය. ළමයින්ගේ තිබෙන සම්බන්ධතා ගැන කතා කිරීම වැනි දේවල් සිදු කරනු ලබන අතර එම නිසා කුඩා දරුවන් එම දේවල් අත්හදා බැලීමට යාමක් සිදුවිය හැකිය. මෙම තත්ත්වය දැඩි ගැටලුකාරී තත්ත්වයක් බවට පත්ව ඇත. එක් සම්මුඛ සාකච්ඡාවක සඳහන් වූයේ ළමුන් වයස අනුව කාණ්ඩගත නොකිරීම නිසා දරුවන් අතර සිදුවන කතාබහ මත තොරතුරු බාහිර ජනතාවගෙන් වසන් කිරීමට අවශ්‍ය වුවත් එවැන්නක් සිදුනොවන බවයි. එය එම දරුවන්ගේ කීර්ති නාමයට පවා කැළලක් විය හැකිය. එමෙන්ම අපචාර සිදු කළ පුද්ගලයන්ගේ සාක්ෂි පවා වසන් වීමට ද හේතු වනු ඇත. මෙම දරුවන් තමන්ගේ තිබූ සම්බන්ධකම් කතා බහ කිරීමේ දී ඇතැම් අවස්ථාවල දී ළමුන් අතරත් පාලිකාවන් අතරත් ආරවුල් සිදුවන අවස්ථා ද ඇති බව අනාවරණය විය. මේ ආකාරයෙන් ළමා නිවාසවල සහ රැඳවුම් නිවාසවල පවත්නා සම්බන්ධතා ආශ්‍රයෙන් විමසීමක් සිදු කළ හැකි අතර රැඳවුම් නිවාසවල ළමුන් වෙන් කර තැබීම සඳහා සංවර්ධන සැලසුම්වල අන්තර්ගතව තිබුණ නමුත් ඒවා ප්‍රායෝගික ක්‍රියාත්මක නොවන බවක් දැකගත හැකිය.

යෝජිත ළමා ආරක්ෂාව සහ යුක්තිය පසිඳලීම පිළිබඳ නීතිය මඟින් වින්දිතයින් බවට පත් වූ දරුවන් සහ නීතිය සමග ගැටුම් ඇති කරගත් දරුවන්ගෙන් සෙසු දරුවන් වෙන්කර රැඳවීම සඳහා නව විධිවිධාන සලසා ඇතත් සහතික කළ පාසල් හා රැඳවුම් නිවාස වැනි බොහෝ නේවාසික රැකවරණයන් හි ලිංගික අපයෝජනය ඇතුළු විවිධාකාර අපයෝජනයන්ගෙන් වින්දිත දරුවන්හට ආරක්ෂාව සැලසීම සිදු කරනුයේ නීතිය සමග ගැටුම් ඇති කරගත් දරුවන් සමග ය (ශ්‍රී ලංකාවේ දරුවන් සඳහා වන විකල්ප රැකවරණ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය, 2020). මෙම අදහස නිලධාරීන්ගේ අදහස් සමග සනාථ වනු ඇත. වයස් කාණ්ඩ අනුව වෙන් කර තැබීමක් සිදු නොකරන නිසා නිවාසවල යම් යම් ගැටලුකාරී තත්වයන් උද්ගත වී පවත්නා බවක් දැකගත හැකිය. 2018 වසර තුළ රත්නපුර දිස්ත්‍රික් සංවර්ධන සැකැස්ම නිර්මාණය උදෙසා

පැවති සමූහ සාකච්ඡාව තුළ දී රත්නපුර මහ රෝහලෙහි ප්‍රධාන අධිකරණ වෛද්‍ය නිලධාරිවරයා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද ලිඛිත ලියවිල්ල තුළ ද විවිධ වයස් කාණ්ඩයන්ට අයත් ළමුන් රැඳවුම් නිවාස තුළ එකම කාමර හෝ ශාලාවන් තුළ

රැඳවීමෙන් සිදුවිය හැකි අනර්ථය පැහැදිලි කරන ලදී. මෙම තත්ත්වය නිසා ඇතැම් දරුවන් අපයෝජනයට ලක්විය හැකි බවත් අයහපත් හැසිරීම් ආකෘති අනුගමනය කිරීමට පෙළඹිය හැකි බවත් සාකච්ඡාවට ලක් විය. විශේෂ අවශ්‍යතා ඇති දරුවන් ආයතනගතකරණයට ලක් වූ පසුබිමක මෙම තත්වය වෙනත් ගැටලු රාශියකට හේතු වන බව පෙනී යයි.

"විශේෂ අවශ්‍යතා තියෙන අයට අවධානය යොමු කරන්න ගියාම ගොඩක් වෙලාවට අනිත් අයගේ කාලය අපතේ යනවා" (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, පෙර පාසල් ගුරුවරිය, 2020).

විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත ළමුන් පිළිබඳව අවධානය යොමු කිරීමේ දී අන් ළමුන්ගේ කාලය වැය වීමක් සිදුවනු ඇත. එමෙන්ම අවශ්‍යතාවය පරිදි විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත ළමුන් සහ රහිත ළමුන් වෙන් කිරීම උදෙසා සංවර්ධන සැලසුම් සකස් කර තිබුණු නමුදු ඒවා ප්‍රායෝගිකව ක්‍රියාත්මක නොවේ. එක් සම්මුඛ සාකච්ඡාවක සඳහන් වූයේ සාමාන්‍ය දරුවන් විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත දරුවන් සමඟ දීර්ඝ කාලයක් සමාජානුයෝජනය වීමේදී බරපතළ ගැටලු නිරීක්ෂණය කළ හැකි බවයි. විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත ළමුන් කෙරෙහි වැඩි අවධානයක් යොමු කළ යුතුය.

අධ්‍යාපනය සහ වෘත්තීය පුහුණුව

ආයතනික ප්‍රතිපත්තීන්ට අනුකූලව බොහෝ ක්‍රියාකාරකම් පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව මගින් ළමුන්ගේ අධ්‍යාපන අයිතීන් තහවුරු කිරීම සඳහා ඉටු කරන පසුබිමක ප්‍රතිපත්ති සමග වන පරස්පර තත්ත්වයන් විමසීම මෙම අධ්‍යයනය තුළ අරමුණු බව නැවත සිහි කළ යුතුය. ආර්ථික දුෂ්කරතා හෝ වෙනත් හේතු මත අධ්‍යාපනය අතරමග නතර කරන ළමුන් සොයා බලා එම ළමුන්ට අධ්‍යාපනය ලබාදීම, ළමා රැකවරණයේ දී ළමුන්ට ආහාර පිසීමට, පරිගණක දැනුම ලබා ගැනීමට, ගෙවතු වගාව ඉගෙන ගැනීමට සහ වෙනත් තාක්ෂණික කුසලතා ඉ ලබාදීම මගින් ළමුන්ගේ අනාගත ජීවිතය සැලසුම් කර ගැනීමට උදව් උපකාර වන අතර (Dybsland, 2011), එම ප්‍රතිලාභ සැලකිය යුතු ලෙස ආයතනගත දරුවන් උදෙසා ලැබෙයි. විධිමත් ප්‍රවේශ ලබාදීමට අමතරව අධ්‍යාපනය මගින් එම දරුවන්ට වෘත්තීය පුහුණුව සඳහා සහභාගී වීමට අවස්ථාවව ලබා දී ඇත (De Silva & Punchihewa, 2011). National Institute of Social Development (2013), දක්වන ආකාරයට දරුවන්ගේ තෘප්තිය සඳහා පවත්නා සාධකයක් වූයේ වෘත්තීය කුසලතා සංවර්ධනය සහ පාසල් අධ්‍යාපනයේ දී අවශ්‍ය වන්නාවූ බොහෝ පහසුකම් ඔවුන්ට ලබාදී තිබීමයි. මෙම අදහස සලකා බලන විට ළමුන්ට ළමා නිවාසවල දී අධ්‍යාපනය සඳහා ඉඩකඩ පවත්නා බව සනාථ කළ හැකිය. මෙම පහසුකම් සපයා දීමට පෞද්ගලික හෝ රාජ්‍ය නොවන ආයතන මෙන්ම ධානපතියන්ගේ උපකාර ලැබෙයි. පෞද්ගලික උපකාරක පන්තිවලට සහභාගී වන ආයතනගත දරුවන්ට නොමිලේ අධ්‍යාපනය ලැබීමට (Free card) බොහෝ විට අවස්ථාව සැලසෙන බව ප්‍රකාශ විය.

නේවාසික ආයතනවල ළමුන් ලබන උසස්ම ප්‍රතිලාභය ගුණාත්මක අධ්‍යාපනයකට අවශ්‍ය ප්‍රවේශය ලබා දීමයි. රැඳවුම් නිවාස පාලිකාවකගේ අදහසට අනුව මෙම නිවාසවල අධ්‍යාපනය අහිමි වන ළමුන්ට වෘත්තිය පුහුණුවක් ලබා දීමට කටයුතු සම්පාදනය කර පවතියි. තාවකාලිකව හෝ මෙම දරුවන්ට පාසල් අධ්‍යාපනය අහිමි වේ නම් එය සැලකිය යුතු තත්ත්වයකි. වෘත්තීය පුහුණුව ලෙස ළමුන්ට අත්කම් නිර්මාණ, මැහුම් ගෙතුම්, රූපලාවණ්‍යය කටයුතු

සම්බන්ධව පුහුණුවක් ලබාදෙන බව තහවුරු විය (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, දසවැනි ළමා නිවාස නිළධාරී, 2020). එනමුත් සබරගමුව පළාතට වෙන් වූ වෘත්තීය පුහුණු මධ්‍යස්ථානයක් නොමැති බැවින් ළමුන් අනෙකුත් පාසල් වලට යොමු කරමින් වෘත්තීය පුහුණුව ලබා දීමට සිදු වී ඇත. වෘත්තීය පුහුණු මධ්‍යස්ථානයක් ඇති කිරීම පිළිබඳව සංවර්ධන සැලසුම්වල ඇතුලත් කර තිබුණ නමුත් ඒවා ක්‍රියාත්මක වී නොමැති ආකාරයක් දැකගත හැකිය.

ඇතැම් ළමා නිවාස තුළ එම ආයතනයන්ට ආවේණික වූ ප්‍රමිතීන් පවත්වා ගැනීම අනුමත කළ නොහැකි තත්ත්වයකි. පෙර පාසල් ගුරුවරියක සඳහන් කරනුයේ එක හා සමාන අධ්‍යාපනයක්, බුද්ධි මට්ටමක් නොමැති ළමුන් සියලු දෙනාටම එකට ඉගැන්වීමේදී යම් යම් අපහසුතා වලට මුහුණ දීමට සිදුවන බවයි (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, 2020). මෙම ළමුන්ගෙන් අවුරුදු පහ ඉක්මවා සිටින සාමාන්‍ය බුද්ධි මට්ටමක් සහිත ළමුන් හඳුනාගෙන එම ළමුන්ට සවස් කාලය තුළදී අධ්‍යාපන කටයුතු සිදුකරනු ලබයි. එම ගුරුවරිය සමග සාකච්ඡා කිරීමේ දී ද්‍රවිඩ ළමුන්ට අධ්‍යාපනය ලබාදීම ගැටලුකාරී බව සඳහන් කරන ලදී. ද්‍රවිඩ බස පිළිබඳ පුහුණුව ලත් ගුරුවරුන් සහ උපදේශකවරුන්ගේ අඩුපාඩුව මෙන්ම සියලු ගුරුවරුන්ට සහ නිලධාරීන්ට දෙවන බසක් ලෙස ද්‍රවිඩ බස නොදැනීම මෙහි දී ගැටලු සහගත තත්ත්වයක් ඇති කරයි.

සබරගමුව පළාතේ සංවර්ධන සැලසුම් ඉහත තත්ත්වයට සංවේදීව සැකසී ඇත. සන්නිවේදන ගැටළු හේතු කොට ගෙන මෙම ළමුන්ගේ නිර්මාණ සකස් කර ඒවා ප්‍රවර්ධනයය කිරීමට ඇති හැකියාව ද සීමිත බව පෙනී යයි.

ළමා මානසික සෞඛ්‍ය සහ ආයතනගතකරණය

ආයතනගත ළමුන් උදෙසා පමණක් නොව සියලු ම දරුවන්ගේ සෞඛ්‍ය අවශ්‍යතා උදෙසා විවිධ සුබසාධන සේවාවන් රැසක් පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව මගින් ඉටුකරනු ලබයි. නිවුන් දරු ආධාර ලබාදීම, මන්දපෝෂණයෙන් පෙළෙන දරුවන් උදෙසා රුපියල් 500 ක ආධාර ලබාදීම සිදු කරනු ලැබේ (පරිවාස හා ළමා ළමාරක්ෂණ සේවා දෙපාර්තමේන්තු කාර්ය සාධන වාර්තාව, 2017). ළමුන්ගෙ සෞඛ්‍ය කටයුතු සම්බන්ධයෙන් සොයා බලා කටයුතු කිරීමට අවශ්‍ය ප්‍රමිතීන් සබරගමුව පළාත් සභාවේ ළමා නිවාස පිළිබඳ ස්ථාවර නියෝගවල සඳහන් කර ඇත. ළමුන්ගෙ වෛද්‍ය/ සෞඛ්‍ය අවශ්‍යතා සපුරාලීම සඳහා පෞද්ගලිකව වෛද්‍යවරයා සමඟ සාකච්ඡා කොට ඒ සඳහා සඳහා සුදුසු ක්‍රියාමාර්ග ගැනීමත්, ළමයින්ට අවශ්‍ය ප්‍රතිශක්තිකරණ එන්නත් ලබාදීමත්, සෑම ළමයෙකුගේම වෛද්‍ය පරීක්ෂණ සිදුකර වෙන වෙනම ලිපි ගොනුවල සඳහන් කිරීමත්, සෑම නිවාසයක ම ප්‍රථමාධාර පෙට්ටියක් තිබිය යුතු අතර එහි අවශ්‍ය වූ උපකරණ පවත්වා ගැනීමත් ඒ අතර විය. එමෙන්ම ළමා නිවාස නිලධාරීන් ප්‍රථමාධාර පිළිබඳව මූලික පුහුණු පාඨමාලාවක් හදාරා තිබිය යුතුය. ළමා නිවාසවල ළමුන්ගේ සියලු වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර සිදු කරනුයේ රජයේ ප්‍රතිපාදන මත ය. එයට හේතුව වනුයේ ආරක්ෂාව උදෙසා බාහිර පුද්ගලයන් සම්බන්ධ කර නොගැනීමයි (සබරගමුව පළාත් සභාවේ ළමා නිවාස පිළිබඳ ස්ථාවර නියෝග, 2014). ළමුන්ගෙ විවිධාකාර වූ සෞඛ්‍ය ගැටලු සඳහා රජය මගින් ප්‍රතිකාර ලබා දෙයි.

ළමුන් රෝහල්ගත කළ විට එම ළමුන් ළඟ ආරක්ෂාවට සිටිනුයේ මෙම නිලධාරීන්ය. ළමුන්ගේ සෞඛ්‍ය තත්ත්වය සොයා බැලීමට වෛද්‍යවරු, පවුල් සෞඛ්‍ය පරීක්ෂකවරු, මහජන සෞඛ්‍ය පරීක්ෂකවරුන් නිරන්තරයෙන්ම නිවාස වලට වාර්තා කරනු ලැබේ. හදිසි ප්‍රතිකාර ලබාදීම සඳහා ඇතැම් නිවාසවල නිලධාරීහු සිටිති. එම නිවාසවල ළමුන් අවශ්‍ය අවස්ථාවලදී විශේෂඥ වෛද්‍යවරුන් වෙත පවා යොමු කර ඇත.

ළමා නිවාසවල ළමුන් අවශ්‍යතාව මත වෙනම ගිලන් කාමරයකට තැබීම සඳහා ඉඩ පහසුකම් සලසා තැබිය යුතු බව De Silva and Punchihewa (2011) විසින් සඳහන් කර ඇත. එම අදහස් සනාථ කරමින් ළමා නිවාස පාලිකාවන් ද ළමා නිවාසවල ගිලන්කා මර පවත්නා බවත් ඇතැම් ළමා නිවාසවල වෙන් කර තැබීම සඳහා ගිලන් කාමර නොපවත්නා බවත් සඳහන් කර ඇත. උදාහරණ ලෙස පහත අදහස් දැක්විය හැක.

"අසනීප වෙලා ඉන්න ළමයි තියන්න තැනක් නැහැ" (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, හයවැනි ළමා නිවාස නිලධාරී, 2020).

"අපෙන් තව කෙනෙක්ට බෝ වෙනවනම් තමයි අපි එකේ ඉන්නේ. ඇන්ටිලා ඇවිල්ල කන්න බොන්න දීලා යනවා" (ප්‍රධාන දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, ගැහැණු, වයස අවුරුදු 17).

ඇතැම් නිවාසවල ළමුන් වෙන් කර තැබීම සඳහා කාමර පවත්නා බවත් එම කාමරවල ළමුන් රඳවා තැබීම සිදු කරනුයේ ළමුන්ගෙන් වඩාත් පැතිරෙන රෝගයක් පවත්නා විට පමණක් වන බවත් දැක ගත හැකිය. ළමුන්ගේ අදහස්වලට අනුව අසනීපයක් ඇති වූ විට ත්‍රිරෝද රථයකින් හෝ වෑන් රථයකින් රෝහල්වලට රැගෙන යනු ලබයි. ත්‍රිරෝද රථවලින් රැගෙන යාමේ දී ඇතැම්විට යම් යම් දුෂ්කරතාවන්ට මුහුණ දීමට සිදුව ඇත. එය ළමුන්ගේ ආරක්ෂාවට තර්ජනයක් ව පවත්නා බවත් අනාවරණය කළ හැකිය. ඇතැම් ළමා නිවාස නගරයෙන් තරමක් ඈතට පිහිටි ගම්මානවල ඉදිකර පවතී. ආයතනවල දී ළමුන්ට අසනීපයක් සිදු වුවහොත් මෙම නිවාසවලට වාහනය නොමැතිනම් ත්‍රිරෝද රථයක යනු ලබන අතර එම අවස්ථාවල දී දුර බැහැර නිසා එම ත්‍රිරෝද රථ රියැදුරන් නිවාසවලට පැමිණීමේ දී යම් හෝ ප්‍රමාද වීමක් සිදුවන බවට ද අදහස් ඉදිරිපත් වී ඇත. ළමා නිවාස වෙනුවෙන් නිල වාහනයක් නොමැති නිවාස ද පවතී.

"අපි කිව්වොත් අපිට ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා කියලා කතා කරන්න ඕන කියලා, එතකොට උපදේශකයෙක් ගෙන්වලා කතා කරන්න හදලා දෙනවා" (ප්‍රධාන දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, ගැහැණු, වයස අවුරුදු 18).

ළමා නිවාසයක දරුවෙකු ඉදිරිපත් කරන මෙම ප්‍රකාශය ගත් විට සෑම ළමා නිවාසයකම උපදේශකවරු නොමැති අතර එම ළමුන්ට අවශ්‍යතාවයක් මතු වන්නේ නම් පමණක් උපදේශනකවරුන් මෙම නිවාස වෙත කැඳවා එම ළමුන්ගේ මානසික ගැටලුවලට විසඳුම් ලබා දෙනු ලබන ආකාරය දැකගත හැකිය. ළමා නිවාසවල ළමුන්ගේ පවුල් තුල අයහපත් සම්බන්ධතා නිසා බොහෝ විට ළමුන් මානසික වශයෙන් පීඩාවලට ලක් ව ඇත. තමන් බැලීමට තමාගේ නිවසින් පැමිණි විට එම අවස්ථාව නොලද අන් දරුවන් ඉමහත් දුකකින් සිටින බව අනාවරණය විය.

එමෙන්ම නිවාස පාලිකාවක් සඳහන් කළේ මෙම නිවාසවල ළමුන් තමන්ගේ ඥාතීන් කිසිවකු හෝ පැමිණෙන්නේ නම් ඉතාමත් සතුටු වන බවයි. එම ළමුන්ට එලෙස පැමිණීම මානසික වශයෙන් ඉහළ තෘප්තියක් ඇති කරයි. පාසල් නිවාඩු කාලවල දී නිවාස වෙත යාමට අවසර ලබා දී තිබුණ ද ඇතැම් ළමුන් නිවාසවලට නොයාමට හේතු ලෙස එම ළමුන්ගේ නිවාසවල ඥාතීන් කිසිවෙකුත් නොමැති වීම අනාවරණය විය. එම නිසාවෙන් ද ළමුන් පීඩාවට පත්ව ඇත. ළමා නිවාසවල සිටින නිලධාරීන් ළමුන්ගේ මානසික මට්ටම තේරුම් ගෙන එම ළමුන් සමඟ සාකච්ඡා කරන ආකාරයක් දැකගත හැකිය. ආයතනීකරණයෙහි ස්වභාවය දරුවන්ගේ චිත්තවේගීය සහ මානසික සංවර්ධනයට බලපාන බව තහවුරු වනු ඇත (Friedman, 2000).

ආයතනගතකරණය දරුවන්ගේ මානසික වර්ධනය, බුද්ධි වර්ධනය මත බලපෑම් ඇති කරන බව දක්වන ලදී (Perera et al, 2017). ළමා නිවාසවල අධ්‍යාපන කටයුතු සිදු කිරීමේ දී මානසික වශයෙන් ගැටලුකාරී තත්ත්වයන් මතු වූ බව පැහැදිලිය. ගුරුවරියක් සඳහන් කරන අන්දමට පෙර පාසල් යන ළමුන් නිවාසවල සිටියදී උදෑසන කාලය තුළ පමණක් අධ්‍යාපන කටයුතුවල නිරත වන නමුත් ළමා නිවාසයේ සිටින දරුවන් උදෑසන කාලයට අමතරව සවස් කාලය තුළදී ද අධ්‍යාපන කටයුතුවල නිරත වෙයි. මෙය මෙම ළමුන්ගේ මානසික මට්ටම අනුව නුසුදුසු වියහැකි වුව ද ඒ සඳහා විකල්ප නොමැති නිසා මෙම ළමුන්ට සවස් කාලය තුළ දී ද අධ්‍යාපන කටයුතු සඳහා නිරත වීමට අවස්ථාව ලබා දී ඇත.

නිරීක්ෂණවල දී කුඩා දරුවෙක් "කෝටුවක් ගෙනාවෙ ගහන්න නේද" යනුවෙන් ප්‍රශ්න නගයි (ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයන දත්ත, 2020). එය කෝටුවක් නොව අතෙහි රවුම් කර ගත් කොළයක් වන නමුත් එය දුටු විගස එම ළමුන් එලෙස පැවසීමට හේතුව ලෙස අන් දිනවලදී ද ගුරුවරිය කෝටුවකින් එම ළමුන්ට සැරවැර කිරීම සිදුවන බව හෙළි වූ අතර ළමුන් බියෙන් සිටින ආකාරයක් නිරීක්ෂණය විය.

"ප්‍රශ්නයක් තේරුම් ගන්න පුළුවන් කෙනෙක් වෙන්න ඕන. සමහර ළමයි කියනවා මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක් උනාම අපි එකෙන්ම හෙම්බත් කරනවා කියලා" (දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, දසවැනි ළමා නිවාස නිලධාරී, 2020).

ඉහත ප්‍රකාශය මගින් ළමුන් ඔවුන් මුහුණදෙන ගැටලුව නිසා සමාජයේ දී ද අධික ලෙස මානසික වශයෙන් පීඩාවට ලක්වන බවක් පෙනී යයි. එම ළමුන් වැරදිකරුවන් ලෙස නිවාස ගත වීමට ප්‍රධාන හේතු වී ඇත්තේ සමාජයේ පවත්නා වරදකාරී ස්වභාවය යි. සමාජයේ දී යම් වරදක් සිදු වුවහොත් සමාජයම එම දරුවා දෙස වරදකාරී ඇසකින් බැලීමේ නැම්යාවක් පවතියි. ඇතැම් ළමුන් මානසිකව පීඩාවට ලක්වන බවත් වරදට යොමු වීමට පවත්නා ඉඩ ප්‍රස්ථාවන් වැඩි බවත් අනාවරණය විය. නිවාසයේ ළමුන් ඇතැම් අවස්ථාවන්හි දී මානසික සායනවලට පවා රැගෙන යන බව ළමා නිවාස පාලිකාවන් ප්‍රකාශ කරන ලදී. කෙසේ වෙතත් ළමා නිවාසවල ළමුන්ගේ මානසික, භෞතික, චිත්තවේගීය, සමාජීය, සදාචාරාත්මක, අධ්‍යාත්මික අවශ්‍යතාවලට සුදුසු ආකාරයෙන් ප්‍රතිචාර දැක්වීම සිදු කළ යුතු බව සාහිත්‍ය තුළ අවධාරණය වෙයි (Vasudevan, 2014). උපදේශන කටයුතු සඳහා අවශ්‍ය නිලධාරීන් නොමැතිකම, ඇතැම් ගුරුවරුන්ගේ ක්‍රියා කලාපයන්, සමාජයේ පවත්නා වැරදි අදහස් මගින් ළමුන්ගේ මානසික ක්‍රියාකාරීත්වය බිඳ වැටීමට ලක් වන අවස්ථා පවතියි.

ආයතනික පහසුකම්

ආයතනික ළමුන්ට මූලික අවශ්‍යතා ලැබෙන බවට සනාථ කරන මූලික සාධක ලෙස නිසි ආහාර, නිදන කාමරය, ඇඳන්, මදුරු දැල්, ජලය, විදුලිය, දුරකථන පහසුකම්, වැසිකිළි හා වෙනත් පහසුකම් හඳුන්වා දී ඇත. සබරගමුව පළාත් සභාවේ 2014 අංක 4 දරණ ළමා නිවාස ස්ථාවර නියෝග මගින් මෙම ළමුන්ට සුබසාධන සේවාවන් ලබාදීමට ප්‍රමිතීන් ඉදිරිපත් කර ඇත. එනමුත් බොහෝ ළමා නිවාසවල ළමුන්ට ප්‍රමාණවත් පරිදි ජල පහසුකම් නොමැති වීම පවත්නා ගැටලුවක් ලෙස දැක්විය හැකියි. නිලධාරීන් දක්වා ඇත්තේ පානීය ජලය තිබෙන ස්ථානවලට අපවිත්‍ර ජලය පැමිණීම නිසා එම ජලය පාවිච්චි කිරීමට නොහැකි තත්වයට පත්ව ඇති බවයි. උග්‍ර ජල ප්‍රශ්නය නිසා මෙම නිවාස වසා දැමීමට පවා සිදු වූ අවස්ථා පවතින

බව ද ළමා නිවාස පාලිකාවගේ අදහස්වලින් තහවුරු විය. තවදුරටත් නිවාස පාලිකාව සඳහන් කරනුයේ එම නිවාසවල ළමුන්ට ජලය බවුසර් මගින් ලබාදෙන බවය. බවුසර් මගින් ජලය ගෙන නිසා ජලය සීමා සහිතව භාවිතා කිරීමට ළමුන්ට නිලධාරීන් බල කරන බවට ද අදහස් ඉදිරිපත් කරනු ලැබීය.

"ළමයින් ළමා නිවාසවලින් අරගෙන නාවන්න බලනවා. ගංගා තියනෙන තැන් වලට, පොදු ස්ථානවලට ගිහිල්ලා ආරක්ෂිතව කරන්න බලනවා" (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, දසවැනි නිවාස නිලධාරි, 2020).

පරිවාස නිලධාරියෙකු දක්වන අදහසට අනුව ළමා නිවාසවලට ජල ගැටලුව ඉතාමත් උග්‍ර අන්දමින් පවත්නා බවට අදහස් ඉදිරිපත් වී ඇත. මෙම නිවාසවල ළමුන් ගංගාවන් ආශ්‍රිතව දිය නෑමට රැගෙන යාම ළමුන්ගේ ආරක්ෂාවට තර්ජනයක් බව පැහැදිළිය. අධිකරණ නියෝග මත සිටින දරුවන් පවා දිය නෑම සඳහා ගංගා ආශ්‍රයට ගෙන යනු ලබන බවට අදහස් ඉදිරිපත් වීමත් සමඟ මෙම ළමුන්ට අනාරක්ෂිත තත්ත්වයක් පවත්නා බවට අදහස් ඉදිරිපත් කළ හැකිය. සියලුම ආයතනවල ජලය, පයිප්ප හෝ ළිඳ අසලට පහසුවෙන් ප්‍රවේශ විය හැකිය (De Silva & Punchihewa, 2011). මෙවැනි තත්ත්වයක් නිවාස තුළින් දැකගත නොහැකිය. දැරියන්ට අවශ්‍ය වේලාවන්හි දී භාවිතා කිරීමට ජලය තිබිය යුතු වුවද ඇතැම් නිවාසයන්හි එම තත්ත්වය දැක ගැනීමට නොහැකි විය. කෙසේ වෙතත් ජලය ලබාදීම සම්බන්ධව නිලධාරී අදහස් සහ දරුවන්ගේ අදහස් එක සමාන වන අතර එම දරුවන්ට ජලය ලබා දීම උදෙසා පාලක මණ්ඩලය ඉමහත් අසීරුතාවලට මුහුණ දී ඇති බව මෙම ප්‍රකාශ වලින් සනාථ කළ හැකිය. සංවර්ධන සැලසුම්වල අඛණ්ඩ පානීය ජල පසුකම් ආයතන 06 කට ලබාදීමට කටයුතු කර තිබෙන නමුත් ප්‍රායෝගිකව ක්‍රියාත්මක නොවන ආකාරයක් දැකගත හැකිය.

"ලොකු තදබදයක් තියෙන නිවාස නැහැ, ළමා නිවාස පවත්වාගෙන යාමට අවශ්‍ය අවම ප්‍රමිතීන් තියෙනවා. ප්‍රමිතීන්වලට අනුව දුර්වල ඒවා නැහැ. A, B, C, D කියලා වර්ග කරොත් 90% ක් A, B වලට තමයි වැටෙන්නේ. D වලට 10% ක් වත් නෑ" (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, පළමු පරිවාස නිලධාරි, 2020).

නිලධාරියකු දක්වන ඉහත අදහසට අනුව ළමුන්ට ප්‍රමාණවත් පරිදි පහසුකම් සහිත නිවාස ලබා දී ඇති බවත් නිවාස පහසුකම් ප්‍රමාණවත් නොවන්නේ නම් පරිවාස හා ළමාරක්ෂක සේවා දෙපාර්තමේන්තුව මගින් ප්‍රතිපාදන වෙන් කරමින් අවශ්‍ය පහසුකම් ලබාදීමට කටයුතු කරන බවක් ප්‍රකාශිතය. එනමුත් ළමුන් බලා ගැනීමට පවත්නා නිවාසවල ඉඩකඩ ප්‍රමාණවත් නොවන අවස්ථා පවතින බවත්, රජයේ ආයතන සීමිත සංඛ්‍යාවක් පවත්නා බවත් දක්වයි. රඳවුම් නිවාසයන්හි ළමුන් විසි දෙනකුට සරිලන ලෙස පහසුකම් සලසා ඇතත් වර්තමානය වන විට ළමුන් විසිපස් දෙනෙකු පමණ සිටින බවට නිරීක්ෂණය විය.

"ඇඳන් ප්‍රමාණවත් නැහැ. අක්කා නංගි එකම ඇඳේ ඉන්න වෙලාවල් තියෙනවා. අපි ඉතින් ඒ අයට වෙන් කරලා හදලා දෙනවා" (ප්‍රධාන දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, දසවැනි ළමා නිවාස නිලධාරි, 2020).

එමෙන්ම නිවාසවල යටිතල පහසුකම්වල වෙනත් අඩුපාඩු පවතී. ඇතැම් ස්ථාන පිහිටා තිබෙන්නේ ගංවතුරට යටවන ස්ථානවලය. එම ආයතනයන්හි සංවර්ධන කටයුතු සිදුවෙමින් පවතින බව දැක ගැනීමට හැකි විය. එමෙන්ම ඇතැම් නිවාසවලට අකුණු සන්නායක සවි කර නොමැති නිසාවෙන් අකුණු වැදීමේ අවධානම ඉතාමත් වැඩිය. ගැහැණු දැරියන් සිටින නිවාසයක ස්නානය කිරීමට තිබෙනුයේ වටකර නොමැති ස්ථානයක් වන බැවින් නිවසට ගමන් කරන මාර්ගයට වඩාත් හොඳින් දර්ශනය විය (ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයන දත්ත, 2020). මෙය මෙම ළමුන්ගේ පෞද්ගලිකත්වයට බාධා කරන අනාරක්ෂිත තත්ත්වයකි. නිවාස ඇතුළත පවත්නා වැසිකිළි පද්ධතියෙහි පවත්නා ගැටලු නිසා නිවාසයෙන් පිටත පිහිටා තිබෙන වැසිකිලිවලට යාමට සිදුවන බවත්, ළමුන් පිටුපසින් නිවාස පාලිකාවක් යා යුතු බවත් එක් අවස්තාවක දී දක්වන ලදි.

දරුවන් පාලනය කර ගැනීමට හැකියාවක් නොමැතිකම, විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත ළමුන් සාමාන්‍ය දරුවන් සමඟ මිශ්‍ර කිරීම, වයස අනුව වෙන් කිරීම සඳහා ඉඩකඩ නොමැතිකම, ලිංගික අතවරයට ලක් වූ ළමුන් සඳහා විශේෂ ආයතනයක් නොමැතිකම ගැටලුවක් ලෙස පෙර සඳහන් විය. මෙවන් ගැටලුවල අතුරු ප්‍රතිඵලයක් නිසාම පැනනැගී ආයතනික ගැටලුවක් ලෙස දරුවන් පාලනය කිරීමට හැකියාවක් නොමැති බවට නිවාස නිලධාරියෙකු සඳහන් කර ඇත.

"පාලනය කළ නොහැකි ළමුන් පාලනය කර කරගන්න අපි අවවාද කරනවා. අධිකරණ මගින් අවවාද දෙනවා. තියාගන්න බැරි නම් ආයතන මාරු කරනවා. ළමයින් නම් රැඳවුම් නිවාසවලටත් දානවා" (ප්‍රධාන දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, තුන්වැනි පරිවාස නිලධාරී, 2020).

"අපේ පළාතට තියෙන ලොකුම ගැටලුවක් තමයි සහතික කල පාසලක් නැහැ" (ප්‍රධාන දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, තුන්වැනි පරිවාස නිලධාරී, 2020).

මෙලෙස පාලනය කර ගැනීමට නොහැකි වූ ළමුන් පාලනය කර ගැනීම නිවාසවල පවත්නා ගැටලුවක් බවට පත්ව ඇත. එම ළමුන් පාලනය කිරීම උදෙසා ආයතන මාරු කිරීම සිදු කරනු ලැබේ. බාල අපචාරයන්ට වැරදිකරුවන් වන ළමුන් සමඟ මෙම ළමුන් එකම නිවාසයක තැබීම ගැටලුකාරී තත්ත්වයකි. යම් වරදක් සම්බන්ධයෙන් සිර දඬුවම් ලබා දීම වෙනුවට උපරිම වශයෙන් මාසයක කාලයක් රැඳවුම් නිවාසයක රඳවා තැබීම හෝ වයස අවුරුදු 12 ට වැඩි නම් අනුමත කළ හෝ සහතික කළ පාසලකට ඇතුළත් කළ යුතුය (ළමයින් හා යෞවනයින් පිළිබඳ ආඥා පනත, 2006). එනමුත් එවැනි පාසලක් සබරගමුව පළාත තුළ නොමැත. එය ළමුන්ට සුබසාධන සේවාවන් ලබා දීමේ දී අත්‍යවශ්‍ය වුවත් සංවර්ධන සැලසුම්වලට අන්තර්ගත කර නොමැත.

ආයතනික නීති රීති සහ ආරක්ෂාව

ශ්‍රී ලංකාව එක්සත් ජාතීන්ගේ ප්‍රඥප්තියට අත්සන් තබමින් දේශීය වශයෙන් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා ළමා අයිතිවාසිකම් මාලාවක් හඳුන්වා දෙන ලදී. මෙම ප්‍රඥප්තිය මඟින් ළමයින්ගේ ආරක්ෂාව සහ අනාගත අභිවෘද්ධිය මූලික කර ගනිමින් කටයුතු කරන ලදි (Kularathna, 2016). ආරක්ෂාවට පවත්නා ස්ථානයක් ලෙස ළමා නිවාස සඳහන් කළ නමුදු වඩාත් ආරක්ෂාව පවතිනුයේ දරුවාගේ පවුලට අයත් නිවස තුළදීය. සාධනීය පවුල් පසුබිමක් නම් නිවස තුළින් ලැබෙන ආදරය, සෙනෙහස, ආරක්ෂාව වැනි දේ නිවාසවලින් ප්‍රායෝගිකව ලැබීම සිදු විය නොහැකිය. ළමා නිවාසවල ළමුන් ආරක්ෂා කිරීම උදෙසා විවිධ වූ ක්‍රියාමාර්ග ගනිමින් කටයුතු කරනු ලබයි. පාලිකාවක් සඳහන් කරනුයේ ළමුන්ගේ ආරක්ෂාව උදෙසා පිටස්තර කිසිදු පුද්ගලයකුට මෙම නිවාසවල ළමුන් බැලීමට අවස්ථාවක් ලබා නොදෙන බවයි. එයට උදාහරණ ලෙස පහත ප්‍රකාශය දැක්විය හැකිය.

"අම්මා මරනවා කවුරුහරි, තාත්තා කවුරුහරි මරනවා, ළමයි තමයි සාක්ෂිය. ඒ ළමයා ඒ දේ දැකලා තියෙනවා එතකොට ඒ ළමයට හානියක් නේ. එතකොට සාක්ෂි නැති කරන්න බලනවා. ඒක හින්ද ළමයත් එක්ක අපි කාටවත් කතා කරන්න දෙන්නෙ නෑ" (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, දසවැනි ළමා නිවාස නිලධාරී, 2020).

මෙහි දී වැරදිකරුවෙකු හෝ සාක්ෂිකරුවෙකු ලෙස සිටින ළමුන් රැඳවුම්භාරයට ගෙන සිටින අතර ළමුන්ගේ ආරක්ෂාව වඩා තදින් සපයනු ලැබේ. සාක්ෂි විනාශ කිරීමට කටයුතු කිරීම නිසා එම ළමුන් සමඟ සම්බන්ධතා පැවැත්වීම සීමා කර ඇත. එමෙන්ම එමඟින් අපට දැක්විය හැක්කේ මෙවැනි ළමුන් රැකබලා ගැනීමේදී ආයතන පාලනයට යම් යම් ගැටලු ගැටලුකාරී තත්තවයන් මතුව ඇති බවයි. ළමුන් පාලනය කර ගැනීම සඳහා මෙම ආයතන වල කැමරා පද්ධතියක් සවි කරමින් ළමුන්ගේ ආරක්ෂාව තහවුරු කළ යුතුව ඇත. ආයතන තුල සිටින දරුවන් මානසික වශයෙන් පීඩාකාරී තත්වයන්ට ගොදුරුවී ඇති හේතුවෙන් ළමුන් අතර ගැටුම් ඇති වන අවස්ථා ද පවතී. එවිට ඒවා පාලනය කර ගැනීමට කැමරා පද්ධති සවිකිරීම මගින් හැකියාවක් ලැබෙන බව නිලධාරීන්ගේ අදහස විය.

ළමා රැකවරණ මධ්‍යස්ථාන 17 ක ළමුන්ගේ ආරක්ෂාව තහවුරු කිරීම උදෙසා සී.සී.ටී.වී. කැමරා පද්ධති සවි කිරීමට සැලසුම් කර පවතී. පරිවාස නිලධාරියකු සඳහන් කරනුයේ නිරීක්ෂණය කිරීමට නොහැකි හැසිරීම් දැක ගැනීමට කැමරා පද්ධති සවි කර ඇති බවයි (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, පළමු පරිවාස නිලධාරී, 2020). එනමුත් ළමුන් දක්වනුයේ කැමරා පද්ධති සවි කර නොමැති බවයි. කැමරා පද්ධති සවි කිරීමට සැලසුම්වල පැවතියත් ඒවා ප්‍රායෝගිකව ක්‍රියාත්මක නොවන බව දැකගත හැකිය (ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයන දත්ත, 2020). එමෙන්ම කැමරා පද්ධති සවි කිරීම හෝ ක්‍රියා කරවීම සම්බන්ධව පොදු වූ ප්‍රතිපත්තියක් දැක ගැනීමට නොහැකි විය.

ආරක්ෂාව සලකා බැලීමේදී ඇතැම් නිවාසවල ගේට්ටු වසා තැබීමක් සිදු නොකිරීම හේතුවෙන් ළමුන්ට එළියට යාමට හැකියාව පවතියි (ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයන දත්ත, 2020). එය ළමුන්ගේ ආරක්ෂාවට තර්ජනයක් වනු ඇත. කුඩා ළමුන් සිටින

ඇතැම් නිවාසවල ගේට්ටු වසා නොතිබෙන බවට නිරීක්ෂණය විය. ඇතැම් නිවාසයන් වටා ආරක්ෂක තාප්ප නොමැති ආකාරයක් දැක ගැනීමට හැකි විය (ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයන දත්ත, 2020). මෙම තත්ත්වය මත ආයතනික දේපළ ආරක්ෂා කරගැනීම ගැටලු සහගත විය හැකිය. ආයතන වටා ආරක්ෂිත තාප්ප තිබිය යුතු බවට සබරගමුව පළාතේ ළමා නිවාස පිළිබඳ ස්ථාවර නියෝග සහ සැලසුම්වල අන්තර්ගත වුවද ඇතැම් ස්ථානයන්හි ක්‍රියාත්මකව නොපවතී.

නිලධාරියෙකු සඳහන් කරනුයේ අපයෝජනයට ලක් වූ ළමුන් නිවාසයේ සිටින බව දැන ගතහොත් අපරාධකරුවන් දුරකථන මාර්ගවලින් බලපෑම් කිරීමට කටයුතු කරන බවයි (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, නවවෙනි ළමා නිවාස නිලධාරි, 2020). මෙවැනි තර්ජනවලට ආයතනයට මුහුණ දීමට සිදු ව පවත්නා අතර එය ගැටලුකාරී තත්ත්වයක් බවට පත්ව ඇති බව අනාවරණය විය. අධිකරණ වෛද්‍ය නිලධාරී සඳහන් කරන පරිදි මෙහි දී මතුවන ගැටලුවක් ලෙස ආයතන තුළදී අනෙකුත් සේවකයින්ගෙන් හා නේවාසිකයන්ගෙන් පීඩාවට පත්වීම දැක්විය හැකිය (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, අධිකරණ වෛද්‍ය නිලධාරි, 2020). ළමා ආරක්ෂණය පිළිබඳ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය 2017-2027 මගින්, සියලුම ආකාරවල අපයෝජන, නොසලකා හැරීම් සහ වෙනත් ආකාරවල හිංසා කිරීම් හා හානිවලින් සියලුම ළමුන් වළක්වා ගැනීම තහවුරු කිරීම සඳහා ඉලක්ක, මගපෙන්වීමේ මූලධර්ම සහ වටිනාකම් ආවරණය වන පරිදි ප්‍රතිපත්ති හඳුන්වා දී ඇත (ළමා ආරක්ෂණය පිළිබඳ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය, 2017).

"වර්තමානයේ ශ්‍රී ලංකාව තුළ ලිංගික අපයෝජන වැඩිවෙලා තියෙනවා. ඒ මට්ටමේ ළමයිනුත් රඳවන්න වෙලා තියෙන්නෙ සාමාන්‍ය මට්ටමේ තියෙන නිවාස වල" (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, දසවැනි ළමා නිවාස නිලධාරි, 2020).

ආරක්ෂාව තහවුරු කරලීම සඳහා නීතිරීති ඉදිරිපත් කර ඇති නමුත් කටයුතු කිරීමේදී පැරණි නීතිරීති සමඟ කටයුතු කිරීමට සිදු වීම ගැටලුකාරී තත්ත්වයක් බවට පත්ව ඇත. පැරණි නීතිරීති ලෙස අදහස් කරන ලද්දේ 1944 අංක 42 දරණ වරදකරුවන් පරිවාස භාරයේ තැබීමේ ආඥා පනත, 1956 ළමයින් හා යෞවනයින් පිළිබඳ ආඥා පනත, 1941 අනාථ දරු නිවාස ආඥා පනත සහ 1949 අංක 24 දරන දරුවන් කුලවැද්දීමේ ආඥා පනත යනාදී ආඥා පනත්ය. සමාජයේ පවත්නා ගැටලු වර්ධනය වීමත් සමග එම ගැටලු දකින ආකාරය වෙනස් වීම සිදුවේ. එමෙන්ම වර්තමාන අවශ්‍යතාවලට අනුව මතු වූ ගැටලු විවිධාකාර වන අතර එම ගැටලුවලට අනුකූලව නීතිරීති යාවත්කාලීන විය යුතු නමුත් ඒවා යාවත්තකාලීන කිරීම උදෙසා පොදු ප්‍රතිපත්තීන් නොමැත. ළමා නිවාසයක් පවත්වාගෙන යාම සඳහා නීතිරීති මාලාවක් හඳුන්වා දී ඇත. ප්‍රතිපත්තිවලට අනුකූලව නොපවත්නා ළමා නිවාස වසා දැමීමට පවා හැකියාවක් පවතින බව තුන්වන පරිවාස නිලධාරී සඳහන් කරයි. Dybsland(2011), සඳහන් කරනුයේ ළමුන් සම්බන්ධව කටයුතු කිරීමේ දී රජයෙන් ලබා දී ඇති සියලු නීති රීති සහ ප්‍රතිපත්ති විධිමත් ලෙස අනුගමනය නොකරන බවයි.

ආයතනික නිලධාරීන්ගේ ගැටලු

පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ සේවා යටතේ ආයතනගත ළමුන්ට සුබසාධන සේවාවන් සැපයීමේ දී විවිධ නිලයන් පාර්ශව කරුවන් ලෙස කටයුතු කරයි. ළමා නිවාසවලට පැමිණෙනුයේ සමාජයෙන්, ඇතැම් අවස්ථාවන්හිදී පවුලෙන් පීඩාවට පත්වුණු අනාථ, අසරණ සහ අත්හළ ළමුන් ය. මෙම ළමුන්ට මනෝ උපදේශන සේවා ලබා දීම අවශ්‍ය විය හැකිය. එම නිලධාරීන්ට මනෝ උපදේශනය , ළමා අපයෝජන වැළැක්වීම සම්බන්ධ පාඨමාලා හඳුන්වා දිය යුතු අතර එම නිලධාරීන් ළමුන්ගේ කටයුතු නිරන්තරයෙන් සොයා බැලීමට කටයුතු කළ යුතුය. පරිවාස නිලධාරියකු සඳහන් කරනුයේ ළමුන්ව රැකබලා ගැනීමේ කාර්යය සඳහා ළමා මනෝවිද්‍යාව පිළිබඳ අවබෝධයක් තිබෙන පුද්ගලයින් යෙදවිය යුතු නමුත් එම හැකියාවන් පවතින නිලධාරීන් අල්ප බව යි. ඇතැම් නිලධාරීන්ට ප්‍රමාණවත් අධ්‍යාපනයක් මෙන්ම සමාජ වැඩ පිළිබඳ නිපුණත්වයක් ද නොමැති අතර එය ළමුන් සම්බන්ධව කටයුතු කිරීමේ දී අසීරු තත්ත්වයට හේතු වී ඇත.

ළමුන් රැකබලා ගැනීම සඳහා නිලධාරීන්ගේ අඩුපාඩු පවත්නා බව අනාවරණය විය. නිවාස පාලිකාවක් සඳහන් කරනුයේ එම නිවාසයේ ළමුන් රැකබලා ගැනීමට අවශ්‍ය නිලධාරීන් සංඛ්‍යාව ප්‍රමාණවත් ව සිටින බවයි. එනමුත් ආයතනික පාලකයන්ට දරුවන් නිසි ලෙස රැක බලා ගැනීමට පුහුණුව ලබාදී නොමැති බවත් නොසුදුසු නිලධාරීන් සේවයට අනුයුක්ත කර පවතින බවත් දක්වයි (Vasudevan, 2014). පෙර පාසල තුළ දී උදෑසන කාලයේදී එක් ළමයෙකු ක්‍රිකට් පිත්තකින් තවත් ළමයෙකුගේ හිසට පහර දෙන ලදී. එවිට එම ළමයා කෙරෙහි අවධානය යොමු කළ නිසාවෙන් තවත් ළමුන් හතර දෙනෙකු අතර ගැටලුකාරී තත්ත්වයක් මතුවිය. මෙම නිරීක්ෂණයන්ට අනුව ළමුන් රැකබලා ගැනීමට සිටින නිලධාරීන් ප්‍රමාණවත් නොවන බව දැක්විය හැකිය.

ළමුන් පුනරුත්ථාපනය කිරීමට අවශ්‍ය වන්නා වූ දැනුම පවතින පුද්ගලයින් වර්තමානය වන විට ප්‍රමාණවත් නොවන බව නිලධාරියකුගේ අදහස් මගින් තහවුරු විය. එම අදහසට අනුව පරිවාස ගත කිරීමට සිටින ළමුන් පරිවාස ගත නොකිරීම නිසාවෙන් අර්බුදකාරී තත්ත්වයක් දක්වා වර්ධනය වන බව දැකග ගත හැකිය. යහමගට ගැනීමට හැකියාවක් පවතින ළමුන් පවා නොමඟට යන බව මෙම නිලධාරියාගේ අදහස විය (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, පළමු පරිවාස නිලධාරී, 2020). 1944 අංක 42 දරණ වරදකරුවන් පරිවාස භාරයේ තැබීමේ ආඥා පනතෙහි ද පරිවාස භාරයට ගැනීමට දැනුම පවත්නා නිලධාරීන් නොමැති බවත් එය වර්තමානය වන විට විශාල ගැටලුවක් බවට පත්ව ඇති බවත් ඉදිරිපත් කර ඇත (වරදකරුවන් පරිවාස භාරයේ තැබීමේ ආඥා පනත, 1944). නිලධාරීන්ගේ දැනුම වර්ධනය සඳහා ක්‍රමවේද සකස් කර තිබෙන නමුදු ඒවා නිසි ලෙස ක්‍රියාත්මක වී නොමැති ආකාරයක් දැකගත හැකිය.

ළමා නිවාසවල කටයුතු කිරීමේදී ප්‍රවාහන කටයුතුවලට අවශ්‍ය වන්නා වූ නිලධාරීන්ගේ අඩුපාඩුවක් පවතී. ළමා නිවාසවල ළමුන් සඳහන් කරනුයේ ඇතැම් ළමා නිවාසවල වාහන සහ නිලධාරීන් නොමැති බවයි. මෙහිදී ළමුන්ගේ ආරක්ෂාවට යම් තර්ජනයක් විය හැකිය. තවත් නිලධාරියෙකු සඳහන් කරනුයේ ළමා නිවාසවල සිට ළමුන් උසාවි වෙත රැගෙන යාමේදී රියදුරන් ප්‍රමාණවත් නොවීම හේතුවෙන් ළමුන්ට අධිකරණවල නිකරුණේ කාලය ගත කිරීමට සිදුව ඇති බවයි.

ළමුන් ප්‍රවාහනය කිරීම සඳහා පොදු මගී ප්‍රවාහන බස් රථ භාවිතා කරන අතර එහිදී ළමුන් අපහසුතාවයට පත් වීමක් සිදුවිය හැකිය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස එම ළමුන් දෙස සමාජයේ අන් පුද්ගලයන් අනවශ්‍ය ආකාරයෙන් බලා සිටින විට එම දරුවාගේ අනන්‍යතාවයට කැළලක් විය හැකිය. ප්‍රවාහන කටයුතුවලට වාහන සහ නිලධාරීන් නොමැති නිසා පරිවාස නිලධාරීන්ට එම කාර්යය කිරීමට සිදුව ඇත. එම නිලධාරීන්ට පැවරෙන කාර්යයන් ප්‍රමාණය අධික නිසා ළමුන් ප්‍රවාහනය කිරීමට නොහැකි තත්ත්වයට පත්ව ඇත. ළමුන් උසාවිවල සිට ත්‍රීරෝද රථවල පවා රැගෙන යාමට සිදුවන අවස්ථා දැකගත හැකිවිය (ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයන දත්ත, 2020). මෙලෙස ළමුන් රැගෙන යාමේදී ළමුන්ට පැනයාමේ හැකියාවක් පවතී. එමනිසා ප්‍රවාහන නිලධාරීන් නොමැතිකම බරපතළ ගැටලුවක් බවට පත්ව ඇත. ප්‍රවාහන නිලධාරීන් සහ වාහන ලබාදෙන බවට ප්‍රතිපත්තිවල අන්තර්ගත වුව ද ඒවා ප්‍රායෝගිකව ක්‍රියාත්මක නොවේ.

මූල්‍ය ගැටලු සහ අභියෝග

ආයතනවලට මූල්‍ය ප්‍රතිපාදන සපයනු ලබන්නේ මධ්‍යම රජය විසින් සහ පළාත් සභාව මගින් ය. වෙනත් අරමුදල් ප්‍රභවයන් වන්නේ විදේශීය පරිත්‍යාගශීලීන් සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධානයන් ය. කෙසේ වෙතත් සියලු පරිවාස නිලධාරීන්ගේ අදහස වනුයේ අරමුදල් ප්‍රමාණවත් නොවන බවයි (NISD, 2013). පරිවාස නිලධාරියකු සඳහන් කරනුයේ ළමුන්ගේ සුබසාධන සේවාවන් ඉටු කිරීමේදී දෙපාර්තමේන්තුවට ලැබෙන රාජ්‍ය ප්‍රතිපාදන ප්‍රමාණවත් නොවන බවයි. නමුත් එම දෙපාර්තමේන්තුවට ලැබෙන ප්‍රතිපාදනවලට අනුව ළමුන්ගේ අවශ්‍යතා පෙළගස්වමින් වඩාත් ඉක්මනින් අවශ්‍ය වන්නාවූ භාණ්ඩ සහ සේවා ලබාදීමට කටයුතු කරන බවයි.

"සුබසාධන කටයුතු සඳහා අපි මුදලක් දරනවා, ප්‍රමාණවත් නැති අවස්ථා තියෙනවා, පරිපාලනය තිබෙන ගැටලුකාරී තත්ත්වයක් නිසා වෙන්න පුළුවන්, පළාත් සභාවක් විදියට අපිට ලැබෙන ප්‍රතිපාදන ප්‍රමාණවත්" (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, තුන්වැනි පරිවාස නිලධාරී, 2020).

මෙම අදහස් සලකා බැලීමේ දී සබරගමුව පළාත් සභාවේ ළමා කටයුතු සඳහා ප්‍රතිපාදන ප්‍රමාණවත්ව ලැබෙන බව සඳහන් වේ. එකිනෙකට ප්‍රතිවිරුද්ධ වන්නා වූ අදහස් පවතින බව නිරීක්ෂණය වෙයි. ළමා නිවාස පාලිකාවක් සඳහන් කරනුයේ ලැබෙන ප්‍රතිපාදන ප්‍රමාණවත් නොවන බවත් දෙපාර්තමේන්තුවට ලැබෙන ප්‍රතිපාදන සහ මිනිසුන්ගෙන් ලැබෙන ආධාර මගින් සුබසාධන සේවාවන් රැසක් ඉටු කරනු ලබන බවත් ය (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, හත්වැනි ළමා නිවාස නිලධාරී, 2020).

ළමා නිවාසවල ළමුන්ට නැටුම්, සංගීතය ඉගැන්වීම සිදු කරනු ලබයි. එමෙන්ම උත්සව සංවිධානය කිරීම කරනු ලැබේ. පරිවාස දෙපාර්තමේන්තුව මගින් අදාල ගෙවීම් සිදු විය. එමෙන්ම නිවාසවල පවත්නා ජල ගැටලුව නිසාවෙන් ජලය බවුසර මගින් ගෙන ඒමට නිවාස පරිපාලනයට සිදුවේ. මෙහිදී මතුවන ගැටලුවක් ලෙස ප්‍රතිපාදන ප්‍රමාණවත් නොවීම දැකගත හැකිය.

"ස්වෙච්චා නිවාසවලට රජයෙන් පඩි ගෙවන්නේ නැහැ, අවුරුද්දකට දීමනාවක් විදියට වැඩ කරන හැම දවසකම පාලිකාවකට රුපියල් සීයක් සහය පාලිකාවට රුපියල් හැටක දීමනාවක් මෑතකදී කරනවා, ඒ අය දිරි ගැන්වීමක් විදිහට,ඒක ප්‍රමාණවත් නැහැ" (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, තුන්වෙනි පරිවාස නිල නිලධාරී, 2020).

ළමුන් රැකබලා ගැනීමට සිටින නිලධාරීන්ට ගෙවනු ලබන වැටුප්වල ගැටලුකාරී තත්ත්වයක් පවතින ආකාරය පැහැදිළි ය. ළමා නිවාසවල නිලධාරීන්ට ස්ථිර වැටුපක් නොලැබීමත්, පාලක පාලිකාවන්ට ලැබෙන වේතන ප්‍රමාණවත් නොවීමත් ගැටලු සහගත තත්ත්වයක් බවට අදහස් ඉදිරිපත් විය. 'බොහොමයක් පෝෂණ සත්කාර පුරවැසියන් සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන විසින් පාලනය කරනු ලබන අතර ස්වේච්ඡා සංවිධාන අරමුදල් මගින් සේවා සපයන අතර ඒවා හැඳින්වෙන්නේ ස්වේච්ඡා ළමා නිවාස ලෙසය' (Perera et al, 2017) යන අදහස් තහවුරු කරමින් ළමා නිවාස පාලිකාවක සඳහන් කරනුයේ ළමා නිවාසවලට LOLC, Abans, සණස සමුපකාරය වැනි ආයතනවල සහය ලබාදෙන බවයි. එනමුත් මෙලෙස සේවාවන් ලබා දෙන ආයතන ඒකාබද්ධ කරන්නේ නම් ළමා නිවාසවල ළමුන්ට වඩාත් යහපත් සුබසාධන සේවාවන් රැසක් ලැබෙන බවත් නිලධාරීන්ගේ අදහස් මගින් තහවුරු විය (දත්ත දායක සම්මුඛ සාකච්ඡා, දෙවන ළමා නිවාස නිලධාරී, 2020).

නිගමනය

ආයතනගත ළමුන්ට ලබාදී පවත්නා පහසුකම් ආයතනවල සැලකිය යුතු මට්ටමෙන් පැවතුණ ද ඇතැම් ස්ථානයන්හි ප්‍රමිතීන්ගේ අවම මට්ටමවත් නොපවතී. සාමාන්‍යයෙන් පස් වසරකට වරක් පළාත් සංවර්ධන සැලැස්ම තුළ නව සැලසුම් ඉහත සඳහන් කරන ලද ඌණ තත්ත්වයන්ට සංවේදී වෙමින් නිර්මාණය වුවද ප්‍රායෝගික යථාර්ථය තුළ ප්‍රතිපත්ති සහ සැලසුම්වල පරස්පර තත්වයන් පැවතීම හේතුවෙන් දරුවන්, ආයතන සේවකයන් මෙන්ම නිලධාරීන්ද අපහසුවට පත්වන බව ප්‍රධානතම නිගමනයයි.

අඛණ්ඩ ජල සැපයුම අඩාල වීම, ගිලන් කාමර නොමැතිකම, ඉඩකඩ ප්‍රමාණවත් නොවීම, ළමුන්ට ක්‍රීඩා උපකරණ සහ ඇඳුම් ප්‍රමාණවත් නොවීම, අකුණු සන්නායක සවි නොකිරීම, අලංකරණ කටයුතු සිදු නොවීම, වයස් කාණ්ඩ අනුව ළමුන් වෙන් නොකිරීම, ප්‍රතිපාදන ප්‍රමාණවත් නොවීම, ළමුන් ප්‍රවාහනය කිරීම සඳහා ප්‍රමාණවත් පරිදි වාහන නොතිබීම යනාදී ගැටලු රාශියක් නිවාස ඇසුරෙන් උද්ගතව පවතියි. සහතික කළ පාසලක් නොමැති වීම, ලිංගික අතවරයට ලක් වූ ළමුන් වෙන් කර රැඳවීමට ස්ථානයක් නොමැති වීම, පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ සේවා උදෙසා සහාය ලබා දෙන ආයතන ඒකාබද්ධ කිරීමට ක්‍රමවේදයක් නොතිබීම යනාදී ගැටලු ද මතුව පවතියි. මෙම ගැටලු සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයක් විසඳීමට ළමාරක්ෂක ප්‍රතිපත්ති රාමුව පමණක් පැවතීම ප්‍රමාණවත් නොවන ආකාරයත් සංවර්ධන සැලසුම් වලට පවා ඒවා අන්තර්ගත කර නොමැති බවත් නිගමනය කළ හැකිය. ආයතනගත ළමුන්ට අධ්‍යාපනික, සුබසාධන සේවාවන් සැළකිය යුතු මට්ටමකින් ලබා දෙන බව ප්‍රකාශ කළ හැකි නමුදු ඒවායෙහි යම් යම් ගැටලු ගැටලුකාරී තත්ත්වයන් මතුව පවත්නා බව පැහැදිළි ය. නිලධාරීන් හට ලබාදෙන පුහුණු ප්‍රමාණවත් නොවීම, රැඳවුම් නිවාසවල වෘත්තීය පුහුණුව ලබා දිය යුතු දරුවන්ට වෘත්තීය පුහුණුව නිසි ලෙස නොලැබීම, විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත දරුවන්ට සහ සාමාන්‍ය දරුවන් හට සමාන අධ්‍යාපනයක් ලබාදීමට නොහැකි වීම යනාදී ගැටළු රාශියක් ප්‍රතිපත්ති සහ සැලසුම්වල ආමන්ත්‍රණය වුව ද නොවිසඳී පවතින බව නිගමනය කළ හැකිය. වින්දිත දරුවන් හට අධ්‍යාපනය ලබාදීම පිළිබඳ බරපතළ අඩුලුහුඩුකම් පවතින අතර සැලසුම් සැකසීමේ සංවාදයන්හි ඉස්මතු වන ඇතැම් වැදගත් කරුණු සැලසුම් තුළට ඇතුළත් නොවීමත් මෙම තත්ත්වය මූලික ළමාරක්ෂක ප්‍රතිපත්ති සමඟ යම් පරස්පරතා ඇති කරන බවත් ප්‍රකාශ කළ හැකිය.

අධිකරණ වල සිට රැඳවුම් නිවාස වෙත ළමුන් ප්‍රවාහනය සඳහා නිලධාරීන්, දෙමළ භාෂා ප්‍රවීණත්වයෙන් යුතු නිලධාරීන්, දිස්ත්‍රික් මහේස්ත්‍රාත්වරුන්, ප්‍රථමාධාර පිළිබඳව පුහුණුව ලත් නිලධාරීන්, උපදේශක නිළධාරීන් සහ ළමාරක්ෂක නිලධාරීන් ප්‍රමාණවත් නොවන බව නිගමනය කළ හැකිය. එමෙන්ම ළමා මනෝවිද්‍යාව පිළිබඳ ප්‍රවීණ නිලධාරීන් නොමැති ගැටලුව සැලසුම්වලට සහ ප්‍රතිපත්තිවලට අන්තර්ගත කර නොමැත. නිවාසයන්හි ආරක්ෂාව සැලකිය යුතු මට්ටමකින් පවත්නා නමුදු අර්බුදකාරී තත්ත්වයන් ද මතුව පවතී. නිවාස පරිශ්‍රය ආරක්ෂිත ස්ථානයක් වීම, කැමරා පද්ධති සවිකිරීම සහ ආයතන වටා ආරක්ෂිත වැටවල් සහ බිත්ති ශක්තිමත් කරලීමට ස්ථාවර නියෝග සහ සැලසුම් වල අන්තර්ගත වුවද ඇතැම් ස්ථානයන්හි මෙම තත්ත්වය නොපවතින බවත් අපරාධකරුවන්ගේ බලපෑම්වලට ආයතන පරිපාලනය ලක්වීම සහ නීති රීති යාවත්කාලීන නොවීම යනාදී ගැටලු සම්බන්ධයෙන් අවධානය යොමු කර නොමැති බව නිගමනය කළ හැකිය. මෙම අදහස්වලට අනුව ළමුන්ට යම් අනාරක්ෂිත තත්ත්වයක් උද්ගතව පවත්නා බව තහවුරු කළ හැකිය.

පරිශීලන

කුරේ, ක්‍රිශාන්ත් නිරංජන්. (2007). ශ්‍රී ලංකාවේ සිදුවන ළමා අපයෝජනය. මීරිගම: ආශිර්වාද ප්‍රකාශකයෝ.

කුලරත්න, එම්. එස්. සී. (2016). ශ්‍රී ලංකාවේ ළමා අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීමේ යාන්ත්‍රණ පිළිබඳ විමර්ශනයක්. දේශපාලන විද්‍යා ශාස්ත්‍රීය ලිපි සංග්‍රහය.

යුනිසෙෆ් සංවිධානය. (2006). ලෝකයේ වෙසෙන දරුවන්ගේ තත්ත්වය. කොළඹ: යුනිසෙෆ්.

වන්නිආරච්චි, ජේ.සී. (2003). මව්පිය දරු වගකීම් සහ ළමා අයිතිවාසිකම්. එස් ගොඩගේ සහෝදරයෝ.

සබරගමුව පළාත් සභාවේ 2014 අංක 14 දරණ ළමා නිවාස පිළිබඳ ස්ථාවර නියෝග.

ශ්‍රී ලංකාවේ දරුවන් සඳහා වන විකල්ප රැකවරණ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය. (2019). කාන්තා හා ළමා කටයුතු සහ වියළි කලාප සංවර්ධන අමාත්‍යංශය. පරිවාස හා ළමාරක්ෂණ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව.

1944 අංක 42 දරණ වරදකරුවන් පරිවාස භාරයේ තැබීමේ ආඥා පනත

1956 ළමයින් හා යෞවනයින් පිළිබඳ ආඥා පනත

Ansell, N. (2005). Children, Youth and Development. London: Routledge.

Calhoun, Craig. (1993). Sociology. New York: The McGrawHill Companies, Inc.

De Silva, N., & Punchihewa, A.G. (2011). Protecting Children on the Move: A Study Based in the Probation District of Hambanthota.Save the Children. https://www.researchgate.net/publication/233942527_Push_and_Pull_Factors_of_Institutionalization_of_Children_A_Study_Based_in_the_Eastern_Province_of_Sri_Lanka.

Dybsland, N. (2011). A Study of Children's Homes in Addis Ababa in etiopia: Children's Institutions[Master's thesis, Norwegian University of Science and Technology]. http://hdl.handle.net/11250/265421

Lindgren, C.H. (2001). An Introduction to Social Psychology. New York: John Wiley and Sons.

National Institute of Social Development. (2013). Current Status of Child Care Institutions and Institutuionalized Children in Sri Lanka: A SITUATIONAL ANALYSIS. Department of Probation and Child Care Services, Ministry of Women and Child Affairs, Sri Lanka.

Perera, R., Liyanage, G., & GamHewage, N.C. (2012). Growth and nutritional status of institutionalised children under five years in Colombo district, Sri Lanka. Sri Lanka Journal of Child Health.

Statistical Report. (2010). Department of Childcare and Probation.

Tolfree, D. (1995). Roofs and Roots. The Care if Separated Children in the Developing World. Save the Children. Aldershot: Arena Ashgate Publishing Limited.

Vasudevan, V. (2014). Child Care Institutions as Quality Family, Surrogate (Alternative) Care Services in Sri Lanka. *Institutionalised Children Explorations and Beyond*, *1*(1), 57–67. https://doi.org/10.1177/2349301120140106

අනාවරණ ප්‍රකාශය

කතුවරුන් විසින් අභිලාෂ අතර ගැටුමක් වාර්තා කරනු නොලැබේ.

ලේඛකයින් පිළිබඳ තොරතුරු

එම්.එස්.එස් ජයසේන ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලයේ සමාජවිද්‍යාව පිළිබඳ ගෞරව උපාධිදාරිනියකි. ඇයගේ පර්යේෂණ අභිලාෂයන් අතර ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය, සමාජ දරිද්‍රතාවය, අන්තර් පුද්ගල සම්බන්ධතා සහ මනෝසමාජීය ගැටලු වැනි අංශ විශේෂ වේ.

ආචාර්ය ඩබ්. එම්. ජේ වෙල්ගම ශ්‍රී ලංකා සබරගමුව විශ්වවිද්‍යාලයේ සමාජීය විද්‍යා දෙපාර්තුමේන්තුවේ ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්යවරයෙකු ලෙස සේවය කරනු ලබන අතර ඔහුගේ පර්යේෂණ අභිලාෂයන් අතර සමාජ වියපත්භාවය, පවුල සහ ළමා රැකවරණය, තාරුණ්‍ය සහ මනෝවිද්‍යාත්මක උපදේශන යන ක්ෂේත්‍ර වැදගත් වේ.

ORCID

එම්.එස්.එස් ජයසේන 0000-0002-2060-6339
ඩබ්. එම්. ජේ වෙල්ගම 0000-0002-4893-9362

Prathimana Journal
Volume 15, No.1, 2022, 018 - 031

Department of Sociology
Faculty of Humanities and Social Sciences
University of Ruhuna

ජාත්‍යන්තර ශ්‍රම සංක්‍රමණය, මිනිස් ජාවාරම හා නූතන වහල්භාවය

ශාන්ත වන්නිනායක

සාරසංක්ෂේපය

ගෝලීයකරණය, ආර්ථික අර්බුද, දේශපාලන අස්ථාවරභාවය, ගැටුම්, යුද්ධ, වාර්ගික ශෝධනය, සමාජ අසමානතාව, වෙළෙඳපොළ ආර්ථිකය, සූරාකෑම වැනි ක්‍රියාවලීන් පසුගිය දශක දෙකෙහි දී මෙන් ම වර්තමානයේ ද, වඩාත් විශාල සංක්‍රමණ රැල්ලක් සඳහා හේතු වී ඇත. ඒ අතර පුළුල් පදනමක් සහිතව, මිනිස් ජාවාරම, මුදල් හා අපරාධ ලෝකයෙහි ප්‍රබල ක්‍රියාකරුවෙක් බවට පත්ව ඇත. මෙහි දී ඇදගැනීමේ හා තල්ලු කිරීමේ සාධකයන් (push and pull factors) පිළිබඳ න්‍යාය උපයෝගී කරගනිමින් පුද්ගල ජාවාරම හා නූතන වහල්භාවය පිළිබඳ ගැටලු හා ජාවාරම් සඳහා හේතුවන සාධක හඳුනාගැනීමට උත්සාහ ගැනෙයි. තව ද මෙම ක්‍රියාවලිය හා සම්බන්ධිතව පවතින නව න්‍යායන් හා නූතනයේ අප අතර වහල්භාවය පවතින්නේ ඇයි ද යන්න අවබෝධ කරගැනීමට උත්සහ දරන අතර සංක්‍රමණ ආරම්භක රටවල් හා ගමනාන්ත රටවල් අතර පවතින සබඳතාවක් හඳුනාගැනීමට උත්සාහ කෙරේ. අධ්‍යයන ක්‍රමවේදය වශයෙන් ද්විතීයික දත්ත පරිශීලනය කරමින් තේමාකරණයන් යටතේ සාහිත්‍ය ගවේෂණය සිදු කෙරෙන අතර විෂයය ක්ෂේත්‍රය පිළිබඳ ලෝකයේ විවිධ කලාපවල සිදු වූ අධ්‍යනයන් ඔස්සේ විවිධ විද්වතුන් ඒ ආශ්‍රිත විග්‍රහකරන හේතු, ප්‍රතිඵල හා විශ්ලේෂණයන් විමර්ශනය කිරීමක් සිදු කෙරේ. නූතනයේ මිනිස් ජාවාරම තවමත් පවතින්නේ ඇයි ද යන කාරණය පැහැදිලි කිරීමේ එකම මාර්ගය මෙම න්‍යාය නොවන බව අධ්‍යයනයෙන් පැහැදිලි කෙරෙන අතර එහෙත් එය භාවිතයෙන් සාමාජීය විද්‍යාවන් හට මෙම සංසිද්ධිය තේරුම්ගැනීම සඳහා වටිනා අවස්ථාවන් පවතින බව පෙන්වා දෙයි. ජාතික මට්ටමින් ඒ ඒ රටවල ජාත්‍යන්තර සංක්‍රමණ ප්‍රතිපත්ති නව ගැටලුවල ස්වභාවයන් අනුව නැවත සංශෝධනය කළ යුතු අතර දිගුකාලීන සැලසුම් සහගත ජාත්‍යන්තර ප්‍රතිපත්ති මාලාවක් ගොඩනැඟිය යුතු බවට යෝජනා කෙරේ.

ලිපිය ලද දිනය : **26.01.2022**

ලිපිය අනුමත වූ දිනය : **28.06.2022**

ප්‍රමුඛ පද:

ඇදගැනීමේ හා තල්ලු කිරීමේ සාධක, පුද්ගල ජාවාරම, ශ්‍රම සංක්‍රමණ

හැඳින්වීම

සමාජය වූ කලී මානව සම්බන්ධතාවලින් ගැවසී ගත් ජාලයක් ලෙස ක්‍රියාත්මක වන්නකි. එහෙත් සමාජය කාලයත් සමඟ සිදුවන වෙනස්වීමේ ප්‍රතිඵලයකින් සංකීර්ණත්වයට පත් වූ විවිධ ස්තර, සමූහ, පංති හා කාණ්ඩවලින් ගැවසී ගත් ඒකකයකි. එහි ප්‍රතිඵලය වන්නේ මෙම ස්තර, සමූහ, පංති අතර විවිධ මට්ටම්වල සම්බන්ධතා, පරස්පරතා, ගැටුම් නිර්මාණය වීමයි. මානව සංස්කෘතීන් මානව චර්යාවන් පාලනයට විවිධ ආචාර ධර්ම, ප්‍රතිමානයන් ගොඩනගා තිබුණ ද ඒවා අබිබවා යාම හේතුවෙන් මානව අයිතීන් විවිධ අයුරින් උල්ලංගනය වේ. ඒවා සුරැකීම සඳහා වර්තමානයේ සමාජය විසින්ම විවිධ නීති රීති රෙගුලාසි ගොඩනඟා තිබේ. එහෙත් කෙනෙකු විසින් අනෙකා යටපත් කිරීමට හෝ යටත් කිරීමට උත්සාහ දැරීම යට කී සහජ ස්වභාවයෙහිම ප්‍රතිඵලය විවිධ අයුරින් කියාත්මකවන අවස්ථා හා අවකාශයන් සුලභව තවමත් පවතී. ඉතිහාසයෙහි වහලුන් ලෙස මිනිසුන් කොටසක් ජීවත්ව සිට ඇත. වහල් හිමියන් එහි දී ප්‍රතිවිරුද්ධ පංතිය ලෙස ක්‍රියාත්මකව ඇත. වර්තමානය වනවිට එහි විවිධ වෙනස්කම් ජනිත වී ඇති අතර වෙනත් ස්වරූපයන්ගෙන් ඒවා ක්‍රියාත්මක වේ. වහල්භාවය මත පදනම් වූ රටවල් මෙන්ම, වහලුන් සූරාකෑම යන්න සූරාකෑමක් නොව, ඔවුන් අන් අයට වඩා පහත් වන බවත්, එම තත්ත්වය ඔවුන්ට උරුම වූවක් ලෙසත්, පිළිගත් රටවල් බොහොමයක් පිළිබඳ උදාහරණවලින් මානව ඉතිහාසය පරිපූර්ණ වේ.

ඇරිස්ටෝටල් (Aristotle) දේශපාලනය (Politics) නම් තම කෘතියේ සඳහන් කරන ආකාරයට, "යම් පුද්ගලයන් නිදහස් ලෙසත් අනෙක් පුද්ගලයන් වහලුන් ලෙසත් ඉපිද ඇති බවත් පැහැදිලි වන අතරම, දෙවැනියට සඳහන් කරන ලද්දන් හට තම වහල් තත්ත්වය තම යුක්තිය හා ලාභය වේ". එරික් විලියම්ස් (Eric Williams) නිරීක්ෂණය කරන ලද ආකාරයට,

ශාන්ත වන්නිනායක ✉ shanthaw2003@yahoo.com සමාජවිද්‍යා අධ්‍යනාංශය, ශාස්ත්‍ර පීඨය, පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය,

© සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානව ශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

BY NC ND

අත්ලාන්තික් සාගරය හරහා සිදුවන වහල්භාවය පිළිබඳ අදහස් දක්වමින් කාල් මාක්ස් (Karl Marx) ප්‍රකාශ කර ඇත්තේ, එය අතීත ලෝකයේ ගාමක බලවේගය වන අතර අප්‍රිකානු වහලුන් හරහා ලබාගන්නා ලද ලාභය කාර්මික විප්ලවයේ ආරම්භය සඳහා අවශ්‍ය ප්‍රාග්ධනය සපයා ගැනීමේ පදනම වූ බව යි. කෙවින් බෙල්ස් (Kevin Bales) පවසන ආකාරයට, අප අතීත වහල්භාවය හා නූතන වහල්භාවය සසඳා බැලුවහොත්, පසුකාලීන වහල්භාවය, වහලුන්ගේ අඩු පිරිවැය, ජාවාරම්කරුවන් සඳහා ඉතා විශාල ලාභයන්, වහලා හා ජාවාරම්කරුවා අතර පවතින කෙටි කාලීන සබඳතාව, වහලුන් බවට පත්වෙන පුද්ගලයන් ප්‍රමාණය විශාල වීම හා ජනවාර්ගික විවිධතාව ඒ සඳහා හේතු වීම ආදී ලක්ෂණයන් ගෙන් යුක්ත වෙයි (Bales,2004). එමෙන් ම නූතන වහල්භාවයේ තවත් ලක්ෂණයන් වනුයේ අදෘශ්‍යමාන බව, චල්‍යතාව හා ජාත්‍යන්තර අපරාධ සංවිධානයක් ලෙස ක්‍රියාත්මක වීම ආදියයි. ඒ අනුව වර්තමානයේ ද වහල්භාවය විවිධ මුහුණුවර ඔස්සේ ක්‍රියාත්මක වන අදෘශ්‍යමාන බලවේගයක් වශයෙන් වර්ධනය වූවක් ලෙස හැඳින්විය හැකිය.

විවිධ න්‍යායවේදීන් ජාවාරම් සම්බන්ධ ගැටලු පිළිබඳ ඔවුන්ගේ න්‍යායාත්මක ප්‍රවේශ මත පදනම්ව, ජාවාරම් සඳහා හේතුවන සාධක කීපයක් හඳුන්වා දෙයි. උදාහරණයක් ලෙස සංක්‍රමණ මත පදනම් වන ප්‍රවේශ මඟින් සංක්‍රමණය හා සංක්‍රමණ ශ්‍රමිකයන් පිළිබඳ ප්‍රතිපත්තීන්, විවිධ රටවල රැකියා අවස්ථා පැවතීම, ආර්ථික ගෝලීයකරණය හා සංවර්ධන උපායමාර්ග පිළිබඳ ගැටලු කෙරෙහි අවධානයක් යොමු කරයි. අපරාධ යුක්ති විනිශ්චය පිළිබඳ ප්‍රවේශය විසින් ව්‍යවස්ථාව හා එහි ක්‍රියාත්මක වීම, ප්‍රතිපත්තිමය උපායමාර්ග හා සංවිධානාත්මක අපරාධයන්හි නිරත වීම ආදිය පිළිබඳ අවධානය යොමු කරයි. මානව අයිතිවාසිකම් මත පදනම් වූ ප්‍රවේශය අපරාධ යුක්ති විනිශ්චයෙහි ඇති වැදගත්කම පිළිගෙන ඇති නමුත්, ඒ හරහා බලය අපහරණය කිරීම, නිලධාරින්ගේ දූෂණයන්, සූරාකෑම, හා සිවිල්, දේශපාලන, ආර්ථික හා සමාජ අයිතිවාසිකම් සුරැකීමට රජයේ ඇති අසමත්භාවය, ජාවාරම් සඳහා හේතු ලෙස හඳුනාගෙන ඇත. ස්ත්‍රීවාදී විශ්ලේෂණයන් සඳහා මේ සෑම ප්‍රවේශයකම අංගයන් ඇතුළත් වන නමුත්, ස්ත්‍රීපුරුෂභාවයේ ඇති අසමානතා, ජාතිය හා පන්තිය, අන් අය අපහරණය කිරීම සඳහා සමහරුන්ට ලබාදෙන බලය ආදිය, ජාවාරම්වල හේතු පිළිබඳ විස්තරාත්මක විශ්ලේෂණයන් සඳහා ප්‍රමුඛ වනබව හඳුනාගෙන ඇත. ස්ත්‍රීවාදී න්‍යායවේදීන් විශේෂයෙන්, පුරුෂයන්ගේ ඉල්ලුම, ජාවාරම් සඳහා ප්‍රධාන හේතුව ලෙස ද හැඳින්වීමට උත්සාහ ගෙන ඇත (Fergus, 2005).

ව්‍යුහාත්මක සාධක (structural factors) යටතට ආර්ථික දුගීභාවය හා වෙළෙඳපොළ පසුබෑම ආදිය පිළිබඳ ගැටලු, ගෝලීයකරණයේ බලපෑම්, ස්ත්‍රී පුරුෂභාවය පිළිබඳ ආකල්ප, ගණිකාවන් සඳහා ඇති ඉල්ලුම හා ගැටුම් අවස්ථාවන් ආදිය පුද්ගල ජාවාරම් සඳහා පදනම සකසන සාධකවලට ඇතුළත් වෙයි. ආසන්නතම සාධක (proximate factors) යටතට ලිහිල් ජාතික හා ජාත්‍යන්තර නෛතික තත්වයන්, නීතිය බලාත්මක කිරීමේ දුර්වලතාව, දූෂණය, සංවිධානාත්මක අපරාධ ව්‍යවසායකත්වය හා දුර්වල අධ්‍යාපනික පසුබිම් ආදිය ද, රැවටීම හා බලහත්කාරය හරහා යම් පුද්ගලයන් ජාවාරම් සඳහා ගොදුරු වීමේ අවදානම පිළිබඳ අවබෝධ කරගැනීම ද ප්‍රධාන වේ (Cameron & Newman, 2008). අවදානම් සහගත බව ගොඩනැගෙන්නේ කෙසේ ද? කුමන ස්ථානයේ ද හා එයට බලපාන හේතු විස්තර කරන්නේ මෙම සාධකවල බැඳීම විසිනි. ව්‍යුහාත්මක සන්දර්භය හා එය ආසන්නතම සාධක සමඟ ඇති සබඳතාව අවබෝධ කරගැනීම, ප්‍රභව හා දිශානති මෙන් ම ජාත්‍යන්තර මට්ටමේදී මෙම ගැටලුව ආමන්ත්‍රණය කිරීම වැදගත් වෙයිග මෙම ලිපිය, මෙම න්‍යාය පිළිබඳ කෙටි එහෙත් ප්‍රයෝජනවත් දැක්මක් ලබාදීම අරමුණු කරන අතරම, නූතන වහල්භාවය එහි ප්‍රයෝජන උපයෝගී කරගන්නේ කෙසේ ද යන්න විස්තර කිරීමට ද උත්සාහ දරයි.

අරමුණ හා ක්‍රමවේදය

මෙම ලිපිය මගින් මූලික වශයෙන් ම අපේක්ෂා කරනුයේ ජාත්‍යන්තර සංක්‍රමණ විෂයයෙහි සුවිශේෂ වශයෙන් වැදගත්වන, එහෙත් වැඩි වශයෙන් අවධානයට හසු නොවන ක්ෂේත්‍රයක් වූ පුද්ගල ජාවාරම හා නූතන වහල්භාවය පිළිබඳ ගැටලු හා න්‍යායාත්මක ප්‍රවේශයන් මත පදනම්ව, ජාවාරම් සඳහා හේතුවන සාධක හඳුනාගැනීම යි. මෙහි දී මෙම ක්‍රියාවලිය හා පවතින නව න්‍යායන් හා නූතනයේ අප අතර වහල්භාවය පවතින්නේ ඇයි ද යන්න අවබෝධ කරගැනීමට හා හඳුනාගැනීමට උත්සාහ දරන අතර තල්ලු කිරීමේ හා ඇදගැනීමේ සාධක පිළිබඳ න්‍යාය සුවිශේෂ වශයෙන් අවධානයට ගනිමින් සංක්‍රමණ ආරම්භක රටවල් හා ගමනාන්ත රටවල් අතර පවතින සබඳතාවක් හඳුනා ගැනීමට උත්සාහ කෙරේ. එසේම මේ සාධක හා අවස්ථාවන් ක්ෂේත්‍රයේ සංක්‍රමණ (ජාත්‍යන්තර හා දේශීය) තීරණය කිරීම සඳහා වැදගත් වන්නේ කෙසේ ද යන්න හඳුනාගැනීම ද තවත් අරමුණකි. නූතන සංක්‍රමණ ප්‍රවණතාහි කාන්තාව ප්‍රධාන සාධකයක් වන අතර තල්ලු කිරීමේ හා ඇදගැනීමේ සාධකයන් හි කාන්තාව පුද්ගල ජාවාරම හා වහල්භාවයෙහි මූලික සංඝටකයක් වී ඇත්තේ කෙසේ ද යන්න විමසීමත් මෙහි මූලික අරමුණකි.

අධ්‍යයන ක්‍රමවේදය වශයෙන් ද්විතීයික දත්ත පරිශීලනය කරමින් තේමාකරණයන් යටතේ සාහිත්‍ය ගවේෂණය භාවිත කොට තිබේ. මෙහිදී විෂයය ක්ෂේත්‍රය පිළිබඳ ලෝකයේ විවිධ කලාපවල සිදුවූ අධ්‍යනයන් අරමුණු සහගතව තෝරා ගනිමින් විවිධ විද්වතුන් ඒ ආශ්‍රිත විග්‍රහකරන හේතු, ප්‍රතිඵල හා විශ්ලේෂණයන් විමර්ශනය කිරීමක් සිදු කෙරේ. ජාත්‍යන්තර සංක්‍රමණවල වඩා ලිහිල් හා නිදහස් ප්‍රතිපත්ති සැකසීමට ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය මැදිහත් වීම මෙන්ම බර්ලින් පවුර බිඳ වැටීම හා 1989 පසු සෝවියට් කඳවුරෙහි බිඳ වැටීමත්, අනතුරුව ශීඝ්‍රයෙන් වර්ධනයක් වූ ජාත්‍යන්තර සංක්‍රමණ ප්‍රවාහය නව ඇදගැනීමේ හා තල්ලු කිරීමේ සාධක පදනම් කර ගනිමින් සිදුකරනු ලැබූ මිනිස් ජාවාරම් ඇතුළු අවිධිමත් ජාත්‍යන්තර සංක්‍රමණ ක්‍රියාවලිය පදනම් කර ගත් අධ්‍යයන කෙරෙහි වැඩි අවධානයක් ගනු ලැබීය. ද්විතීයික දත්ත පරිශීලනය කරමින් යම්යම් නිගමනවලට පිවිසීමටත් අවසානයේ ප්‍රතිපත්තිමය යෝජනා ගෙන ඒමටත් උත්සාහ ගන්නා ලදි.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

ගෝලීය සංක්‍රමණ හා තල්ලු කිරීමේ හා ඇදගැනීමේ න්‍යාය

සංක්‍රමණ පිළිබඳ අධ්‍යයනවල දී වඩාත් වැදගත් කරුණක් වන්නේ ගෝලීය සංක්‍රමණ සඳහා බලපාන සාධක හඳුනා ගැනීමයි. අධ්‍යයන සාහිත්‍යය තුළ දී වයස, අධ්‍යාපනය, ලිංගිකත්වය, ආර්ථික තත්ත්වය, රැකියාව, සමාජ තත්ත්වය ආදී සාධක මත සංක්‍රමණිකයින් විවිධ වන බව පෙන්වා දී ඇත(Dias & Jayasundara, 2003). එසේ ම සංක්‍රමණ දිරිගැන්වීමට හේතු සලකා බැලීමේ දී සංක්‍රමණිකයින් ඇද ගැනීමේ(pull) සහ තල්ලු කිරීමේ (push) සාධක(factors) බලපාන බව හඳුනාගත හැකිය(Lee, 1966). තල්ලු කිරීමේ හා ඇද ගැනීමේ සාධකයන් යනු ජීවන තත්ත්වයන්, මානව අයිතිවාසිකම්, සමාජය හා පොදු ජීවිත කෙරෙහි බලපාන්නේ කෙසේ ද යන්න පෙන්වා දෙනු ලබන එකම කාසියක මුහුණත් ලෙස හැඳින්විය හැකිය. මෙම සාධක හේතුවෙන් සංක්‍රමණිකයින්ගේ ස්වරූපය වර්ගය, කාලය වැනි දෑ තීරණය වේ. පුද්ගලයකු සංක්‍රමණයවීම සඳහා ඔවුන් ජීවත් වන රටේ පවතින සමාජ, දේශපාලනික සහ ආර්ථික වටපිටාව මෙන් ම ඔවුන් ගමනාන්තය ලෙස තෝරාගන්නා රටවල පවතින සමාජ, දේශපාලනික සහ ආර්ථික වටපිටාව ද බලපායි. එසේ ම සංක්‍රමණ පිළිබඳව අදහස් දක්වමින් සන්මුගරත්නම් පෙන්වා දී ඇත්තේ ද සංක්‍රමණ සමාජ, දේශපාලනික සහ ආර්ථික වෙනස්කම් මත සිදු වන බවකි. එනම් සංක්‍රමණිකයින්ට සංක්‍රමණ සඳහා ඔවුන් ජීවත් වන රටේ පවතින සමාජ වටපිටාව එහි දේශපාලනික පසුබිම ආර්ථික තත්ත්වයේ බලපෑමක් පවතින බවයි(Sanmugarathnam, 2002). එසේ ම සංක්‍රමණිකයින් තම ගමනාන්තය සඳහා තෝරාගනු ලබන රට තුළ පවතින සාධකයන් ද සංක්‍රමණයේ දී සලකා බලන බව සංක්‍රමණ දෙස අවධානය යොමු කිරීමේ දී පැහැදිලි වෙයි.

එසේ වුව ද වර්තමානය වනවිට ජීවත් වන රටේ පවතින සමාජ වටපිටාව හා ගමනාන්තය සඳහා තෝරාගනු ලබන රට තුළ පවතින සාධකයන්ට පමණක් මෙ සාධක සීමා වන බවක් නොපෙනේ. මීට අමතරව විශේෂයෙන්, ගෝලීයකරණය, ආර්ථික අර්බුද, දේශපාලන අස්ථාවරභාවය, ගැටුම්, සිවිල් යුද්ධ, ජනවාර්ගික ශෝධනය, සමාජ අසමානතාව, වෙළෙඳපොළ ආර්ථික වර්ධනය, ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය අනුව වෙනස්කම් සිදුකිරීම, ආදිය පසුගිය දශක දෙකෙහි සංක්‍රමණ පිළිබඳ විශාල රැලි හා එහි විකෘති ස්වරූපය වන මිනිස් ජාවාරම සඳහා ස්ථිර පදනමක් සකස් කරන ලදී(Cameron & Newman, 2008). ගෝලීයකරණය විසින් බොහෝ පුද්ගලයන් ලෝකය දෙස බලන ආකාරය වෙනස් කර ඇත. පුද්ගලයන් රූපවාහිනිය හෝ විදෙස්ගතව සිට පැමිණි පුද්ගලයන්ගේ කතා ප්‍රවෘත්ති හෝ සමාජ මාධ්‍යය හරහා ලෝකයේ අනෙකුත් ප්‍රදේශවල ජීවන තත්ත්වයන් හා ජීවන රටාවන් පිළිබඳ වඩාත් දැනුවත් වීමත් සමඟ ‘‘සාපේක්ෂ’’ දුගී බව පිළිබඳ ඔවුන්ගේ අවබෝධය ඉහළ ගොස් ඇති අතර, ඔවුන්ගේ අපේක්ෂාවන් වෙනස් වී ඇත. මේ නිසා පුද්ගලයන් ඉහළ අපේක්‍ෂා සහිතව, ඉහළ ආදායමක් කරා ප්‍රේරණය කරනු ලැබේ. ස්ත්‍රීපුරුෂ භේදයකින් තොරව යෞවනයන්, සාම්ප්‍රදායික වෙහෙසකර යැපුම් ජීවිතයෙන් මිදී නව ලෝකයක් අත්දැකීමේ අභිප්‍රායයෙන්, සංක්‍රමණය පිළිබඳ අවධානය යොමු කරන බව පෙනේ (Cameron & Newman, 2008).

දෙවන ලෝක යුද්ධය අවසන් වීමෙන් පසුව, ගෝලීය ජනගහනය ක්‍රමයෙන් ඉහළ යන්නට විය. 1945 එය බිලියන 2ක් වූ අතර, වර්තමානයේ එය බිලියන 7කි. ජනගහනයේ විශාල වර්ධනයක් පෙන්නුම් කර ඇති බොහෝ රටවල් වර්තමානයේ පුද්ගල ජාවාරමේ නිජබිම් ලෙස හැඳින්වෙන රටවල් බවට පත්ව ඇත. නොබෙල් ත්‍යාගලාභී ආර්ථික විද්‍යාඥයෙකු වන ජෝසෆ් ස්ටිග්ලිට්ස්(Joseph Stiglitz), සඳහන් කළේ ගෝලීයකරණය යනු ප්‍රවාහනයේ හා සන්නිවේදනයෙහි වියදම් විශාල වශයෙන් අඩුවීම හා භාණ්ඩ, සේවා, ප්‍රාග්ධනය, දැනුම (අඩු ප්‍රමාණයකි) ප්‍රවාහනය දේශසීමා හරහා පුද්ගල ගලනය ආදියෙහි කෘත්‍රිම බාධකයන් බිඳීයාම විසින් ලෝකයේ රාජ්‍යයන් හා පුද්ගලයන් අතර ඇතිකරන ලද සමීප ඒකාබද්ධතාව ලෙස නිර්වචනය කළ හැකි බව යි (Kara,2009).

බර්ලින් පවුර බිඳවැටීමත් සමග, සෝවියට් කඳවුරෙහි පීඩනය වර්ධනය වූ අතර බොහෝ කොමියුනිස්ට් රටවල විප්ලව වසංගතයක ස්වරූපයක් ගන්නා ලදී (Cameron & Newman, 2008).අනෙත් අතට නැගෙනහිර රාජ්‍යයන් ස්වකීය දේශසීමා විවෘත කිරීම, යුරෝපා බලකොටුව ලෙස හැඳින්වෙන යුරෝපා සංගමය වෙත අනතුරු ඇඟවීමක් විය.දේශසීමා වසාදැමීම විධිමත් සංක්‍රමණය සඳහා බඳින ලද පවුරක් වුවත් එහෙත් එයට ප්‍රතිවිරුද්ධව සිදුවන නීති විරෝධී සංක්‍රමණය සඳහා දොරටු විවෘත කිරීමක් විය. බොහෝ දුගී පුද්ගලයෝ සාපරාධී ජාලයන්ගේ උපකාර ලබාගනිමින් නීති විරෝධී ක්‍රමෝපායන් අනුගමනය කොට දේශසීමා තරණය කර වඩාත් යහපත් ජීවිතයක් ළඟා කරගැනීම සඳහා උත්සාහ කළහ. අනතුරුව නැගෙනහිර රාජ්‍ය පමණක් නොව ආසියාතික අප්‍රිකානු රටවලින් පවා නීතිවිරෝධී සංක්‍රමණ සඳහා තල්ලු කිරීම් ඇති වූ අතර ඒ සඳහා මාර්ග ද විවර විය (Cameron & Newman, 2008).

සමකාලීන අන්තර්ජාතික සංක්‍රමණය ගෝලීයකරණයේ ප්‍රකාශනයක් මෙන් ම ප්‍රතිඵලයක් ද වන අතර, බොහෝ පුද්ගලයන් ආරක්ෂාකාරීව සංක්‍රමණය වන අතර, අනෙකුත් පුද්ගලයන් ජාවාරම් අපහරණයන් හා විවිධ සූරාකෑමේ උපක්‍රමවලට ගොදුරු වෙයි (Aronowitz, 2009).ඉහත සාකච්ඡා කරන ලද ආර්ථික ගෝලීයකරණ බලවේග මඟින් සංක්‍රමණිකයන්ගේ ආරම්භක රාජ්‍යවල පවතින, ආර්ථික බිඳවැටීම හා නිරපේක්ෂ හෝ/හා සාපේක්ෂ දුගී අනුපාතය ඉහළයාම ආදී ශක්තිමත් තල්ලු කිරීමේ සාධකයන් පෝෂණය කරයි. මෙම දුෂ්කරතා පුද්ගලයන් මිලියන ගණනකට ආර්ථික තත්ත්වයන් ඉහළ මට්ටමින් පවත්වාගෙන යාමේ හෝ නැවත ලබාගැනීමේ අරමුණෙන් විදෙස් රාජ්‍යවල රැකියා අවස්ථා කෙරෙහි යොමු වීම සඳහා පොළඹවනු ලබයි. එසේ ම, ගමනාන්ත රටවල් සාපේක්ෂව ඉහළ වැටුප් ලබා දීම, එහෙත් විධිමත් සංක්‍රමණිකයන් හට අඩු වැටුප්, (හෝ අවිධිමත්) රැකියාවන්හි නිරතවීම සඳහා ඇති වැඩි වැටප් හා ඉහළ ඉල්ලුම වැනි ඇදගැනීමේ සාධකයන් පෙන්නුම් කරයි. සංවර්ධිත රටවල් මෙන් ම තායිලන්තය, මෙක්සිකොව, වැනි සාපේක්ෂව ධනවත්, සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටවල් යන දෙකම ආරම්භක හා ගමනාන්ත රටවල් ලෙස කටයුතු කරන බව පෙනේ. මීට අමතරව, බොහෝ විට ජනගහන වෙනස්කම් මඟින් සංක්‍රමණික සේවකයන් සඳහා ඇති ඉල්ලුම තීව්‍ර කරයි. සංවර්ධිත රාජ්‍යවල පහළ යන උපත් අනුපාත, වර්ධනය වන වියපත් ජනගහනයන් වැඩකරන වයසේ ජනතා ආකර්ෂණයට හේතු වේ (Cameron & Newman, 2008).

නිරවි යුද්ධයෙන් පසු කොමියුනිස්ට් රටවල පමණක් නොව, ලෝකයේ අනෙකුත් ප්‍රදේශවල ද ඇතිකරන ලද ව්‍යූහාත්මක වෙනස්කම්, ''නිදහස්'' මිනිස් ජාවාරමට උපකාරයක් විය (Cameron & Newman, 2008).එම සාධක ආරම්භක හා ගමනාන්ත රටවල් යන අංශ දෙකේ දී ම දක්නට ලැබිණි. ආරම්භක රාජ්‍යවල එම සාධක තල්ලු කිරීමේ සාධක නම් වන අතර ගමනාන්ත රටවල ඇදගැනීමේ සාධක නම් වෙයි. මෙම රටවල් වර්ග දෙකේ දී ම අප එකම සාධක සමූහය පිළිබඳ සාකච්ඡා කරන නමුත්, එක් රටවල් සමූහයක ඇති සමාජ තත්ත්වයන් හිතකර විය හැකි අතර අනෙක් රටවල එසේ නොවිය හැකිය. ඒවා ආරම්භක හෝ ගමනාන්ත රටවල ආර්ථික, දේශපාලනික හා යුදමය සම්බන්ධතා මඟින් ඒවා සම්බන්ධ විය හැකිය. එසේ ම සංක්‍රමණයේ නීත්‍යානුකූල මෙන් ම නීත්‍යානුකූල නොවන මූල හේතූන්, ආරම්භක රටවල අස්ථාවර දේශපාලන, සමාජ හා ආර්ථික තත්ත්වයන් මත රඳා පවතී. අනෙකුත් හේතූන් යටතට ශීඝ්‍ර ජනගහන වර්ධනය, ඉහළ විරැකියාව, අන්ත දුගීබව, සිවිල් අයිතීන් බිඳවැටීම හා හිංසනය සඳහා හේතු වන අභ්‍යන්තර ගැටුම්, අස්ථාවර හෝ මර්දනකාරී දේශපාලන තත්ත්වය හා මානව අයිතිවාසිකම් බරපතල ලෙස උල්ලංඝනය කිරීම ආදිය ඇතුළත් වෙයි (Aronowitz, 2009).

මෙම සාධක සමූහය මෙම රටවල් අතර සංක්‍රමණ ක්‍රියාවලිය පැවැත්වීමට '' පාලමක් '' මෙන් ක්‍රියා කරයි. මිනිස් ජාවාරමේ ප්‍රධාන ගමනාගමන මාර්ගයන් අධ්‍යයනය කිරීමෙන් අපට නිගමනය කළ හැක්කේ මෙම සංසිද්ධිය සැමවිට ම වෙළෙඳපොළ අරමුණු කර ගන්නා අතර, නැගෙනහිර-බටහිර, බටහිර-නැගෙනහිර හෝ සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටවල සිට සංවර්ධිත රටවල් කරා, යුද්ධයෙන් විනාශ වූ රටවල සිට සංවර්ධිත රටවල් කරා, දුගී රටවල සිට අඩු දුගී රටවල් කරා, දුගී රටවල සිට යුද්ධයෙන් විනාශ වූ රටවල් කරා ඔවුන්ව ඉදිරිපත් කරන රටවල සිට, වඩා වැඩි ඉල්ලුමක් සහිත රටවල් කරා ආදී වශයෙන් සංක්‍රමණ ක්‍රියාවලිය සිදු වන බව යි (Aronowitz, 2009). දුගී රටවල් දෙකක් හෝ කීපයක් අතර 'ජාවාරම' පිළිබඳ සංසිද්ධිය අපට විස්තර කෙරෙන ආකාරයන් ද පවතී. පළමුව, එහි දී සිදුවන්නේ එක් දුගී කලාපයක රාජ්‍ය අතර පවතින වෙනස ඒ සඳහා වැදගත් වෙයි. දෙවනුව, අග්නිදිග ආසියාව වැනි සමහර රටවල් බටහිර රටවල් සමඟ ඉතා හොඳ සංචාරක සබඳතා පවත්වන අතර, එහි ප්‍රතිඵලය වන්නේ එම රටවල් ලිංගික සංචාරක කර්මාන්තයේ ගමනාන්ත රටවල් බවට පත් වීමයි (Scarpa, 2010).

තල්ලු කිරීමේ සාධක සංක්‍රමණ ආරම්භක රාජ්‍යවල සමාජ වෙනස්කම්වල ප්‍රතිඵලයක් ලෙස හඳුනා ගත හැකිය. ඒවා ඇතැම් විට යුද ගැටුම් සමඟ සම්බන්ධ වී පවතින, ආර්ථික, සමාජ, දේශපාලනික හා සංස්කෘතික සාධක විය හැකිය. එහි

ප්‍රතිඵල ලෙස, බහු සංස්කෘතික බෙදීම් ඇතිවීම හා කඩා වැටීම, ආගමික හා ජනවාර්ගික ගැටුම්, ස්වාභාවික ව්‍යසන, ආර්ථික අර්බුද, පාලනය නොකළ ජනගහන වර්ධනය, රටක ආර්ථික හැකියා හා එහි වැසියන් අතර පවතින පුළුල් වෙනස්කම් ආදිය ඇතුළත් වේ. මින් පෙර සඳහන් කළ පරිදි, ඇද ගැනීමේ සාධක තල්ලු කිරීමේ සාධකවල ධනාත්මක ප්‍රතික්‍රියාව යි. ඒ යටතට ශ්‍රමික හිඟය, යහපත් සමාජ ක්‍රියාමාර්ග, ධනාත්මක ආර්ථික තත්ත්වයන්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පද්ධතිය, දේශපාලන හා සමාජ ස්ථාවරත්වය, රටවල් අතර ඓතිහාසික සබඳතා, පොදු භාෂා භාවිතය ආදිය අයත් වෙයි (Scarpa, 2010).

අවසාන වශයෙන් මේ සඳහා, ශ්‍රමය හා වෙළෙඳපොළ ගෝලීයකරණය, ගමනාගමන පිරිවැය අඩුවීම ආශ්‍රිත ගමනාගමන පද්ධති නවීකරණය, අන්තර්ජාතික සංක්‍රමණය ඉහළයාම, නව තාක්ෂණයන් පැතිරයාම ආදිය පසුගිය දශකයන් තුළ මිනිස් ජාවාරම් ලෝකයේ සෑම රටකට ම අසාධිත වන වෛරස් රෝගයන් මෙන් ඉතා බරපතල ගැටලුවක් බවට පත්ව ඇත්තේ ඇයි යන්න අවබෝධ කරගැනීම සඳහා උපකාරී වන හේතු සාධක ය (Scarpa, 2010).

අධ්‍යයන සොයාගැනීම් හා විශ්ලේෂණය

ලිපියේ මෙම කොටසින් උත්සාහ කරනු ලබන්නේ මිනිස් ජාවාරම හා සම්බන්ධිත තල්ලු කිරීමේ හා ඇද ගැනීමේ සාධක සඳහා බලපාන පසුබිම් සාධක හා ගමනාන්ත හා ගමනාරම්භක රටවල පවතින සංදර්භීය පසුබිම් විවිධ අධ්‍යයන සොයාගැනීම් ඔස්සේ විග්‍රහයට ලක් කිරීමයි.

ආර්ථික සාධක

දුගී බව, අඩු සංවර්ධනය හා සියලු දෙනාට සමාන හැකියාවන් හිඟවීම ආදිය නූතන වහල්භාවයේ මූලයන්ගෙන් එකක් ලෙස සඳහන් කරන පැලර්මෝ (Palermo) ඔහුගේ විග්‍රහයේ මූල සාධකය ලෙස ආර්ථික සාධක පිළිබඳ සෘජුව ම සාකච්ඡා කර ඇත. ආර්ථික අවදානම් සහිත බව ද, විරැකියාව මෙන් ම රැකියා අවස්ථා හිඟවීම සංක්‍රමණ ඉහළ යාම සඳහා බලපාන හේතු ලෙස සඳහන් කර ඇත (Bales,2007).

1970 සිට සංවර්ධනය වෙමින් පවතින බොහෝ රටවල ආර්ථිකය, අවසානයක් නොපෙනෙන අවපාතමය තත්ත්වයක් පෙන්නුම් කරන ලදී. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස, කාන්තාවන් හා දරුවන් සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටවල සිට, ගණිකා වෘත්තිය, ගෘහපාලනය, ගෘහ සේවය, ළමුන් රැක බලා ගැනීම, ළමා කාමුක දර්ශන, වහල් ශ්‍රමය හා ලිංගික වහල්භාවය වැනි අරමුණු සඳහා වඩා උසස් රටවල් කරා ජාවාරම් කිරීම, විකල්ප මුදල් රැස් කිරීමේ යන්ත්‍රණයක් බවට පත්විය. ඇතැම් ධනවත් රටවල් නීති විරෝධී විදේශිකයන්ගේ (විශේෂයෙන් කාන්තාවන් හා ළමුන්ගේ) ලාභදායී ශ්‍රමය භාවිත කරමින්, ඔවුන්ගේ වයස මෙන් දෙගුණයක් හෝ තෙගුණයක් බාල වන ගැහැනු ළමුන් පෞද්ගලික ලිංගික වහලුන් ලෙස යොදා ගැනීම හා තම බිරින්දෑවරුන්ගෙන් සඟවා එම තරුණ ගැහැනු ළමුන්ට නේවාසික ස්ථාන ලබාදීම හා ඔවුන් විවිධ ජාවාරම්වල යොදවා ධනවත් හා බලවත් වීම කෙරෙහි අවධානය යොමු කර ඇත (Ebbe & Das, 2008).

ආර්ථික ගෝලීයකරණය පිළිබඳ අවධානය යොමු කරනු ලබන ප්‍රධානතම ආයතනය වනුයේ ජාත්‍යන්තර මූල්‍ය අරමුදල යි. මෙම ආයතනය බර්ලින් පවුර බිඳී යාමෙන් පසු, සෝවියට් සමූහාණ්ඩුවේ සිටි රටවල් වෙත කොමියුනිස්ට්වාදයේ සිට ධනවාදය දක්වා කඩිනමින් වෙනස්වීම සඳහා දැඩි නියමයන් සපයන ලදී. එම රාජ්‍යවලට නව මූල්‍යමය පියවර පිළිගැනීමට හා සෞඛ්‍ය, අධ්‍යාපන හා සමාජ සේවය සඳහා වන රජයේ-වියදම් අඩුකිරීමට සිදු විය. වෙළෙඳපොළ මිල හා භාණ්ඩ මිල, මධ්‍යම ආණ්ඩුව මඟින් නොව වෙළෙපොළ ක්‍රියාකරුවන් මඟින් පාලනය කළ යුතු විය. නිදහස් වෙළෙපොළ මඟින් එය විදෙස් ආයෝජකයන් වෙත පාර කැපීමත්, වේගවත් පෞද්ගලීකරණය, රජයේ ආයතනවලින් පෞද්ගලික අංශයට විකිණීම ආදිය සඳහා විවෘත කිරීමත් මෙහි ප්‍රතිඵලයන් ලෙස සිදු වුණි.

1990 මුල් භාගය තුළ IMF විසින් පැරණි සෝවියට් සමූහාණ්ඩුව වෙත කරන ලද බලපෑම්වල සමූහාණ්ඩු රාජ්‍යයන් ක්ෂණික ආර්ථික කඩාවැටීමකින් පීඩාවට පත් වූ අතර එය IMF හි සමාජ ආරක්ෂණ කපාහැරීම් සමඟ එක් වී පෙර නොවූ විරූ අසරණභාවයකට හා දුගීභාවයකට හේතු විය. 1990 සිට 1998 දක්වා කාලය තුළ, පැරණි සෝවියට් සමූහාණ්ඩුවේ සමස්ත දළ දේශීය නිෂ්පාදිතය 44% කින් පහත වැටුණු අතර එම කාලපරිච්ඡේදයේ දී ම එක්සත් රාජධානිය හා එක්සත් ජනපදය තුළ පිළිවෙලින් එය 11%කින් හා 18%කින් ඉහළ යන ලදී. 1998 දී IMF විසින් නැගෙනහිර ආසියාවේ පනවා තිබූ කොන්දේසි හේතුවෙන්, බැරලයක මිල ඩොලර් 10 ක් ලෙස තෙල් මිල පහත වැටුණු විට, පැරණි සෝවියට් සමූහාණුඩුවේ ගැටලු තවත් උග්‍ර විය. තෙල්, රුසියාවේ ප්‍රධාන අපනයන භාණ්ඩය වූ නිසා, නැගෙනහිර ආසියාව හා ලතින් ඇමරිකාව තුළ ගැඹුරු අවපාතයක් ඇතිකරමින් රුසියානු ආර්ථිකය කඩා වැටිණි. ලෝකය පුරා ප්‍රාග්ධන වෙළෙපොළවල් වසර ගණනාවකට පහත වැටුණු අතර, පුද්ගලයන් මිලියන සිය ගණනක් විරැකියාවෙන්, දරුණු ආර්ථික කඩාවැටීම්, සමාජ

නැඟිටීම්, ගෝලීය විරැකියාවේ පෙර නොවූ විරු මට්ටම්වලට භාජනය වෙමින් ජාතික දරිද්‍රතා රේඛාවෙන් පහතට වැටෙන ලදී. එක්සත් ජනපදය වුවද මින් ආරක්ෂා නොවුණි(Kara, 2009). එසේ ම එයින් සමහර රටවල ජනගහනයේ යම්කිසි අඩුවීමක් දක්නට ලැබිණි. උදාහරණයක් ලෙස මෝල්ඩොවා 16.5%ක ජනගහනය අඩුවීමකින් පීඩා විඳි අතර ඉන් අර්ධයක් ජාවාරම් සඳහා හසු වූවන් වේ. 1990දී මෝල්ඩෝවා හට ණය තිබුණේ නැත. 2006 වන විට ණය ප්‍රමාණය ඇමරිකානු ඩොලර් බිලියන 2.1 දක්වා ඉහළ යන ලදී (UNODC, 2009).

දකුණු ආසියාවේ තත්ත්වය සැලකිල්ලට ගතහොත් 1970 දශකයේ දී තෙල් උත්පාදනය මඟින් දකුණු ආසියාතික ජන සංක්‍රමණ ගතිකයන්ගේ ප්‍රමුඛ ඓතිහාසික වෙනසක් ඇති කරන ලදී. 1973 මැද භාගයේ දී තෙල් බැරලයක මිල ඉහළ නැංවීමට ඔපෙක් (OPEC) රටවල කරනු ලැබූ තීරණයක් මත මැදපෙරදිග රටවල විශාල ආර්ථික පරිවර්තනයක් ඇති විය. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් මැදපෙරදිග රාජ්‍යවල ඉදිකිරීම් අංශවල ඇති වූ ඉල්ලුම නිසා, තාවකාලික කොන්ත්‍රාත් කාර්යයන් සඳහා ඇෆ්ගනිස්ථානය, ශ්‍රී ලංකාව ඇතුළු දකුණු ආසියාතික රාජ්‍යයන්ගෙන් විශාල පිරිසක් කම්කරු ශ්‍රමය සඳහා සංක්‍රමණය වූහ. මේ අනුව සංක්‍රමණ ප්‍රවණතාවන්ගේ තවත් විශේෂ වෙනස්කමක් ලෙස 1980 ගණන්වල තෙල් උත්පාදනය නිසා මැදපෙරදිග රටවල ඇති වූ ශීඝ්‍ර ආර්ථික වර්ධනයත්, අග්නිදිග ආසියාවේ හා ඈත පෙරදිග රටවල තවදුරටත් පැවති දිළිඳු භාවයත් හේතුවෙන් මෙම දෙපාර්ශ්වය අතර ශ්‍රමය සඳහා ඉල්ලුමක් හා සැපයුමක් සිදුවනු දක්නට ලැබුණි. මෙකල මැදපෙරදිග රටවල ගෘහසේවය සඳහා විශාල ඉල්ලුමක් පැවතුණු අතර ඒ සඳහා ශ්‍රී ලංකාව ඇතුළු දකුණු ආසියානු රටවලින් ඉහළ කාන්තා ශ්‍රමයක් සපයන ලදී (Ruhunage, 1996; SLBFE, 2010).1990 දශකයේ පටන් නුපුහුණු ශ්‍රමයට පමණක් නොව පුහුණු ශ්‍රමය සඳහා ද ඉල්ලුම කෙමෙන් වර්ධනය වූ අතර මේ හේතුවෙන් කලාපය තුළ සංක්‍රමණික ශ්‍රමය සඳහා ඇති ඉල්ලුම ඉහළ ගිය අතර, පසුකාලීනව මෙය සමස්ත දකුණු ආසියාතික සංක්‍රමණිකයන් විසින් පූරණය කරන ලද වර්තමානයේත් පවත්වා ගෙන යනු ලබන ක්‍රියාවලියක් බවට පත් විය. කෙසේ වුව ද, මේ අනුව ආර්ථික සමාජ හා මනෝවිද්‍යාත්මක හේතූන් ද දකුණු ආසියාතික ජන සංක්‍රමණ පිළිබඳව පවතින ප්‍රධානතම සාධක ලෙස හඳුනා ගත හැකිය. එමෙන් ම කලින් කලට ඇතිවන විවිධ ගැටුම් මඟින් ද දකුණු ආසියාතික සංක්‍රමණ වාතාවරණය හැඩගස්වනු දක්නට ලැබේ. ඇෆ්ගනිස්ථානය, නේපාලය, (2009 දක්වා ශ්‍රී ලංකාව) ආදී රාජ්‍යවල පැවතුණු හා පවතින යුද්ධ, දේශපාලන ගැටුම් හා ජන අසහන ආදිය මේ රාජ්‍යවල පුළුල් ජන සංක්‍රමණයන්ට හේතු වී ඇත. මේ හේතුවෙන් මෙම රාජ්‍යවල සරණාගතයන් සංඛ්‍යාව, අභ්‍යන්තර අවතැන්වූවන් සංඛ්‍යාව හා නීති විරෝධී සංක්‍රමණිකයන් ඉහළ යාම ද මෙහි දී දක්නට ලැබිණි (IOM, 2019).

කර්මාන්ත පෞද්ගලීකරණය මඟින් කාන්තාව හා සමාජය තුළ ඇයට හිමිවන තත්ත්වයේ ඇති පරතරය තවත් විශාල කරන ලදී, මන්ද යත්, එම ක්‍රියාවලිය හේතුවෙන්, කාන්තාව මින් පෙර සේවය කරමින් සිටි බොහොමයක් ස්ථාන තවදුරටත් නොපැවතීම හේතුවෙනි. ආර්ථික ලිබරල්කරණය, එ නම් මධ්‍යගත ආර්ථිකය, වෙළෙඳපොළ ආර්ථිකයක් ලෙස වෙනස් වීමේ දී ලිබරල්කරණය සමඟ ආර්ථික ක්‍රියාවන් පාලනය කිරීමේ රජයේ හැකියාව නැතිවී යාමත් සමඟ, මේ අංශයේ තවත් අවිධිමත් ක්‍රියාවන් සඳහා හේතු වූ අතර නීති විරෝධී ක්‍රියාවන් සඳහා මඟ පාදන ලදී.

රටක, සමාජයක, පුද්ගල සමූහයක හෝ අවසන් වශයෙන් පුද්ගලයාගේ ස්ථාවර, සාපේක්ෂ සමෘද්ධිමත් ජීවන තත්ත්වයන් සඳහා දුගී බව මඟින් ප්‍රබල පහර දීමක් කරනු ලැබේ. උදාහරණයක් ලෙස ආසියාවේ විවිධ රටවල හා පැරණි සෝවියට් සමාජවාදී ජනරජ සමූහාණ්ඩුවේ රටවල්වල, ආර්ථික අර්බුද මඟින් පුද්ගල ජීවන තත්ත්වයන් කෙරෙහි දරුණු බලපෑම් ඇතිකර ඇත. අනෙක් අතට, අහඹු අවස්ථාවන්වල දී, විවිධ ආයතන හා පුද්ගලයන්ට ජාවාරම් සඳහා හසු වූ පුද්ගලයන් තුළ පවා එකම අරමුණ වන දුගී බවින් මිදීම සඳහා කටයුතු කිරීම වන අතර එහි දී ඔවුන්ට එල්ලවන දැඩි ආර්ථික අපහසුතා මඟින් විවිධ ජාවාරම් සඳහා පෙළඹවීමක් ද ඇති කරනු ලැබේ (Cameron & Newman, 2008). එමෙන් ම දුගීබව, පුද්ගලයන්ට ආරක්ෂිත අමතර ආදායම් සඳහා ඇති මාර්ග හඳුනා ගැනීමට උනන්දු කරවයි. එය පුද්ගලයන්ට පිරිවැය අවම කරගැනීමේ මාර්ගයන් සොයා ගැනීම සඳහා ද උනන්දු කරවයි. උදාහරණයක් ලෙස දරුවන් විකිණීම හෝ පිටත්කර යැවීම මඟින් ළමා ආරක්ෂණ පිරිවැය අඩුකර ගැනීම ගත හැකිය. දුගී පවුල් අධ්‍යාපනයේ වාසි හෝ ළමුන් පාසල් යැවීමෙන් ලැබෙන දිගුකාලීන ප්‍රතිලාභ ඉහළ බව නොදැන ඔවුන්ට එදිනෙදා අවශ්‍ය අමතර ශ්‍රමය ලබා ගැනීම සඳහා ළමුන් විවිධ ශ්‍රමය අලෙවි කළ හැකි කාර්යයන් සඳහා යොදා ගනී. දුගී බවේ ඍජු ප්‍රතිඵලයක් වන අධ්‍යාපනයක් නොමැති බව (යම් අවස්ථාවලදී ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය පිළිබඳ වෙනස්කම් සමඟ එක් වී) ජාවාරම්කරුවන්ට වැඩි ශ්‍රමික පිරිසක් බඳවා ගැනීමේ වැඩි අවකාශයක් සඳහා හේතු වෙයි (Cameron & Newman, 2008).

මේ සඳහා ප්‍රබලව බලපෑ සාර්ව පසුබිම් හේතු ලෙස පසුගිය වකවානුවෙහි ගෝලීය මූල්‍ය පද්ධතිය වඩාත් බරපතල හා නිරන්තර මූල්‍ය අර්බුදවලට හේතුවීම දැක්විය හැකිය. 1980 සිට එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස මිනිස් ජාවාරම වර්ධනය වීම කෙරෙහි කැපී පෙනෙන හා සෘජු බලපෑම් ඇතිකරන ලද ප්‍රබල ජාතික හා ප්‍රාදේශීය අර්බුද තිබී ඇත. සංවර්ධිත ලෝකයේ ධනවතුන්ට මෙම මූල්‍ය අර්බුදයන් දරා ගැනීමට හැකි වුව ද, කුසගින්න හෝ දැරිය නොහැකි ණය, දෛනිකව අත්‍යවශ්‍ය භාණ්ඩයන්හි මිල ඉහළයාම වැනි කරුණු විසින් පුද්ගලයන් මිනිස් ජාවාරම්කරුවන්ගේ ගොදුරු බවට පත්වීමේ තත්ත්වයන් ඉහළ නංවමින් කටයුතු කරනු පෙනේ (Shelley, 2010). තව ද, ආර්ථික අනාරක්ෂිත බව දේශපාලන අස්ථාවරත්වය, දූෂණය හා රටක අයහපත් කළමනාකරණයට හේතු වන අතර ඒවා පුද්ගලයන් වෙනත් ස්ථානයන්හි වඩාත් හොඳ ජීවිතයක් සොයා ගැනීම සඳහා තල්ලු කරනු ලබන ප්‍රධාන ගැටලු බවටපත් වේ (Shelley, 2010).

සමාජ සාධක

සෑම විටම සමාජ බහිෂ්කරණය, සමාජ අයිතිවාසිකම් අහිමිවීම හා වගකීම් සහිත සමාජ වාසි හා ආරක්ෂාව ලබාගැනීමේ නොහැකියාව සමඟ බැඳී පවතී. ස්ත්‍රී පුරුෂ බව, වාර්ගික ප්‍රභවය හා සමාජයේ යම් කණ්ඩායම්වල සමාජ තත්ත්වය (කුලය වැනි) අනෙකුත් වඩාත් සංකීර්ණ සාධකවලින් යම් යම් කණ්ඩායම් ආන්තිකකරණයට ලක් වේ. ඒ යටතට අධ්‍යාපන අංශය, හා රැකියා අවස්ථාවන්හි දී සිදුවන වෙනස්කම්, වෛද්‍ය සේවා, සමාජ ආරක්ෂාව හා තොරතුරු නොපැවතීම ආදිය මත ද එම ආන්තිකරණය තවදුරටත් තීව්‍ර වෙයි. මෙ වැනි බහිෂ්කරණයක්, විශේෂයෙන් නැවත නැවත විපතට පත්වීම හා නැවත ජාවාරම් සඳහා හසු වීම සඳහා හේතු වෙයි. අනෙක් අතට මිනිස් ජාවාරම්වල ගොදුරු බවට පත් වූ පුද්ගලයන් නැවත තම ආරම්භක රටවලට යාමේ දී හා සමාජගත වීමේ දී ලබා ගැනීමේ නොහැකියාවට ඔවුන්ට විවිධ බාධාවන්ට මුහුණ දීමට සිදු වේ. ඔවුන් සමාජයෙන් කොන් කිරීමට කටයුතු කරනු ලැබේ (Kara, 2009).

මීට අමතරව, වැදගත් ජනගහන බලවේගයන් දෙකක් මිනිස් ජාවාරම සඳහා දායක වී ඇත. එනම් ජනගහන වර්ධනයේ දී බොහෝ රටවල පුරුෂයින් හා කාන්තාවන් සංඛ්‍යාව අතර අසමතුලිතතාව වර්ධනය වීම ඉන් එකකි. පසුගිය වසර 40 තුළ, සංවර්ධනය වෙමින් පවතින ලෝකයට පමණක් බොහෝවිට සීමා වී තිබූ ජනගහන වර්ධනය සමඟ ගෝලීය ජනගහනය දෙගුණයකට ආසන්න වී තිබීම අනෙක් කරුණයි. ශ්‍රමය හා ලිංගික සූරාකෑම උදෙසා, තුන්වන ලෝකයේ රැකියා විරහිත තරුණ තරුණියන් හා සංකීර්ණ නාගරික සමාජවල වෙසෙන වීදි දරුවන් ජාවාරම්කරුවන් විසින් සූරාකනු ලැබේ. මිනිස් ජාවාරමේ කේන්ද්‍රස්ථානය වන ආසියාවේ, චීනයේ හා සියලු දකුණු ආසියාතික රටවල ජනගහනයෙන් 50%කට අඩු ප්‍රතිශතයක් කාන්තාවන් නියෝජනය කරයි (Cameron & Newman, 2008).

චීනයේ, එක් දරුවෙක් යන ප්‍රතිපත්තිය හා පුරුෂයන් සඳහා සමාජයේ ඇති කැමැත්ත හේතුවෙන් ස්ත්‍රී කළල ගබ්සා කිරීම නිසා, පුරුෂයන්ට වඩා කාන්තා ජනගහනය අඩු අගයක් ගැනීමට හේතු වී ඇත. නේපාලය, ඉන්දියාව, බංගලාදේශය හා අනෙකුත් දකුණු ආසියාතික රටවල මෙම විෂමතාව අනෙකුත් බලවේගයන් විසින් විස්තර කෙරෙයි. මෙම රටවල, ස්ත්‍රී පුරුෂ අසමතුලිතතාව මිනිස් ජාවාරම් කෙරෙහි හේතුවක් මෙන්ම එහි ප්‍රතිඵලයක් ද වෙයි. චීන පුද්ගලයන්ගේ භාර්යාවන් ලෙස යොදාගැනීම සඳහා අනෙකුත් ආසියාතික රටවලින් කාන්තාවන් ජාවාරම් කරනු ලැබීම දක්නට ලැබෙන තවත් ප්‍රවණතාවයකි. දකුණු ආසියාව තුළ, ජාවාරම්වල ගොදුරු බවට පත්වන ඇතැම් අය ඉතා අවාසනාවන්ත ලෙස මිය යන බව වාර්තා වේ (Shelley, 2010).

පුරුෂයන් හා කාන්තාවන්ට සමාජයේ ඇති භූමිකාවල වර්ධනය වන වෙනස්කම්, සමහර රාජ්‍ය සඳහා පමණක් නොව, සමස්ත ලෝකයේ මිනිස් ජාවාරම් කෙරෙහි බලපායි. උදාහරණයක් වශයෙන්, චීනයේ, ස්ත්‍රී පුරුෂභාවයන්ගේ විවිධ භූමිකාවන්, වෙනස්වීම් කාන්තාවන්ගේ ශ්‍රම වෙළෙඳපොළ සඳහා යම් බලපෑමක් සිදු කොට තිබේ. එ මෙන් ම දකුණු ආසියාතික රටවල කාන්තාවන් විවෘත ශ්‍රම වෙළෙපොළට යොමු වීමත් සමඟ ශ්‍රමය උදෙසා විදේශගත වීම සඳහා කරනු ලබන ඉල්ලුමේ පවතින අවකාශයෙහි ඔවුහු විවිධ තැරැව්කරුවන්ගේ ගොදුරු බවට පත් වෙති. ඇතැම් තොරතුරු වාර්තා නොවුව ද එ බඳු ජාවාරම්කරුවන්ගේ ග්‍රහණයට හසු වූ බොහෝ දෙනා පිළිබඳ අවිධිමත් තොරතුරු බොහෝ පවතියි (Shelley, 2010; Kara, 2009).

ශ්‍රී ලංකාව වැනි රටවල තවදුරටත් මෙය ප්‍රබල ගැටලුවක් නොවුව ද මෙය අර්ධ වශයෙන්, පුරුෂයන්ගේ පසුකාලීන ජීවිතයේ වගකීම වන ඔවුන්ගේ දෙමාපියන්ට සැලකීම හා පරම්පරාව පවත්වා ගෙන යාම ආදිය මත රඳා පවතියි. ඇතැම් රටවල උපතේදී ''එක්-දරු'' ජනගහන ප්‍රතිපත්තිය හා පිරිමි දරුවන් කෙරෙහි ඇති දැඩි කැමැත්ත නිසා ස්ත්‍රී කළල විනාශ කිරීම හේතුවෙන් ''කාන්තාවන් ප්‍රමාණය අඩු වීමේ ප්‍රතිඵලය වන්නේ විවාහ සහකරුවන් ලෙස කාන්තාවන් හිඟ වීමයි. මීට අමතරව, රැකියා සඳහා ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවල සිට නාගරික ප්‍රදේශයන් කරා සංක්‍රමණය වූ කාන්තාවෝ බොහෝ ප්‍රමාණයක්

(බොහෝවිට වේටර්වරියන් හෝ ගෘහ සේවිකාවන්) එම නගරයන්හි ජීවත් වීමට අවශ්‍ය වූහ. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස බොහෝ ග්‍රාමීය පුරුෂයන්ට තම පරම්පරාව පවත්වාගෙන යාම සඳහා දේශීයව බිරිඳක් සොයාගත නොහැකි මට්ටමට වර්ධනය වී ඇත (Cameron & Newman, 2008).

කුඩා පරිමාණ කෘෂිකර්මාන්තවලට ගෝලීය ආර්ථිකය තුළ තරඟ කළ නොහැකිය. ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවල ජනගහන වර්ධනයත් සමඟ සම්බන්ධ වී කුඩා පවුල්වලට තවදුරටත් විශාල පවුල් දක්වා වර්ධනය විය නොහැකිය. එහෙයින් පවුලේ සමාජිකයන් පැවැත්ම සඳහා විවිධ මාර්ග තෝරා ගනියි. සමහරු විදේශ රටවලට සංක්‍රමණය වීම සඳහා පවතින ඕනෑම අවස්ථාවක් පිළිබඳ සොයා බලන අතර අනෙක් අය ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවල සිට නාගරික ප්‍රදේශ දක්වා සංක්‍රමණය වෙයි (Shelley, 2010). 19 වන සියවස ග්‍රාමීය සිට නාගරික සංක්‍රමණය, අපරාධ හා ගණිකා වෘත්තිය පවත්වා ගැනීම හිතකර වූ අතර එය 20 වන සියවසේ අවසන් භාගයේ හා 21 වන සියවසේ මුල් භාගයේ මිනිස් ජාවාරම වර්ධනය වීමට ද හේතු විය. ඔවුන්ගේ නාගරික සමාජවල, පැරණි ග්‍රාමීය සමාජවල පැවති ජීවන තත්ත්ව හා සමාජ සංස්කෘතික සම්ප්‍රදායික ක්‍රම ඔවුන්ට අහිමි විය. ජනමාධ්‍යට නිරාවරණය වීම හා අධිජනගහනයක් සහිත නගරවල ජීවත්වීම සඳහා දිනපතා මහත් පරිශ්‍රමයක් දැරීම ආදිය තුළින් දීර්ඝ කාලයක් පැවති සමාජ හා සංස්කෘතික අගයන් දුර්වල විය හැකිය. මුදල මත සියලු දේ තීරණය වන, පැවති හරපද්ධති, සාරධර්ම නොසලකා හරින වටපිටාවක් තුළ ජීවත් වීමට සිදු වේ. පවුල් සඳහා නිවෙස් නොමැතිවීම, පවුල් බිඳවැටීම්, දික්කසාදය, පියා විසින් දරුවන් හා බිරිඳ අත්හැර දැමීම ආදිය ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවල සිට නාගරික ප්‍රදේශ කරා සංක්‍රමණය සඳහා හේතු වෙයි. පුරුෂයන් වෙතින් කාන්තාවන් හා දරුවන් කෙරෙහි වන ලිංගික සූරාකෑම නිසා ඔවුන් පැනයාම හා මත්ද්‍රව්‍ය කෙරෙහි ඇබ්බැහිවීම මේ සියලු කරුණු හා කුටුම්භවල ඉතා සුලභ කරුණක් වේ. කුටුම්භගතව පවතින සූරාකෑම බොහෝවිට ජාවාරම්කරුවන්ගේ අපයෝජනයට ලක්වීමේ මූලික පියවරක් වේ(Shelley, 2010).

පවුල ඉතා බරපතල ලෙස පිරිහීමට ලක් නොවී අවස්ථාවල පවා, විශාල නගරවල දුගී සංක්‍රමණික පවුල්වලට ඔවුන්ගේ දරුවන් රැකබලා ගැනීම සඳහා පවතින්නේ සීමා සහිත හැකියාවකි. බොහෝවිට දරුවන් පැනයාම හෝ වීදි දරුවන් බවට පත්වීම ප්‍රබලව දැකිය හැකිය. මෙම කණ්ඩායම් දෙක ම ජාවාරම්කරුවන් සඳහා ගොදුරු බවට පත් වෙති. පුද්ගලයෝ බොහෝ විට තනිව ඔවුන්ගේ රටේ වෙනත් නගර හෝ විදෙස් රටවල් කරා සංක්‍රමණය වෙති. ඔවුන්ගේ පවුල්වලින් ඈත් වී සිටීම හෝ විවාහ සඳහා යොමුවීමේ හැකියාවක් නොමැතිවීම නිසා, ඔවුහු ගණිකාවන්ගේ සේවය ලබාගැනීම කරා යොමු වෙති. ඉන්දියාවේ මුඩුක්කු ජනාවාස, එක්සත් ජනපදයේ මෙක්සිකානු ශ්‍රමිකයන් අතර හා චීනය ඇතුළුව ලොව පුරා රටවල් රාශියක මෙයට සාක්ෂි දක්නට ලැබේ (Shelley, 2010).

දේශපාලන සාධක

ආර්ථික, සමාජ හා සංස්කෘතික සාධකවලට අමතරව, දේශපාලන අස්ථාවරභාවය, යුද්ධය හා ගැටුම් ද මිනිස් ජාවාරම් සඳහා බලපානු ඇත. මෙය, පොදු ජන අසහනය, ජාතික අනන්‍යතාව අහිමිවීම හා දේශපාලන අස්ථාවරභාවය විසින් මිනිස් ජාවාරම වැනි සංවිධානාත්මක අපරාධ සඳහා සුදුසු පරිසරයක් නිර්මාණය කරනු ඇත. එවැනි සිදුවීම්වල දී, සම්ප්‍රදායික සමාජ ජීවිතයේ ආරක්ෂිත රාමුවට බාධා එල්ලවීමෙන් පුද්ගලයන් අවතැන්වීම, ඔවුන් අතිශයින් ම සූරාකෑමේ ගොදුරු බවට පත් කරයි (UNODC, 2009).

නිරවි යුද්ධයේ අවසානය අන්තර්-රාජ්‍ය හා කලාපීය ගැටුම් කාලසීමාව වැඩිකිරීම මඟින් ජාවාරම් ඉදිරියට පැමිණීම සඳහා උපකාර කළේය. මෙම ලිපියේ දී සාකච්ඡා කරන පරිදි, මෙම ගැටුම් බොහෝ දෙනෙක් දුගී බවට හා අවතැන්භාවයට පත් කරනු ලැබීය. එය ඔවුහු තම පවුල් හා ප්‍රජාවන් වෙත බැඳ තැබීම වෙනුවට ජාවාරම්කරුවන්ගේ ගොදුරු බවට පත් වූහ. කාන්තාවන් හා ළමුන් සඳහා, පශ්චාත්-කොමියුනිස්ට් සංක්‍රාන්තිය තරමක් බරපතල ලෙස අයහපත් අයුරින් බලපානු ලැබීය (Shelley, 2010).යුද්ධය හේතුවෙන් වෙන්වී ගිය භූමි ප්‍රදේශවල සිට පලාගිය පුද්ගලයන් මිලියන ගණනක් අන්තර්ජාතික සංවිධානවල උපකාරය මත රඳා පැවතිණි. යුද්ධයෙන් පීඩා විඳි ශ්‍රී ලංකාව වැනි රටවල ද සිවිල් අරගල සමයේ යුද කලාපවලට හසු වූ සහ යුද්ධයට මැදි වූ ද්‍රවිඩ මුස්ලිම් බොහෝ දෙනෙකු ද රටින් පිට වීමට පදනම මේ හා සමාන වූවකි (Wanninayake, 2017). ඔවුන්ගෙන් බොහෝ පිරිසක්, තමන්ව හොර රහසේ පිටත් කරන ලෙස ඉල්ලමින් අන් අයට මුදල් ගෙවමින් වඩාත් අනාරක්ෂිත රටවල් කරා පලායාමට උත්සාහ කොට ඇත (Wanninayake, 2017). අවසානයේ ඔවුන්ට සිදුවූයේ රටවල වහලුන් වශයෙන් දිවි ගෙවීමටයි.

පසුගිය දශක දෙකේ දී, පොලිස් ගැටුම් මර්දනය සඳහා යොදවා තිබූ සාමසාධක මෙහෙයුම් ද මිනිස් ජාවාරම් ප්‍රශ්නය උග්‍ර අතට හරවා ඇත. මෙම මෙහෙයුම් විශාල හා මිල අධික වන අතර, එක්සත් ජාතීන්ගේ අයවැයෙන් 25%ක් හා අනෙකුත් බහුජාතික සමාගම් හා තනි රාජ්‍යවලින් සැලකිය යුතු මුදල් ප්‍රමාණයක් මේ සඳහා වැය කරන ලදී. තම මව් රටවලින් ඈත්ව,

ප්‍රමාණවත් අධීක්ෂණයකින් තොරව, අනතුරුදායක තත්ත්වයන් තුළ සේවයේ යොදවා ඇති නොයෙක් තරුණ සොල්දාදුවන් සහිත සාමසාධක හමුදාවන් වෙතින්, මෙහෙයුම් ආශ්‍රිතව පවතින සුරාසැල් හා ගණිකා නිවාසවල දී කාන්තාවන් අපයෝජනය වීම සුලභ සිදු වීමක් විය. සාමසාධක මෙහෙයුම්වල අණදෙන නිලධාරීන් සාමය පවත්වාගෙන යාම සඳහා මූලික අවධානය යොමු කරන අතර. සාමසාධක හමුදාවන් සඳහා සේවය සපයන ගණිකාවන්, ජාවාරම්වලට ලක් වූ කාන්තාවන් යන කරුණ නොසලකා හරින හෝ නොසලකා හැරිය යුතු කරුණක් ලෙස සලකයි (Shelley, 2010).

ජාත්‍යන්තර සමීක්ෂණවලට (Transparency International Surveys) අනුව දූෂිත බව යන්න ලතින් ඇමරිකාව, අප්‍රිකාව හා ආසියාවේ හා මැද පෙරදිග බොහෝ රටවල සාමාන්‍ය සාධකයක් බවට පත්ව තිබේ (Shelley, 2010 ; Fergns, 2005) දූෂිත බව, ධනවතුන්ට වාසි සපයන විකෘති ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති ඊට ආර්ථික සංවර්ධනය සීමා කිරීමට හේතු වේ. ජීවත් වීම සඳහා ප්‍රමාණවත් වැටුපක් නොලැබීම හේතුවෙන් දේශසීමා ආරක්ෂකයන්, පොලිසිය හා රේගු නිලධාරීන් වැනි සිවිල් සේවකයන්, තම අඩු වේතන වර්ධනය කරගැනීම සඳහා ජාවාරම්කරුවන්ගෙන් අල්ලස් ලබා ජාවාරම් සඳහා පහසුකම් සපයයි. එහෙත් බොහෝ රටවල පවතින දූෂිත සංස්කෘතීන්ට අනුව මෙම ජාවාරම්කරුවන්ට, තම ව්‍යාපාරයට අත්‍යවශ්‍ය වන කොන්සියුලර් නිලධාරීන්, විනිසුරුවන් හා නීතිඥයන් වැනි ඉහළ තනතුරු දරන නිලධාරීන් හට ද අල්ලස් ලබාදීමේ හැකියාව ලැබී ඇත. විශේෂයෙන් සංවර්ධිත රටවල, කම්කරු හා සෞඛ්‍ය පරීක්ෂකවරුන්ගේ දූෂිත බව කම්කරු ජාවාරම සඳහා පහසුකම් සපයයි. තව ද, දූෂිත සෞඛ්‍ය නිලධාරීන් නොමැතිව, අවයව වෙළඳාම රෝහල් තුළ නොනැසී නොපවතිනු ඇත (Shelley, 2010).මේ කරුණු සියල්ල අවිධිමත් සංක්‍රමණ, පුද්ගල ජාවාරම් සහ ඒ සඳහා පුද්ගල පෙළඹවීම් කැඳවන දේශපාලනික කරුණු බවට පත්ව තිබේ.

සංස්කෘතික සාධක

මෙහි දී වඩාත් සැලකිල්ලට යොමුවන කරුණ වන්නේ, ගෝලීකරණය ලොව පුරා සාම්ප්‍රදායික සංස්කෘතික හරපද්ධති පන්ති සබඳතා වෙනස් කරනවා පමණක් නොව, එය පුරුෂයන් හා කාන්තාවන් අතර හා දුගී හා ධනවත් කාන්තාවන් අතර පවතින අසමාන බල සබඳතා ව්‍යුහගත කිරීම හා ඒ තුළින් ව්‍යුහගත වන ගැඹුරු ස්ත්‍රී පුරුෂභාවීය සංසිද්ධියක් වීමයි. මෙය පවතින ගෝලීයකරණ න්‍යායන් තුළ නොසලකා හැරීමට ලක්වන කරුණ ලෙස ද ඇතැම් විග්‍රහයන් පවතී (Aas, 2007).

ධනවාදී ආර්ථිකයක් තුළ, වෙළෙඳපොළ බලවේගයන් මඟින් භාණ්ඩවල වටිනාකම, සේවය හා ශ්‍රමය වැනි වෙළෙඳ භාණ්ඩ බවට පත්වී ඇති සියල්ල තීරණය කරනු ලබන අතර, සමාජයේ ඒ සඳහා ඒවායේ ඇති වටිනාකම, ආර්ථික මිනුම් මත පදනම් වේ. කෙසේ වුවද, සමාජය, සාමාන්‍යයෙන් ශ්‍රමය සපයන පුද්ගලයා වෙළෙඳ භාණ්ඩයක් බවට පරිවර්තනය නොකරයි. මානව ශරීරය වෙළෙඳ භාණ්ඩයක් බවට පරිවර්තනය කිරීම යනු පුද්ගලයෙක් හුවමාරු කළ හැකි භාණ්ඩයක්, ලබාදෙන ශ්‍රමය හා ශ්‍රමය ලබාදෙන පුද්ගලයා තම ආර්ථික වටිනාකම හා/හෝ ලාභය ඉපයීමේ හැකියාව මත පමණක් වටිනාකමක් ලැබෙන වස්තුවක් හෝ නිෂ්පාදනයක් ලෙස සැලකීමයි. උදාහරණයක් ලෙස, සිනමා නළු නිළියන් යනු වෙළෙඳ භාණ්ඩ බවට පරිවර්තනය වූ මානව ශරීරයන් ය. සාමාන්‍යයෙන් සමාජය එවැනි තාරකාවන්ගේ ශ්‍රමය වන රඟපෑම හා ඔවුන් පුද්ගලයින් ලෙස හඳුනාගැනීම අතර වෙනසක් හඳුනා නොගනී. නූතන සංස්කෘතිය තුළ අන්තර්ජාලය, රියැලිටි ප්‍රසංග, වෙළඳ දැන්වීම් හා සමාජශාලා නර්තන දර්ශනයන් තුළ, කාන්තා ශරීරයන් වෙළෙඳ භාණ්ඩ බවට පත් වී තිබේ. ඇතැම් රටවල ධනවාදී ආර්ථිකයක් තුළ, විශේෂයෙන් නිමි ඇඳුම්, පාවහන්, ආභරණ වැනි භාණ්ඩ වෙළෙඳාම් කිරීම සඳහා පුළුල් ලෙස (බොහෝවිට) කාන්තාවන් නැතිනම් ගණිකාවන් වෙළෙඳ භාණ්ඩ ලෙස යොදා ගැනීම, ඇය භෞතික වස්තුවක්/භාණ්ඩයක් ලෙස, ලිංගිකත්වය සඳහා මිලදී ගත හැකි හා පොදු ජනතාව වෙත අලෙවි කළ හැකි නොයෙක් කොටස් (ඇඳුම් හෝ ආභරණ වැනි කොටස්වලට) හා වෙළෙඳ භාණ්ඩ බවට පරිවර්තනය කළ හැකි ප්‍රතිරූපයක් ලෙස විදහාපාමින්, කාන්තාව ගණිකාවන්ගේ ප්‍රතිරූපයක් ලෙස සාමාන්‍යකරණය කිරීමට උත්සාහ කර ඇත(Ditmore, 2006).

දිගුකාලීන පරිවර්තන ක්‍රියාවලිය හේතුවෙන් දුගීබව ස්ත්‍රීවාදී වීම, සමාජය තුළ කාන්තාවන් මිනිස් ජාවාරම්කරුවන්ගේ ගොදුරු බවට පත්වීම ඇතුළු අවදානම් වැඩිකරන ලද, ස්ත්‍රීන් සමාජය තුළ කොන්වීමට හේතු විය. මෙහි ප්‍රතිඵලය වන්නේ අන්ත දුගී බවින් ජීවත් වන මිලියන 985 ක් වන පුද්ගලයන්ගෙන් 70%ක් ම කාන්තාවන් වීමයි (Kara, 2009). ගෝලීය සංක්‍රමණිකයන්ගෙන් වැඩි ප්‍රමාණයක් කාන්තාවන් බවට පත්ව ඇත්තේ ඇයි ද යන්නට හේතු කිහිපයක් බලපා තිබේ. ඉන් එකක් වන්නේ සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටවල, විදෙස් ශ්‍රමය සඳහා ඇති ඉල්ලුම වර්ධනීය ලෙස කාන්තාවන් විසින් සපුරාලිය යුතු සේවාවන්, ගෘහ සේවා, සෞඛ්‍ය, හා විනෝදාස්වාදය වැනි ස්ත්‍රී-පුරුෂ භාවය පදනම් වන ඒවා වීම යි. දෙවැන්න ඉතා විශාල රටවල් ප්‍රමාණයක්, සංක්‍රමණිකයන් හට (පුරුෂ සංක්‍රමණිකයන්ට) තම පවුල් සමඟ නැවත එක්වීමේ අවස්ථාව සලසා දී තිබීම හෙවත් ඔවුන්ගේ විවාහකයා හා දරුවන් සමඟ එක් වීමට අවස්ථාව ලබාදීමයි. මෙම අවස්ථාවන්හි දී කාන්තාවන්ට සංක්‍රමණය වීමට අවස්ථාව හිමි වී තිබේ. සමහර ආරම්භක රටවල ස්ත්‍රී-පුරුෂ සබඳතා වෙනස්වීමෙන්

කාන්තාවන්ට පෙරට වඩා සංක්‍රමණය වීම සඳහා නිදහසක් ඇත. දකුණු ආසියාතික රටවල කාන්තාවගේ ශ්‍රමයට නිසි වැටුපක් නියමව නොපැවතීම හා ගෘහ කටයුතුවල දී මෙන් ම දරුවන් රැකබලා ගැනීමේ දී ඇය අපරිමිතව යොදවන ශ්‍රමය සඳහා මිලක් නොතිබීම මෙන් ම මූලිකව බලපාන ප්‍රබල හේතුවකි. ආදාල කාන්තා ශ්‍රමයන් සඳහා ගෝලීය වශයෙන් ඉල්ලුමක් වර්ධනයවීම විශේෂයෙන් මැදපෙරදිග රටවලින් දැවැන්ත ඉල්ලුමක් ගොඩනැඟීම මෙම පරිවර්තනයට ප්‍රධාන හේතුවක් වූ බව පෙනේ. අවසාන වශයෙන් ආසියාව තුළ, ගෘහ සේවය සඳහා (යම් අවස්ථාවල මෙහෙකාර වෙළෙඳාම ලෙස හැඳින්වේ) හා ; විවාහය සඳහා වන සංවිධානාත්මක සංක්‍රමණය (යම් අවස්ථාවල තැපෑලෙන් ඇනවුම් කරන ලද මනාලියන් ලෙස හඳුන්වයි), හා ලිංගික කර්මාන්තය සඳහා කාන්තාවන් ජාවාරම් කිරීමේ අරමුණින් කාන්තාවන් සංක්‍රමණය වීමේ වර්ධනයක් පැවත ඇත (Koser, 2007;Subasinghe, 2009).

එක්සත් ජාතීන්ට අනුව, කාන්තාවෝ 70%ක් පමණ ඔවුන්ගේ ජීවිත කාලය තුළ, පුරුෂයන්ගේ කායික හා ලිංගික හිංසාවන් අත්විඳිති. බහුතරය සැමියන්ගෙන් වන අතර, සමීප හවුල්කරුවන් හෝ ජාවාරම්කරුවන් විසින් මේවා සිදුකර ඇත. ලොවපුරා, කාන්තාවන් 5 දෙනෙකුගෙන් එක් අයෙක්, ඇයගේ ජීවන කාලය තුළ දූෂණයෙහි හෝ දූෂණ ප්‍රයත්නයන්හි ගොදුරක් බවට පත්ව ඇත. ඇමරිකා එක්සත් ජනපදය තුළ, සෑම මිනිත්තු 6 කට වතාවක් කාන්තාවක් දූෂණය වන අතර තත්පර 15 කට වතාවක් කාන්තාවක් පහර කෑමට ලක් වේ. උතුරු අප්‍රිකාව තුළ දිනපතා කාන්තාවෝ 6000 ක් ලිංගික හිංසනයන් සඳහා භාජනය වෙති. මෙම සංඛ්‍යාව යටතට, අතුරුදන් වූ ප්‍රමාණය අන්තර්ගත නොවන අතර, සැබෑ සංඛ්‍යාව මීට වඩා ඉහළ යා හැකිය. දැනට තක්සේරු කර ඇති ආකාරයට කාන්තාවන් මිලියන 60කට අධික ප්‍රමාණයක්, චීනය, දකුණු ආසියාව හා උතුරු අප්‍රිකාව තුළ සිදුවන ලිංගික හිංසනයන් සම්බන්ධව හෝ ගබ්සාවන් හා ළදරු ඝාතනයන් සම්බන්ධව ලෝකයෙන් ජන වාර්තා වී තිබේ (UNODC, 2009).

ලෝක සෞඛ්‍ය සංවිධානයට (World Health Organization) අනුව ඕස්ට්‍රේලියාව, කැනඩාව, ඊශ්‍රායලය, දකුණු අප්‍රිකාව හා එක්සත් ජනපදය තුළ ඝාතනයට ලක් වූ කාන්තාවන්ගෙන් 40%ත් 70%ත් අතර ප්‍රමාණයක් ඔවුන්ගේ සහකරුවන් අතින් ඝාතනයට ලක්වූවෝ වෙති. කොලොම්බියාව තුළ, සෑම දින 6 කට ම වරක් කාන්තාවක්, ඇගේ සහකරු හෝ පෙර සහකරු අතින් ඝාතනයට ලක්වන බව වාර්තා වේ. කොංගෝ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ජනරජය තුළ, සෑම මසක ම ආසන්න වශයෙන් ස්ත්‍රී දූෂණ 1,100 ක් වාර්තා වන අතර, සෑම දිනක ම සාමාන්‍යයෙන් කාන්තාවන් හා ළමයි 36 ක් පමණ දූෂණයට ලක් වෙති. සන්නද්ධ ගැටුම් ආරම්භ වූ දා පටන් එම රටේ, කාන්තාවන් 200,000ට අධික ප්‍රමාණයක් ලිංගික හිංසනයන්ගෙන් පීඩා විඳි බවට විශ්වාස කරයි. සුඩානයේ Darfur ප්‍රදේශයේ ගැටුමෙහි දී කාන්තාවන් දූෂණයවීම හා ලිංගික හිංසනයට පත්වීම පැතිරී පවතින ආකාරයක් දක්නට ලැබිණි. රුවන්ඩාවේ 1994 සංහාරය අතරතුර 250,00ත් 500,000 ත් අතර කාන්තාවෝ ප්‍රමාණයක් දූෂණය වූහ. ලිබේරියාවේ 14 වසරක් පුරා පැවති සිවිල් යුද්ධය තුළද, ලිංගික හිංසනය ප්‍රධාන ලක්ෂණයක් විය. 1990 මුල්භාගය තුළ බොස්නියාවේ ඇති වූ ගැටුමේ දී, කාන්තාවෝ 20,000ත් 50,000ත් අතර ප්‍රමාණයක් දූෂණය විය.

තව ද, බොහෝ සමාජවල, කාන්තාවන්ගේ පතිව්‍රතාව අහිමිවීම, එම පවුලේ ගෞරවයට කරනු ලබන අවමානයක් ලෙස සැලකීම හේතුවෙන්, දූෂණයට ලක්වූවන්, පූර්වවෛවාහක ලිංගික සම්බන්ධතාවල යෙදුණු බවට සැක කරනු ලබන කාන්තාවන් හා අනාචාරයෙහි යෙදීමෙන් වැරදිකරුවන් බවට පත්වූ කාන්තාවන්, ඔවුන්ගේ ඥාතීන් විසින් ඝාතනය කරන ලදී. පවුල් කෙරෙහි නින්දාවක් සිදුවන ආකාරයේ ක්‍රියාවක් සිදු කිරීම නිසා කාන්තාවන් ඝාතනයට ලක්වීම ගරු ඝාතනයන් (Honor Killing) වේ; මෙයින් අදහස් වන්නේ අනාචාරයෙහි යෙදුණු විට මෙන් ම දූෂණයෙහි ගොදුරක් වූ විට පවා, ඊට දඬුවමක් ලෙස, ඝාතනය කරන ලද බවයි. ඊජිප්තුවේ ස්ත්‍රී ඝාතන පිළිබඳ සිදුකරන ලද අධ්‍යයනයක දී අනාවරණය වූයේ, එම දූෂණ විසින් පවුලට ඇති කරන ලද අගෞරවය හේතුවෙන්, දූෂණවල ගොදුරු බවට පත් වූ ස්ත්‍රීන්ගෙන් 47%ක් ඝාතනය කරන ලද බවයි. 2002 දී බංගලාදේශයේ කාන්තාවෝ හා ගැහැනු ළමයි 315කට, තවත් හිංසා ක්‍රමයක් වන ඇසිඩ් ප්‍රහාරවලට ගොදුරු වීමට සිදු වූහ. 2005 දී, අපරාධ සඳහා වඩාත් බරපතල දඬුවම් හඳුන්වා දීමෙන් පසුව වුව ද, කාන්තාවෝ 200 කට වැඩි ප්‍රමාණයක් පහර දීමට ලක් වූහ. මේ ක්‍රියාකාරකම් ඍජුව හා වක්‍රව කාන්තා සංක්‍රමණ සඳහා පොළඹවන ක්‍රියාදාමවල මුල් හේතු ලෙස හඳුනා ගත හැකිය.

ජාවාරම් බොහෝ විට සිදුවන්නේ කාන්තාවන්ට දේපළ අයිතිවාසිකම් හිඟවන, භූමියක් සඳහා උරුමකම් කිව නොහැකි හා නීතිය යටතේ සමාන ආරක්ෂාවක් නොලැබෙන සමාජවල ය. කාන්තාවන්ට නෛතික අයිතිවාසිකම් හා අධ්‍යාපන අවස්ථා හිමිවන, එහෙත් රැකියා ලබාගැනීම, ප්‍රමාණවත් වැටුපක් ලබාගැනීම හා ප්‍රාග්ධනය කෙරෙහි ඇතිවන ප්‍රවේශය ආදියේ දී වෙනස්කම්වලට මුහුණ දෙන රටවල්වල ද සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයකින් මෙම ජාවාරම් සිදු වෙයි. අප්‍රිකාව, ලතින් ඇමරිකාව හා ආසියාවේ විවිධ රටවල, ගැහැනු දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍ය රැකවරණය හෝ සමස්ත සුබසාධනය

සඳහා සපයා ඇත්තේ ඉතා සුළු සම්පත් ප්‍රමාණයකි. 1990 අගභාගයේ හා 2008 දී නැවත ඇති වූ මූල්‍ය අර්බුද පැවති අවස්ථාවල දී පළමුවෙන් පාසලෙන් ඉවතට ඇද දමන ලද්දේ ස්ත්‍රීන් ය. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස, ගැහැනු දරුවන්ට ඇත්තේ විකල්පයන් කිහිපයකි. බොහෝ විට, ගැහැනු දරුවන් හා කාන්තාවන් හට රැකියාවන් ලබාගත හැක්කේ, ඔවුන් ශ්‍රම හා ලිංගික සූරාකෑමේ ගොදුරු බවට පත් වීමේ අවකාශය වැඩි ගෘහ සේවය, බුමුතුරුණු වියීම හා ළදරුවන්ට රැකවරණය සැපයීම වැනි අංශවල පමණි. සමහර රටවල, ගැහැනු දරුවන් පවුලක ආර්ථිකය උසස් කරගැනීමේ මාධ්‍යයක් ලෙස දැකීම නිසා, ගණිකා වෘත්තිය සඳහා වන මාර්ගය වඩාත් ඍජු වේ. අග්නිදිග ආසියාතික පවුල්, ඔවුන්ගේ නිවස හා භූමිය කෙරෙහි ප්‍රාග්ධන වර්ධනය කරගැනීම සඳහා අරමුදල් සපයා ගැනීමේ එක් ක්‍රමයක් වන්නේ ඔවුන්ගේ දරුවන් ජාවාරම් කිරීමයි (Subasinghe, 2009; Shelley, 2010).

ස්ත්‍රී-පුරුෂභාවය මත වෙනස්කම් කිරීමට සමීප වන තවත් දෙයක් වන්නේ වාර්ගික ප්‍රභවය මත පදනම් වන වෙනස්කම හා සමහර රටවල කුලය හා සම්බන්ධව වෙනස්කම් කිරීම යි. මෙම පුද්ගලයෝ මූලික ආර්ථික හා අධ්‍යාපනික හැකියා, සෞඛ්‍ය රැකවරණ, සමාජ අයිතිවාසිකම් හා අනෙකුත් බොහෝ මානව අයිතිවාසිකම් අහිමි වන්නෝ වෙති (Shelley, 2010 ; Fergns, 2005)

දේශපාලන අර්බුද හා යුද ගැටුම් සම්බන්ධ හේතු සාධක

විශේෂයෙන් පැරණි යුගෝස්ලෝවියානු දේශ සීමා මත ඇති වූ දේශපාලන අර්බුද හා යුද්ධය, එම කාලයේ සමාජ හා ආර්ථික තත්ත්වය හේතුවෙන් හා සංක්‍රමණිකයන්ගේ ආරම්භක රටවලින් ඔවුන්ගේ මූලික අයිතිවාසිකම් හා නිදහස කෙරෙහි ගරු නොකිරීම හේතුවෙන් ඇති වූ සංක්‍රමණික ක්‍රියාවලීන්ට බලපාන ලදී (Mendelson, 2005). තම පවුල්වලින් ඈත්වීම හා අවතැන්වීම හා තම ජීවන වෘත්තීන් විනාශ වීම නිසා පහත වැටීම හේතුවෙන්, ගැටුම් ප්‍රදේශවල දී කාන්තාවෝ හා ගැහැනු දරුවෝ ගණිකා වෘත්තියෙහි ගොදුරු බවට පත් වෙති. 'සාම සාධක' හමුදාවෝ විසින් මෙම අවදානම ඉතා පහසුවෙන් සූරාකෑමට ලක් කරමින්, ඔවුන්ගේ ජීවත්වීමට හිලව් වශයෙන් ලිංගික සූරාකෑම නම් නව මානයක් හරහා සූරාකති. ගණිකා කර්මාන්තයෙහි යම් ස්වරූපයන් පැවති අවස්ථාවල, ඔවුන් ඒ සඳහා ගැහැනු දරුවන් හා කාන්තාවන් ජාවාරම් කිරීමට අවශ්‍ය වන, තල්ලු කිරීම මේ හරහා සිදු කරන ලදී. සමහර අවස්ථාවල, බෝල්කන් වැනි සාම සාධක හමුදා මෙවැනි ජාවාරම්කරණයෙහි යෙදී ඇත (Ebbe N.I. & Das, 2008).

බොහෝ අවස්ථාවල, පශ්චාත් ගැටුම් සමාජවල දී, යුද්ධය හේතුවෙන් කාන්තාවන්ගේ ස්වාමි පුරුෂයන් හා පියවරුන් ඝාතනය වීම හා ආබාධිත වීම නිසා කාන්තාව පවුලේ එකම ආදායම් මාර්ගය බවට පත් වෙයි. හුදෙකලා බවට පත්වන හා රැකියාවන් නොමැති මව්වරුන් බොහෝ විට මිනිස් ජාවාරම්කරුවන්ගේ ගොදුරුබවට පත් වීමේ හැකියාවක් පවතියි, මන්ද යත්, සමහර අවස්ථාවල ඔවුන්ගේ දුෂ්කර අවස්ථාවෙන් මිදීමේ එකම මාර්ගය වන්නේ විදේශයක රැකියාවක් ලබාගැනීම වීමයි. වාර්ගික ගැටුම්වලින් පීඩාවට පත් සුළුතර ජනතාව විකල්ප පිළියම් හැටියට විදේශ ගත වීම සඳහා මේ හේතුවෙන් පෙළඹෙන අතර විවිධ ජාවාරම්කරුවන්ගේ ගොදුරු බවට පත් විය හැකිය.

ගෝලීයකරණ ක්‍රියාවලිය විසින්, සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටවල විශාල ලෙස කාන්තාවන් සංක්‍රමණය වීම හා කාර්මීකරණය මඟින්, ලෝකය පුරා කාන්තාවන්ට විවිධ රැකියා අවස්ථා නිර්මාණය කර ඇත. බටහිර රටවල සිදු වූ ආර්ථික ප්‍රතිව්‍යුහගත කිරීමේ ක්‍රියාවලි මඟින් පුරුෂයන්ගේ නිෂ්පාදන රැකියාවන් පහත දමන ලද අතර, වෘත්තීන් ස්ත්‍රීවාදීවීමේ ප්‍රවණතාවක් දක්නට ලැබිණි (Aas, 2007). මෙය බොහෝ රටවල කාන්තාවන් පොදු ජීවිතයේ කැපී පෙනෙන හා ක්‍රියාකාරී සාමාජිකයන් බවට පත්කර ඇති අතර සාම්ප්‍රදායික ස්ත්‍රී-පුරුෂ භූමිකාවන් අර්ධ වශයෙන් අස්ථාවරභාවයට පත්කර ඇත. තව ද, පුද්ගලයන්, පවුල පමණක් නොව, සමාජ මෙන් ම රටවල් ද වර්ධනීය ලෙස, ප්‍රධාන ආදායම් උපයන්නන් ලෙස තුන්වන ලෝකයේ කාන්තාව මත යැපෙති. සංක්‍රමණික හා ලිංගික ශ්‍රමය ද ඇතුළත්ව කාන්තා ශ්‍රමය, සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටවල් බොහොමයක ඉතා වැදගත් 'පැවැත්මේ ගමන් මාර්ගය' බවට පත්වීම තුළින් පෙන්වනු ලබන්නේ එය සංවර්ධනය වෙමින් පවතින ලෝකයේ 'පැවැත්ම ස්ත්‍රීකරණය වීම' සඳහා හේතු වී ඇති බව යි. කෙසේ වුව ද, සංක්‍රමණික ප්‍රේෂණයන් මත පවතින මෙම ආර්ථික රඳාපැවැත්ම හේතුවෙන් තුන්වන ලෝකයේ බොහෝ රටවල් සංක්‍රමණය සඳහා උනන්දු කරවන අතර, එහි ඍණාත්මක බලපෑම් සම්බන්ධ ගැටලු භාරගැනීමට අකැමැති වෙති. සංක්‍රමණික කාන්තාවෝ ගැටලු පොදු දෘෂ්ටිපථයන්ගෙන් හුදෙකලා කිරීමට හා සැඟවීමට උත්සාහ දැරීම නිසා සූරාකෑමේ දැඩි අවදානමට ලක් වෙති. සේවායෝජකයන් මත ඔවුන්ගේ ඇති ආර්ථික හා සමාජ රඳාපැවැත්ම හේතුවෙන්, ඔවුන් ගෘහස්ථ ප්‍රචණ්ඩත්වය, ලිංගික අපයෝජනය හා ආර්ථික සූරාකෑමේ අවදානමට ලක් වීමේ වැඩි ඉඩක් පවතියි. යම් හෙයකින් ගෘහස්ථ ප්‍රචණ්ඩත්වය අපරාධ යුක්ති පද්ධතීන්ගේ අවධානයට යොමුවන හා වාර්තා වන කරුණක් බවට පත් වේ නම්, එය කිරි මව්වරුන්, ගෘහ සේවිකාවන්, ලිංගික ශ්‍රමිකයන්, 'ආනයනික ' භාර්යාවන් හා අනෙකුත් සංක්‍රමණික කාන්තාවන් හා ළමුන්ට එරෙහි

ගෘහස්ථ ප්‍රචණ්ඩත්වයේ ද තත්ත්වයක් වෙයි. කෙසේ වුව ද මෙම තේමාවන්ගෙන් ජාවාරම් සම්බන්ධ අපයෝජනයන් 'සාමාන්‍යකරණය' වී ඇති ආකාරයක්, එ නම් 'නූතන වහල්භාවය පිළිබඳ' විවාදවල දී පමණක් විමසා බැලීමේ නැඹුරුවක් පවතී (Franko Aas, 2007).

1960 සිට 1990 දක්වා, ආසියාව, අප්‍රිකාව, නැගෙනහිර යුරෝපය, මැද පෙරදිග, දකුණු ඇමරිකාව ආදියෙහි ඇති වූ යුද්ධ හා ලෝකය පුරා බොහෝ කලාපවල ඇති වූ යම් ස්වභාවික ව්‍යසනයන් ද, එනම් ඉන්දුනීසියාව, කාම්බෝජය, ඉන්දියාව, අප්‍රිකාව, මැදපෙරදිග හා අනෙකුත් රටවල බොහෝ ළමුන් අනාථයින් බවට පත්වීමට හේතු විය. බොහෝ ජාවාරම්කරුවන් තම "ව්‍යාපාර" මේ ප්‍රදේශයන්ගෙන් ආරම්භ කිරීමට හේතුව මෙය විය. අග්නිදිග ආසියාවේ, විශේෂයෙන් තායිලන්තයේ, අනාථයින් සංඛ්‍යාව ඉතා විශාල වන බැවින් ඔවුහු බොහොමයක් වීදිවල ජීවත් වීම නිසා ඔවුන් ජාවාරම්කරුවන් සඳහා පහසු ගොදුරු බවට පත් වෙති. තව ද, මෙම ප්‍රදේශය ලෝකයේ වඩාත්ම දිළිඳු ප්‍රදේශයක් ලෙස හැඳින්වෙයි. උදාහරණයක් ලෙස කාම්බෝජය වර්ෂයකට ඇමරිකානු ඩොලර් 280 ක ඒකපුද්ගල ආදායමක් සහිතව, ලොව අඩුම දළ දේශීය නිෂ්පාදනයක් (GDP) සහිත රාජ්‍යයන්ගෙන් එකක් වේ. මෙහි බොහෝ කාන්තාවන් රෙදි පිළි කර්මාන්ත ශාලාවල සේවය කරන අතර, වයස අවුරුදු 18-25 අතර වන ඔවුහු මසකට ඇමරිකානු ඩොලර් 40ක වේතනයක් ලබති. ඔවුන්ගේ තනිකම, දිගු සේවා කාල හා දුර්වල ජීවන තත්ත්වයන් පිළිබඳ සලකා බැලීමේ දී, යම් හෙයකින් ඔවුන් සංවර්ධිත රටවල සේවයට ගියහොත් ඔවුන්ගේ ජීවිතය කෙතරම් විශාල ලෙස වෙනස් වේ ද (දියුණු) යන්න පිළිබඳ නොයෙක් කතාන්තරයන් පවසන ජාවාරම්කරුවන්ට ඔවුන් හසුවේ ද යන්න විමසිය යුතු කරුණක් නොවේ. පහසුවෙන් මේ කරුණු සියල්ල සංක්‍රමණ හා පුද්ගල ජාවාරම් හා සම්බන්ධ සංසිද්ධිවලට ඍජුව ම හෝ වක්‍රව තල්ලු කිරීමටත් ඇදගැනීමට හේතුවන නව අවශ්‍යතා විෂයෙහි ප්‍රමුඛ ලක්ෂණ බවට අද පත්ව තිබේ (Ekke & Das, 2008).

නිගමනය

මිනිස් ජාවාරම සැමවිටම සංක්‍රමණය සමඟ සම්බන්ධ වී ඇත. ජාත්‍යන්තර හෝ අභ්‍යන්තර වේවා, නූතන වහල්භාවය හා එහි ජාවාරම්කරුවන්, සංක්‍රමණිකයන් බඳවා ගැනීමේ ක්‍රියාවලිවල දී සැමවිටම විදේශවල වඩාත් දියුණු ජීවන තත්ත්වයන් පිළිබඳ ඇති කැමැත්ත ප්‍රයෝජනයට ගෙන ඇත. ඇද ගැනීමේ හා තල්ලු කිරීමේ සාධකයන් පිළිබඳ න්‍යාය මඟින් ජාවාරම්කරණයේ යම් මූලයන් පිළිබඳ විස්තර කළ ද, නූතන වහල්භාවයේ කේන්ද්‍රය වහලුන් ජාවාරම් කිරීම සමඟ නිරීක්ෂණය කිරීම හා සම්බන්ධ කිරීම කළ යුතුය. ජාවාරම්කරණ ක්‍රියාවලිය සඳහා බලපානු ලබන සාධක සමාජයේ සෑම ක්ෂේත්‍රයක් අතර ම සබඳතාවක් දැකිය හැකිය. ජාවාරම්කරණයේ නැවත පිබිදීම සඳහා "වරදකාරී" වන ප්‍රධාන හේතුව ඒවා නොවුණ ද, ඒවා නිසැකව ම එම අපරාධය සඳහා තම දායකත්වය ලබා දෙයි. විශේෂයෙන් කාන්තාවන් හා දරුවන් සම්බන්ධ ක්‍රියාවල දී සිදු වන සාපරාධී ක්‍රියා තවමත් ඍජුවම හඳුනාගෙන නොමැති බව ද පෙනේ.

මෙම න්‍යාය භාවිත කරමින් ආරම්භක රටවල් ඔවුන්ගේ දුර්වලතා මොනවා ද යන්න හඳුනාගෙන ඒවාට විසඳුම් සොයා ගැනීමට හා ජාවාරම් මර්දනය කිරීමට හා වැළැක්වීමට දිගුකාලීන ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීම සඳහා උත්සාහ කළ හැකිය. අනෙක් අතට, බොහෝ අවස්ථාවල ධනවත් බවක් පෙන්නුම් කරන, ගමනාන්ත රටවල්වලට මෙම න්‍යාය යොදා ගනිමින් ශ්‍රම බලකා වඩාත් ම අවශ්‍ය වන අංශයන් හඳුනා ගෙන, සංක්‍රමණිකයන් ඔවුන්ගේ රටට ඇතුළුවීම වැළැක්වීමට කටයුතු නොකර, ඔවුන්ගේ භූමිය තුළ එබඳු ක්‍රියාමාර්ගවලට ඉඩ නොතබා ස්වකීය තත්ත්වය වැඩිදියුණු කරගැනීමට උත්සාහ කිරීම හා ජාවාරම්කරණ නඩු, ඒවා වැළැක්වීම හා එහි ගොදුරු බවට පත්වන පුද්ගලයන් සමඟ කටයුතු කරන නීතිවල වලංගුභාවයක් හා අනෙකුත් ආයතන වැඩි දියුණු කිරීම සඳහා නව ක්‍රමෝපායන් සකස් කළහැකිය.

21 වන සියවසේ මිනිස් ජාවාරම පවතින්නේ ඇයි ද යන කාරණය පැහැදිලි කිරීමේ එකම මාර්ගය මෙම න්‍යාය නොවන බව නිගමනය කිරීම වැදගත් වෙයි. එය අදාළ ගැටලුවේ හේතු මූලයන්ගෙන් කුඩා එහෙත් වැදගත් කොටසක් පමණි. එය භාවිතයෙන් සාමාජීය විද්‍යාවන්වලට මෙම ප්‍රපංචය අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා වටිනා අවස්ථාවන් හමු වේ. ජාතික මට්ටමින් ඒ ඒ රටවල ජාත්‍යන්තර සංක්‍රමණ ප්‍රතිපත්ති නව ගැටලුවල ස්වභාවයන් අනුව නැවත සංශෝධනය කළ හැකිවිය යුතුය. දිගුකාලීන සැලසුම් සහගත අන්තර්ජාතික ප්‍රතිපත්ති මාලාවක් පැවතිය යුතුවීම ද වැදගත් කරුණකි.

පරිශීලන

Aronowitz, A.A. (2009). Human Trafficking, Human Misery: The Global Trade in Human Beings,Westport - London: Praeger.

Bales, K. (2004).Disposable people: New slavery in the global economy,Berkeley and Los Angeles: University of California Press.

Bales,K. (2007). Ending slavery: How we free today's slaves,Berkeley and Los Angeles: University of California Press.

Cameron, S. & Newman, E. (2008). Trafficking in humans - Social, political and cultural dimensions, Hong Kong: United Nations University Press.

Dias, M and Jayasundera, R. (2003) 'International Migration Review; Recruitment of Labor Migrants For The Middle East: In Sri Lanka,Colombo: CENWOR.

Ditmore, M.H. (2006).Encyclopedia of Prostitution and Sex Work, Vol. 1&2., Westport-London: Greenwood Press.

Ebbe N.I., O. & K. Das., D.(2008). Global trafficking in women and children, Boca Raton: CRC Press.

Fergus, L. (2005). Trafficking in Women for Sexual Exploitation, Melbourne: Australian Centre for the Study of Sexual Assault.

Franko Aas, K. (2007). Globalization and crime, Los Angeles, London, New Delhi and Singapore: SAGE Publications.

International Organization for Migration (IOM). (2019). Word Migration Report 2020: International Organization for Migration: Switzerland.

Kara, S. (2009). Sex Trafficking: Inside the Business of Modern Slavery,New York - Chichester: Columbia University Press.

Koser, K.(2007). International Migration: A Very Short Introduction, New York: Oxford University Press.

Kumar, C. (2015). Human Trafficking in the South Asian Region: SAARC's Response and Initiatives. Journal of Social Sciences and Humanities, 1 (1), 14-31.

Lee, E. (1966). A theory of Migration. Demography, 3(1):47-57.

Mendelson,S.E. (2005). Barracks and Brothels: Peacekeepers and Human Trafficking in the Balkans (CSIS Report),Washington D.C.: CSIS.

Morrison, W. (1995). Theoretical Criminology: from Modernity to Post – modernism,London - Sydney: Cavendish Publishing Limited.

Ruhunage, L.K. (1996). Sri Lanka Labour Migration Trends and Treats.Economic Review, 21(10), 2-7.

Scarpa, S. (2010). "Fighting Against Human Trafficking for Commercial Sexual Exploitation: The Actions in Western Europe",10thSpecialization Course in International Criminal Law - Human Trafficking for Commercial Sexual Exploitation, ISISC.

Shelley, L. (2010). Human Trafficking: A Global Perspective,Cambridge: Cambridge University Press.

Sheilla, J. (2009). The Industrial Vagina: The Political Economy of the Global Sex Trade, New York: Routledge.

Sri Lanka Bureau of Foreign Employment (SLBFE) (2010). Annual Statistical Report of Foreign Employment. Colombo: Sri Lanka Bureau of Foreign Employment.

Subasinghe, W. (2009). Gypsy Culture and Society in the Changing World: A Sociological

Analysis of Gypsies in Sri Lanka. Journal of Social Sciences-Sri Lanka, 1(1), 1-12.

Wanninayake, S. (2017). Making a 'Home': Internal Displacements and Resettlement Processes in Sri Lanka 2002-2006, Ph.D. Thesis, Sweden: Gothenburg University.

United Nations Office on Drugs and Crime (2009). UN Global Initiative to Fight Human Trafficking, UN Hand book for Parliamentarians. Vienna: UNODC.

අනාවරණ ප්‍රකාශය

කතුවරයා විසින් අභිලාෂ අතර ගැටුමක් වාර්තා කරනු නොලැබේ.

ලේඛකයා පිළිබඳ තොරතුරු

ආචාර්ය ශාන්ත වන්නිනායක පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ සමාජවිද්‍යා අධ්‍යනාංශයේ ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්යවරයෙකු ලෙස කටයුතු කරනු ලබන අතර ඔහුගේ පර්යේෂණ අභිලාෂයන් අතරට සංවර්ධනය, ආපදා කළමණාකරනය, සාමය සහ සංවර්ධනය, අවතැන්වීම් සහ නැවත පදිංචිකිරීම සහ සංක්‍රමණය වැනි ක්ෂේත්‍ර ඇතුළත් වේ.

ORCID

ශාන්ත වන්නිනායක https://orcid.org/0000-0002-6445-6985

Prathimana Journal
Volume 15, No.1, 2022, 032 - 043

Department of Sociology
Faculty of Humanities and Social Sciences
University of Ruhuna

පරිකල්පනයෙන් ඔබ්බට දැකිය යුතු ශ්‍රී ලංකාවේ සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යය මතවාදය පිළිබඳ කතිකාවක්

එච්.ඩී.ආර්.මාධවී

සාරසංක්ෂේපය

නිදහස ලබා ගැනීමෙන් පසු දිවයිනේ හිමිකම තහවුරු කර ගැනීම සඳහා බහුතර සිංහල බෞද්ධ ප්‍රජාව විසින් ''ඉතිහාසය'' යළි අර්ථකථනය කිරීමට යොමු වූ බව නොරහසකි. එමෙන් ම නිදහසින් පසු ඇරඹි නව යුගයේ දී ලාංකේය ඉතිහාසය විවරණය කිරීම හා අවබෝධ කර ගැනීම පිණිස අනුගමනය කරන ජාතිභේදවාදී ප්‍රවේශය මගින් ඉතිහාසය අර්ථකථනය කිරීමේ න්‍යායාත්මක ප්‍රවේශය සවිඥානිකව ම බැහැර කර තිබේ. ඉතිහාසඥයන් නොවන විද්වතුන් පමණක් නොව ඇතැම් ඉතිහාසඥයන් ද න්‍යායාත්මක සන්දර්භය බැහැර කරමින් ඉතිහාසය අර්ථකථනය කිරීම ඉතිහාසය අර්ථකථනය කිරීමේ න්‍යාය සහ භාවිතය අතර ප්‍රතිරෝධතා ඇති කිරීමට හේතු විය. බොහෝ විට මෙම ඉතිහාස රචනා ජාතිභේදවාදී ප්‍රවේශයක් අනුගමනය කරනු දක්නට ලැබේ. ශ්‍රී ලංකාවේ ජනවාර්ගික අර්බුදය ජාතික ගැටලුවක්ව පැවති සමයේ දී බොහෝ විට ලාංකේය අතීතය තත්කාලීන දේශපාලන අභිමතාර්ථ සාධාරණීකරණය සඳහා වරපත්‍රයක් ලෙස යොදා ගනු දක්නට ලැබේ. වර්තමාන දේශපාලන දෘෂ්ටිවාදී සන්දර්භය තුළ වාර්ගික අනන්‍යතා දේශපාලනය හා අතීතය ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීම අතර පවත්නා සම්බන්ධය අරබයා ලියැවුණු පර්යේෂණ කිහිපයක් හා පුරාවිද්‍යාත්මක අනාවරණ මත ආරෝපිත වාර්ගික කියැවීම් යළි විමසා බලමින් මෙම පර්යේෂණය සිදු කෙරෙයි. යටත්විජිත සමයේ ජාතික ව්‍යාපාරය සමඟ ලාංකේය සමාජ, දේශපාලන සන්දර්භයෙහි මතු වන 'සිංහල බෞද්ධ' චින්තනය වර්තමානය වන විට ජාතික රාජ්‍යක් ලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ පැවැත්ම අභියෝගයට ලක්කරමින් තිබේ. එවන් පසුබිමක ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යක්ද? යන අති සංකීර්ණ ගැටලුව ශාස්ත්‍රීය ලෙස ආමන්ත්‍රණය කිරීම මෙම ලිපියේ කේන්ද්‍රීය අරමුණ වේ. මෙම ජාතිභේදවාදී දෘෂ්ටිය පිරික්සීමෙන් එළැඹිය හැකි වැදගත් නිගමනයක් වන්නේ ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයක් ය යන පරිකල්පිතය බුද්ධිමය වශයෙන් යුක්ති සහගතභාවයට පැමිණවීම සඳහා ඓතිහාසික අතීතය අතකොළුවක් සේ යොදාගෙන ඇති බවයි. එමෙන් ම සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදය පිළිබඳ පරිකල්පිතය වත්මන් දේශපාලන පරිමණ්ඩලයෙ හි අභිලාෂ සංතෘප්ත කිරීමෙහි ලා ප්‍රධාන දෘෂ්ටිවාදාත්මක පදනම වී ඇති බව ද මෙම පර්යේෂණයෙන් අනාවරණය කෙරෙයි. ලාංකීය ඉතිහාසය ගමන් කොට ඇති දිශාව නිර්ණය කිරීමේ දී බලපා ඇති, ප්‍රධාන සාධක මෙන් ම ආන්තික සාධක ද පෙන්නුම් කරන සංසන්දනාත්මක වැටහීමක් මෙමඟින් ලබා ගැනීමට හැකි වීම මෙම පර්යේෂණයේ වඩා වැදගත් කාරණයයි.

ලිපිය ලද දිනය : **20.01.2021**

ලිපිය අනුමත වූ දිනය : **21.06.2022**

ප්‍රමුඛ පද:

ඉතිහාසකරණය, ජාතිභේදවාදය, පරිකල්පිත ප්‍රජාව, සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍ය

හැඳින්වීම

නොදන්නා දේ ගවේෂණයටත්, තමන්ගේ අතීතය ඉගෙනීමටත් ඇති බලගතු පෙළඹුමක් විසින් අප නොදන්නා තරම් ඈත කාලයක සිට මිනිසා පොළඹවන ලදී. තම පුරෝගාමීන්, පුරාණය, පාරම්පරික ජානවේදය, සංස්කෘතික අනන්‍යතාව සහ භෞමික සම්බන්ධතා ගැන දැන ගැනීම ඒ අතරින් විශේෂ ය. මෙම ක්‍රියාවලියේ දී "ඉතිහාසයට" ලැබෙන්නේ සුවිශේෂ වැදගත්කමකි. අතීත සංසිද්ධි ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමට දරන්නා වූ ප්‍රයත්නය තුළින් විවිධ වූ ඉතිහාස කතිකා නිර්මාණය වීම නොවැළැක්විය හැකිය. මෙලෙස ඉතිහාස කතිකා ගොඩනැංවීමේදී 'අප සහ ඔවුන්' යන හඳුනා ගැනීම නිරායාසයෙන් ම ඉතිහාසකරණ ක්‍රියාවලියට ඇතුළු වේ. මිනිසුන් ස්වකීය අනන්‍යතා ජනවාර්ගික අනන්‍යතා ලෙස අර්ථකථනය කරන අවස්ථාවල දී ඔවුන් තමා සහ අනෙක් ජනවාර්ගික කණ්ඩායම අතර පවත්නා 'අප' හා 'ඔවුන්' අතර වෙනස වටහා ගනී. මෙලෙස තමා ගැන මෙන්ම අනෙකා ගැන පරිකල්පනය කිරීමටත් එතුළින් ජනවාර්ගික අනන්‍යතා වර්ධනය කිරීම කෙරෙහිත් "ඉතිහාසකරණය" පුළුල් බලපෑමක් සිදුකරයි. මෙකී සන්දර්භය තුළ ඉතිහාසකරණය පිළිබඳ ගැටලු බැරෑරුම් ලෙස සලකා බැලීම වැදගත් වන්නේ අතීතය අර්ථකථනය කිරීම, ජාතිකවාදී අභිමතාර්ථ මෙන් ම එකිනෙකට ප්‍රතිවිරුද්ධ වාර්ගික අනන්‍යතා දේශපාලන අභිමතාර්ථ ද සංතෘප්ත කර ගැනීමේදී අවියක් වී ඇති පසුබිමකයි.

එච්.ඩී.ආර්.මාධවී ✉ raveenam30@gmail.com සංඝමිත්තා මහා විද්‍යාලය, හෙයියන්තුඩුව

© සමාජවිද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානව ශාස්ත්‍ර හා සමාජීය විද්‍යා පීඨය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය

BY NC ND

ඉතිහාසකරණය හා ඉතිහාසය කියවීම වනාහී දේශපාලනයෙන් වියුක්තව ගත හැකි භාවිතයක් නොවේ. ඉතිහාසකරණය ශාස්ත්‍රීයව හැදෑරීමේ විධික්‍රම හා රීති කොතෙකුත් නිර්මාණය වී තිබුණ ද හදාරන්නාගේ ආත්මීය මැදිහත්වීමෙන් සහමුලින් ම විනිර්මුක්ත වූ තැනක ඉතිහාසය ස්ථානගතව නොපවතී. මන්ද යත්, ඉතිහාසය යනු අපගේ වර්තමානය දැන් පවත්නා ස්වරූපයෙන් හැඩගැස්වීමේ ක්‍රියාවලිය හා බැඳුණකි. ඉතිහාසය යන්න අධ්‍යයන වස්තුවක් ලෙස බලන ශාස්ත්‍රඥයා ඔහු වෙසෙන සමාජයේ ඓතිහාසිකත්වයෙන් මිදුණේ නොවේ. එහෙයින් එකී ඓතිහාසිකත්වයේ සංරචක, දෘෂ්ටිවාද, අනන්‍යතා මග හැර ගොස් ඉතිහාසය හුදු විද්‍යාත්මක විෂය වස්තුවක් ලෙස අපක්ෂපාතව විමසා බැලිය හැකි මගක්වේදැයි සැක සහිත ය. මේ පිළිබඳව ඊ.එච්.කාර් මනා පැහැදිලි කිරීමක් ඉදිරිපත් කරයි.

ඉතිහාසඥයා හදාරන අතීතය මළගිය අතීතයක් නොව යම් අරුතකින් තවමත් වර්තමානය තුළ ජීවමාන අතීතයකි. එහෙත් අතීත ක්‍රියාව නම්මිය ගොස් ය. එනම් එහි පිටුපස ඇති සිත ඔහුට නොවැටහේ නම් එහි අර්ථයක් නැත. එබැවින් සකල ඉතිහාසය වනාහී චින්තනයේ ඉතිහාසයයි. ඉතිහාසය වනාහී ඉතිහාසඥයා හදාරන ඉතිහාසයේ පුද්ගලයාගේ සිත ඉතිහාසඥයාගේ සිතෙහි යළි නැටවීමයි (2014:32).

ඉතිහාසකරණයේ දී ඉතිහාසඥයාට වස්තු විෂය වන්නා වූ දෙය ඉතිහාසඥයාගේ මනෝමූලිකත්වයෙන් බැහැරව රචනා වන්නේ නැත. එබැවින් ඉතිහාසයේ කරුණු නිර්මලව පවතින්නේ නැත. ඒවා හැම විට ම ලියා තබන්නාගේ සිත තුළින් පරාවර්තනය වේ. එබැවින් කොලින්වුඩ් සඳහන් කළ ආකාරයට අප ඉතිහාස කෘතිය අධ්‍යයනය කිරීමට පෙර ඉතිහාසඥයා අධ්‍යයනය කළ යුතු ය. මූලාශ්‍රය අර්ථකථනය කරමින් ඓතිහාසික ආඛ්‍යාන ගොඩනැංවීමේ දී එයට රචකයාගේ මනෝමූලික බලපෑම එක් වීම නොවැළැක්විය හැකි කරුණකි. ඉතිහාසඥයාගේ සිතේ අතීතය යළි නිර්මාණය කර ගැනීම අනුභාවික ක්‍රියාදාමයක් නොවන අතර එය නිකම්ම කරුණු ගෙන හැර පෑමක් නොවේ. යම් කරුණක් ඓතිහාසික වැදගත්කමකින් යුතු කරුණක් බවට පත් කරන්නේ ඉතිහාසඥයා එයට ජීවය ලබා දීම තුළිනි. මෙහි දී අපට ප්‍රධාන ගැටලු දෙකක් හමු වේ. එනම් ඉතිහාසයා පිළිබඳ ගැටලුව සහ ඉතිහාසය අර්ථකථනය කරන ආකාරය පිළිබඳ ගැටලුවයි. ස්වකීය දේශපාලනික හා වාර්ගික අභිලාෂ සංතෘප්ත කර ගැනීමට උත්සාහ දරන්නන් විසින් ඉතිහාසය තම අභිමතය පරිදි යළි අර්ථකථනය කිරීම නිසා මෙම ගැටලු ද්විත්වය පැන නගී. ලංකාවේ ඉතිහාසකරණ සම්ප්‍රදාය තුළ ද මෙම ගැටලු එලෙස ම දක්නට ලැබේ.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය සහ අරමුණු

මෙම අධ්‍යයනය සඳහා දත්ත එක් රැස් කිරීමේ දී මූලික වශයෙන් ද්විතීයික දත්ත යොදා ගන්නා ලදී. මෙහි දී ද්විතීයික දත්ත ලෙස අධ්‍යයනය හා සම්බන්ධ ග්‍රන්ථ, ලිපි, වාර්තා සහ සඟරා පරිශීලනය කළ අතර එම දත්ත තාර්කිකව විශ්ලේෂණය කරනු ලැබීය. මෙම පර්යේෂණයේ ප්‍රධාන අරමුණු බවට පත් වූයේ,

- සමාජ, ජනවාර්ගික හා ආගමික යන විවිධ කණ්ඩායම් විසින් "ඉතිහාසය" යන්න තම පරිකල්පන සීමාව තුළ තම දෘෂ්ටිවාදීමය පදනම් ගොඩනැංවීමට යොදා ගෙන ඇති අයුරු විග්‍රහ කිරීම.

- වර්තමානය වන විට "ඉතිහාසය" යන විෂය ක්ෂේත්‍රය දේශපාලඥයන් විසින් ස්වකීය දේශපාලන අභිමතාර්ථ උදෙසා අයථා ලෙස භාවිතයට ගෙන ඇති අයුරු පැහැදිලි කිරීම.

- වර්තමානය වන විට "ඉතිහාසය" යන්න ජාතිකවාදී අභිමතාර්ථ මෙන් ම වාර්ගික අනන්‍යතා දේශපාලනය තුළ ප්‍රධාන ම අවිය වී ඇති ආකාරය විශ්ලේෂණය කිරීම.

පර්යේෂණයේ අදාළත්වය

නූතන ඉතිහාසකරණ ධර්මතා මත යළි කියැවෙන ලාංකේය ඓතිහාසික මූලාශ්‍රය තම අවශ්‍යතා මත කියැවීම තුළින් ඒ ඒ ජාතීහු තමාට පක්ෂග්‍රාහී කරුණු තමාට රිසි සේ සනාථ කොට නව ඉතිහාස මාන හා පුවත් මවති. මින් වර්ගවාදයට මුල පිරුණු අතර ජාතිවාදය දක්වා දිග්ගැසුණේ එය යි.වාර්ගික කියැවීම් මගින් ගොඩනගා තිබෙන ශ්‍රී ලාංකේය භූමියේ අධිපති මතවාදයට අදාළ සංකල්පීය රාමුව ඉක්ම වූ විකල්ප අදහස් පද්ධතියක් ගොඩ නැගීමට ඉදිරිපත් කර ඇති පර්යේෂණ අල්පය. මෙම ක්ෂේත්‍රය සම්බන්ධයෙන් ශාස්ත්‍රඥයින්ගේ අවධානය යම් තරමකට ලක්ව තිබුණ ද තවමත් මෙය පුළුල් ලෙස අධ්‍යයනය කළ යුතු ක්ෂේත්‍රයක් ලෙස පවතී. විශේෂයෙන් ම ජාතිකවාදී දේශපාලන බුද්ධිමය ආධිපත්‍ය අභියෝගයට ලක් කළ හැක්කේ මෙවැනි ශාස්ත්‍රීය ප්‍රයත්න මගින් පමණි. සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදී සංකල්පීය පරාමිති ගැඹුරින් විවරණය කරමින් විකල්ප අදහස් පද්ධතියක් ඉදිරිපත් කිරීමත් ජාතිකවාදී ව්‍යාපාරයේ බුද්ධිමය ආධිපත්‍යය අභියෝගයට

ලක් කිරීමත් මෙම පර්යේෂණයේ ඇති විශේෂත්වයයි. සිංහල බෞද්ධ අධිපති චින්තනය තහවුරු කරමින් නොයෙක් පයීත සම්පාදනය වන සන්දර්භයක සිංහල බෞද්ධ අධිපති කතිකාව විශ්ලේෂණය කරමින් ලියැවී ඇති බුද්ධිමය ක්‍රියාදාමවල හිඩැස පිරවීමට මෙම පර්යේෂණය මැනවින් දායක වෙයි.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

පසුකාලීන යටත්විජිත සන්දර්භයෙහි ගොඩනැගෙන ලාංකේය ජාතිකවාදී ව්‍යාපාරය ප්‍රමුඛව සිදු කරනු ලැබුවේ ප්‍රෞඪ අතීතයක යශෝරාවය ඔස්සේ තත්කාලීන ජනයාගේ ජාතිමාමකත්ව ලාලාසාව පුබුදුවාලීමට යළි යළිත් ආවර්ජනය කිරීමයි. මෙම යුගයේ ගොඩනැගුණු බෞද්ධ ආගමික පුනර්ජීවන ව්‍යාපාරය ද මෙයට මැදිහත් විය. මෙම අනවරත ක්‍රියාවලිය තුළින් සිංහලද්වීපයේ අයිතිය සිංහල බෞද්ධ ජනයාගේ ය යන පරිකල්පනය නිමවන ලදී. නිදහස ලබා ගැනීමෙන් පසු මෙරට ඇතිවන බල රික්තය තුළ වඩා ශක්තිමත්ව භූමියේ අයිතිය පිළිබඳ කියාපෑම සිංහල බෞද්ධ ප්‍රජාවට සිය අනාගත අභිප්‍රාය සාක්ෂාත් කර ගැනීමට අත්‍යාවශ්‍ය කර්තව්‍යයක් විය. එබැවින් ලාංකේය ඉතිහාසය යළි මතු කරමින් සහ වාර්ගික ලාලාසාව කළඹවමින් භූමිය මත සිංහල බෞද්ධ හිමිකම රෝපණය කිරීමට තත්කාලීන දේශපාලඥයෝ කටයුතු කළහ. මෙම පරිකල්පිත මතවාදය පිළිබඳව ශාස්ත්‍රඥයෝ සහ විද්වත්හු කිහිපදෙනෙකු සිය පර්යේෂණ සිදු කර තිබේ. ආචාර්ය රොබට්ස් “ Sinhala-ness and Sinhala Nationalism”(2001) නම් සිය කෘතියෙහි ද යටත්විජිත හා පශ්චාත්යටත්විජිත ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතිය ගොඩනැගීමේ සංකල්පය විවේචනාත්මකව විශ්ලේෂණය කරයි. භූමිය යනු ආශීර්වාදය ලද, බුදුන්වහන්සේ විසින් ආශීර්වාද කරන ලද ස්ථානයක් ලෙසත් සිංහල ජනයා තෝරාගන්නා ලද ජනතාවක් ලෙසත් ඉදිරිපත් කරන වංස මතවාදය සිංහල මතවදයේ පදනම යැයි ආචාර්ය රොබට්ස් පැහැදිලි කරයි. දහනමවන සියවසේ අගභාගයේ සහ විසිවන සියවසේ මුල් භාගයේ සමාජ දේශපාලන සංවර්ධනය සහ විශේෂයෙන් ම සිංහල ජාතික මතවාදයේ පුනර්ජීවනය ලාංකිකයෝ සිංහලයක් ලෙස ස්වයංඅවිඥානික සමාන කිරීමකට මග පෑදුවේ ය. මෙම මූලාශ්‍රයවල අන්තර්ගත වන්නේ ලාංකිය සිංහල ජාතිකවාදයේ ආරම්භය සහ එය දේශපාලන සන්දර්භයන්හි කෙතරම් ආකර්ෂණීය ම වීද යන්නයි.

නිර්මාල් දේවසිරිගේ සිය ලංකාවේ ඉතිහාසය: දෘෂ්ටිවාද විචාරයක් (2019) කෘතියෙන් ප්‍රබල ලෙස ප්‍රකාශවන පරිදි ඉතිහාසකරණය ශාස්ත්‍රාලයීය අධ්‍යාපනය විසින් හැඩගස්වනු ලබන අධිපති සමාජ ඥානය නිර්මාණය කිරීමේ භාවිතයක් බවට පත්කිරීම එහි එක් ප්‍රතිඵලයකි. ඉතිහාසය අවශ්‍යයෙන් ම මතභේදාත්මක සංකල්පයක් වීම අප රටේ යටත්විජිත නූතනත්වයේත්, ඒ වෙතින් විවෘත කළ ඥාන මීමාංසාත්මක සන්දර්භය තුළත් සිදුවූවකි. දේවසිරි දක්වන්නේ වාර්ගිකත්වය මත පදනම් වන සාමූහික අනන්‍යතාව අදාළ අනන්‍යතා ප්‍රවර්ගයට ඇතුළත් කරගන්නා පුද්ගල සමූහය අතර තිරස් සහයෝගීතාවක් අපේක්ෂා කරන ධුරාවලිය මගින් ඒ තිරස් සහයෝගීතාවය උල්ලංඝනය වන බවයි (දේවසිරි,2019,17). මෙම සෑම කියාපෑමක් ම තහවුරු කිරීම සඳහා වස්තු විෂය වූයේ ලාංකීය ඉතිහාසය බව පැහැදිලි ලෙස ම විද්‍යමාන වේ.

සාකච්ඡාව

ශ්‍රී ලංකාවෙහි වෙසෙන විවිධ ජනවාර්ගික කොටස්වලට අයත් ජනයා අතර පවතින එකිනෙකා බැහැරකිරීම්වාදී චින්තනය ජාතිය ගොඩනැගීමෙහිලා අභියෝගාත්මක ලෙස ක්‍රියාත්මක වෙයි. මෙකී බැහැරකිරීම්වාදී චින්තනය අද්‍යතන සමාජ නිර්මිතයක් නොවේ. එය ඓතිහාසික චින්තන ක්‍රියාවලියක ක්‍රමික විකාසනයේ අවසන් ප්‍රතිඵලයයි. තිස් වසරක ජනවාර්ගික ඝට්ටනයෙන් පිළිබිඹු වූයේ ද එකිනෙකා බැහැරකිරීමේ චින්තනයේ මෙන් ම බහුතරය විසින් සුළුතරය පීඩාවට පත් කිරිමේ සංවිධානාත්මක ප්‍රයත්නයේ භයංකර යථාර්ථයයි. මෙම උභතෝකෝටිකයට සාර්ථක ලෙස ආමන්ත්‍රණය කිරීමට වත්මන් පරපුර ද අසමත්වීමෙන් ලංකාවේ අනාගත ජාතික පැවැත්ම අවිනිශ්චිත දිශාවකට යොමු වී තිබෙන බව නො කිව මනා ය.

අනෙකා බැහැර කරනු ලබන වාර්ගික චින්තනයේ මූලික රාමුව වූයේ දහනම වන සියවසේ මැද සිට ස්වදේශීය ප්‍රභූ පන්තියේ කොටසක් විසින් නිර්මාණය කරන ලද ‘සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදී දෘෂ්ටිවාදයයි.‘ පශ්චාත් යටත්විජිත සමයේ රාජ්‍ය හැඩගැසීම තීරණය කරනු ලැබූ අති මූලික සාධකය වූයේ ද සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදයයි. දේවසිරි ඉදිරිපත් කරන ලංකාවේ වර්තමාන රාජ්‍යය සැකැස්ම පිළිබඳ න්‍යාය ද සිංහල හා ද්‍රවිඩ ජනවාර්ගික අනන්‍යතා නිර්මණය කර ගැනීමේ දී ප්‍රබල ලෙස බලපා තිබේ. වර්තමානයේ ලංකාව යනුවෙන් හඳුන්වන භූ දේශපාලන ඒකකය නිර්මාණය වී තිබෙන්නේ එකිනෙකින් ස්වායත්ත සමාජ සැකසුම් දෙකක් මුල්කරගෙන ය.(දේවසිරි,2015:26) එනම් වව්නියාව ප්‍රදේශයෙන් දකුණට වන්නට ඇති සිංහල ජනයා වැඩි වශයෙන් ජීවත්වන දකුණු ප්‍රදේශය සහ යාපන අර්ධද්වීපය පදනම් කර ගත් දෙමළ බහුතරය ජීවත්වන උතුරු ප්‍රදේශයත් වශයෙනි. දහනව වන සියවසේ ඇරඹි ස්වදේශීය ජන කණ්ඩායම් අතර සංස්කෘතික

ස්ව-සවිඥානකත්වය පදනම් කරගත් ව්‍යාපාරවල වර්ධනයට සමගාමීව පැන නැගී ආගමික පුනර්ජීවන ව්‍යාපාර වර්ධනය වූයේ ද මෙම උතුරු හා දකුණු සැකැසුම් දෙක පදනම් කරගෙන ය(දේවසිරි,2015:27). මේ අතරින් බෞද්ධ පුනර්ජීවන ව්‍යාපාරය දකුණු සැකැස්මේ ප්‍රධාන ජනවාර්ගික කණ්ඩායම වූ සිංහල ජනයාගේ විඥානය කෙරේ තීරණාත්මක බලපෑමක් කරමින් විකාසනය විය. එතරම් ම නොවූවත් පසුකාලීන දෙමළ වාර්ගික දේශපාලන විඥානය වර්ධනය කෙරේ හින්දු පුනර්ජීවන ව්‍යාපාරය බලපෑවේ ය.

මේ අතුරින් බෞද්ධ පුනර්ජීවන ව්‍යාපාරය මුල්කරගෙන වර්ධනය වූ සිංහල බෞද්ධ ජනයාගේ දේශපාලන විඥානය 1948 දී ආරම්භ වන පශ්චාත් යටත්විජිත රාජ්‍යයේ දෘෂ්ටිවාදී පදනම සකස් කළේ ය. මෙම සිංහල බෞද්ධ විඥානය දිවයිනේ දකුණු කොටසේ ප්‍රධාන දෘෂ්ටිවාදීමය කියාපෑම වූ අතර උතුරු කොටසේ ජනයා සිංහල බෞද්ධ හෙජොමොනිය විසින් පාලනය කරනු ලැබීය. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස පශ්චාත් යටත්විජිත ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ, දේශපාලන හා සංස්කෘතික සන්දර්භවල ජනවාර්ගික ගැටලු රාශියක් ජනිත කළේ ය. පශ්චාත් යටත්විජිත ලංකාවේ ප්‍රමුඛ දෘෂ්ටිවාදීම ය පදනම වූ සිංහල බෞද්ධ මතය අනෙකා බැහැර කිරීමේ පදනමක නිර්මාණය වී තිබීම උතුරේ දෙමළ දේශපාලන සවිඥානිකත්වයේ වර්ධනයට ප්‍රබල සාධකයක් විය. මෙලෙස එකිනෙකා බැහැර කරමින් ගොඩනගා ගනු ලැබූ ජනවාර්ගික සවිඥානිකත්වය මගින් ඇති වූ ප්‍රතිඵලය වූයේ පශ්චාත් යටත්විජිත රාජ්‍යයේ භෞමික අඛණ්ඩතාවය අභියෝගයට ලක් වීමයි. වර්තමානය වන විටත් සැමට එකඟ විය හැකි වඩා යතාර්ථවාදී පිළිතුරකින් මෙම ගැටලුව ආමන්ත්‍රණය කිරීමට අසමත්වීම සිංහල බෞද්ධ දෘෂ්ටිවාදයේ පවතින අධිපතිවාදී බලාත්මකභාවය පිළිබිඹු කරයි. සිංහල බෞද්ධයින්ගේ දේශපාලන සවිඥානකත්වය ගොඩනැංවීමෙහි ලා හේතු මෙම සිංහල බෞද්ධ දෘෂ්ටිවාදයේ ආරම්භය විමසා බැලිය යුතු ය.

සිංහල බෞද්ධ දෘෂ්ටිවාදයේ ආරම්භය

දහනමවන සියවසේ දී යටත්විජිත බලාධිකාරයටත් ක්‍රිස්තියානි ව්‍යාප්තිකරණයටත් එරෙහිව ලාංකේය පොදු ජනතාව අතුරින් හට ගන්නා ජාතිකවාදී චින්තනය, ආගමික පුනර්ජීවන ව්‍යාපාරවල වර්ධනයත් සමග වාර්ගික අනන්‍යතා ඉස්මතු කරනු ලැබූ සංසිද්ධියක් බවට පරිවර්තනය විය. හින්දු හා ඉස්ලාම් ආගමික පුනර්ජීවන ව්‍යාපාර අතික්‍රමණය කරමින් වර්ධනය වූ බෞද්ධ පුනර්ජීවන ව්‍යාපාරය 'සිංහල බෞද්ධ' අනන්‍යතාවය දිවයිනේ ජාතිකවාදී චින්තනය තුළ ප්‍රමුඛස්ථානයට පත් කිරීමට කටයුතු කළේ ය. දේවසිරි පෙන්වා දෙන ආකාරයට සිංහල බෞද්ධ වාර්ගික විඥානයේ දක්නට ලැබෙන සුවිශේෂ ලක්ෂණයක් වන්නේ දෙමළ ඇතුළු සෙසු වාර්ගික හා අනන්‍යතා කණ්ඩායම්වලට ප්‍රතිවාදී විඥානයක් විභවාත්මක වශයෙන් වර්ධනය වීමයි(දේවසිරි,2015:181).මෙහි ප්‍රතිඵලය වූයේ බෞද්ධ පුනර්ජීවනයේ දෙවන අවධිය වනවිට 'සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදය' වර්ධනය වීමයි.

මෙහි පුරෝගාමී පුද්ගලයා වූ අනගාරික ධර්මපාල තුමා සිංහල ජාතිකවාදය යන්න 'බෞද්ධ සිංහල ජාතියට පක්ෂපාතී වීම බව සරසවි සඳරැස පුවත්පතින් පෙන්වා දී තිබේ (බණ්ඩාර,2010:5-82). අනගාරික ධර්මපාල චින්තනයට අනුව මෙරට ප්‍රමුඛ උරුමක්කරුවෝ සිංහලයෝ ය. මෙම දිවයින තෙවරක් බුදුන්ගේ පා පහසින් පාරිශුද්ධත්වයට පත් වූ සිංහල බෞද්ධයින්ගේ නිජභූමියයි. සිංහලයා යනු ආර්ය වර්ගයාගේ ජීවමාන සාක්ෂිය බව කියාපාමින් එතුමා සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදී විඥානය සකස් කරනු ලැබුවේ ය. එමෙන් ම දිවයිනේ ප්‍රමුඛ වංසකතාව වූ මහා වංසය මෙම කියාපෑම් තහවුරු කිරීමට යොදා ගත් අත්පොත විය. දිවයිනේ අඛණ්ඩ ඉතිහාස කතාව තුළ දෙමළ ජනයා යනු සැමවිටම සිංහල බෞද්ධ ජනයා පීඩාවට පත් කළ, ආක්‍රමණික මිලේච්ඡ ජන කොටසක් ලෙස මහානාම හිමි ඉදිරිපත් කර ඇති මතය එලෙසම පිළිගත් සිංහල බෞද්ධ නායකයෝ අන්‍ය ජන වර්ග අභිභවා සිංහලය බෞද්ධයා උත්කෘෂ්ටත්වයට නංවනු ලැබීය.

"...වර්තමාන සිංහලයෝ මෙම සිංහබාහු රජුගෙන් පැවත එන්නෝ වෙති. ඔවුන්ගේ මුතුන්මිත්තෝ කී කලෙකවත් යටත්කර ගනු ලැබුවෝ නො වූහ. ඔවුන්ගේ නහරවල මිලේච්ඡ ලෙය ඇත්තේ නැත. මානව විද්‍යාව අනුව සිංහලයෝ අසමාන ජාතියකි. තමන්ගේ නහරවල වහල් ලේ නැති බවටත්, මිත්‍යාදෘෂ්ටික දෙමළුන් විසින් හෝ..." :ගුරුගේ(සංස්.),1991:20)

මෙවැනි චිත්ත උද්වේගකර වදන්වලින් සිංහල ජනයා ආමන්ත්‍රණය කරනු ලැබූ ජාතික ව්‍යාපාරයේ නායකයෝ 'ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධයාගේ 'පරම උරුමය' බවට විඥානයක් ඇති කළෝ ය. මෙලෙස යටත්විජිත ජාතිකවාදී ව්‍යාපාරය තුළ නිර්මාණය කරන ලද සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදී අධිපති චින්තනය පශ්චාත් යටත්විජිත දේශපාලන සැකැස්මේ අති මූලික පදනම විය.

පශ්චාත් යටත්විජිත යුගයේ සිංහල බෞද්ධ දෘෂ්ටිවාදය

නිදහස ලැබීමෙන් පසු යුගයේ දිවයිනේ ජනවාර්ගික සබඳතා තීරණය වීම කෙරෙහි සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදී චින්තනයේ අධිපති කොන්දේසි ප්‍රබල ලෙස බලපා තිබේ. නිදහස ලැබීමෙන් පසු සිංහල ජාතිකවාදී බලවේගය රාජ්‍ය පිළිබඳ සිය දේශපාලන න්‍යාය එළි දැක්වීමේ අභියෝගයට මුහුණදුනි. ඒ අනුව 1950 දශකය වනවිට බෞද්ධ භික්ෂූන් සහ ගිහි උගතුන් විසින් මෙහෙයවනු ලැබූ සිංහල ජාතිකවාදයේ රැඩිකල් ධාරාව මෙවිට රාජ්‍ය පිළිබඳ විකල්ප දැක්මක් සංකල්පනය කිරීමට බල කළ සිටි බව මහාචාර්ය උයන්ගොඩ පෙන්වා දෙයි.(2006:43-79) මෙම බලපෑමත් සමග බහුතරය වූ සිංහල බෞද්ධ ජනතාව තෘප්තිමත් කළ හැකි දේශපාලන න්‍යාය පත්‍රයක අවශ්‍යතාව දේශපාලන නායකත්වය අවබෝධ කරගනී. ඒ අනුව 1956 මැතිවරණය අරමුණු කරගත් මහජන එක්සත් පෙරමුණ ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ 'රාජ්‍ය භාෂා ප්‍රතිපත්තිය ' සිංහල බෞද්ධ හෙජමොනියේ බලාත්මකභාවය පෙන්නුම් කළේ ය.ජනවාර්ගික දුරස්ථභාවය තීව්‍ර කරනු ලැබූ මෙම අදූරදර්ශී තීරණ එක් අතෙකින් මෙය සිංහල බෞද්ධ බහුතරයේ නිජභූමිය යන්න කියාපෑමක් බඳු විය. මහාචාර්ය ජෝන් රිචර්ඩ්සන් සඳහන් කරන් අයුරින්, 1950 ගණන්වන මුල් භාගයේ දී අනුහස්වාදී දේශපාලන නායකයෙකු වූ එස්.ඩබ්.ආර්.ඩී.බණ්ඩාරනායක ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලන භූමි දර්ශනය සහමුලින්ම වෙනස් කළේ ජනප්‍රියවාදී, සිංහලවාදී, බෞද්ධවාදී දේශපාලන න්‍යාය පත්‍රයක් හිතාමතාම ඉදිරිපත් කිරීම තුළින්ය (රිචර්ඩ්සන්,පරි.කුරුප්පු,2011:27). අගමැති වී පැය 24ක් ගතවන්නට මත්තෙන් සිංහල භාෂාව රාජ්‍ය භාෂාව කරන බව, අධ්‍යාපනය සහ රාජ්‍ය සේවය තුළ සිංහලයන්ට වැඩි සැලකිලි දක්වන බව කියමින්, දේශපාලන ව්‍යාපාරය ගෙන ගිය ඔහු 1956 මහමැතිවරණයෙන් විශිෂ්ට ජයක් ලබා ගනී. මහජන එක්සත් පෙරමුණේ ජයග්‍රහණය ජනවාර්ගික අර්බුදය සම්බන්ධයෙන් තීරණාත්මක සංධිස්ථානයක් බවට පත් විය.

දේශපාලන නායකයින් තමන්ගේ පෞද්ගලික අභිමතාර්ථ සංතෘප්ත කර ගනු වස් දිවයිනේ අති බහුතර සාමාන්‍ය ජනතාවගේ වාර්ගික හැඟීම් අවුළුවාලීමට කටයුතු කිරීම වාර්ගික සට්ටනයකට මග පෙන්වී ය. ශ්‍රී ලංකාව යනු සිංහල බෞදද්ධ රාජ්‍යයකි යන කියාපෑම මෙම වාර්ගික දේශපාලන පොරොන්දු තුළින් තවදුරටත් ස්ථාවර කරනු ලැබී ය. සාමාන්‍ය ජනයා තුළ තමා දිවි ගෙවන භූමිය පිළිබඳ අයිතිවාසිකම් ඉදිරිපත් කරමින් තම සහෝදර ජනයා සමග ගැටීමට කිසිදු අවශ්‍යතාවයක් නොතිබිණි. නමුත් දේශපාලන අවශ්‍යතා සංතෘප්ත කර ගැනීමට නිර්මාණය කරන ලද සිංහල බෞද්ධ චින්තනය ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයක් යැයි කියා පෑමට සිංහල ජනයාව මෙහෙයවනු ලැබීය. පසුකාලීනව ක්‍රියාත්මක වූ දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති වූ වියළි කලාපය ආශ්‍රිත ජනපදකරණ ක්‍රියාවලිය, රජයේ රැකියා බෙදා දීමේ සහ විශ්වවිද්‍යාලවලට ඇතුළත් වීමේ දී හඳුන්වා දුන් කෝටා ක්‍රමය ආදිය සිංහල බෞද්ධ බහුතරයේ ආධිපත්‍ය ලාංකේය දේශපාලන භූ කලාපය තුළ නොබිඳෙන ලෙස ස්ථාපිත කළේ ය. දෙමළ ජනයා ඉලක්ක කරගෙන සිදු වූ මෙම වර්ගවාදී ප්‍රහාරවල සැඟවුණු අර්ථය වූයේ ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයක් බවයි. මෙලෙස ජනවාර්ගික හැඟීම් මත පාදක වූ දේශපාලනයක් හිතාමතාම හඳුන්වා දුන් සිංහල දේශපාලඥයින්ට එය නැති කර දැමීමට අසීරු විය. ප්‍රධාන දේශපාලන පක්ෂ දෙකේම සිටින අවස්ථාවාදීන් තම තමන්ට දේශපාලන වාසි ලබා ගැනීම සඳහා සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදයේ ජනප්‍රිය දේශපාලනය කරපින්නා ගත් අතර ඔවුන් අතින් අදටත් එය සිදුවෙනවා දැකිය හැකිය.

'ජනවාර්ගික' මතවාදී ආයාචනා ඉතාමත් සාර්ථක ලෙස ක්‍රියාවට නැංවෙන්නේ ඒවා සිංහල ප්‍රජාව තුළ ගැඹුරට කිඳාබැසගත් අනන්‍යතා සහ ශක්‍යතා ආමන්ත්‍රණය කරන නිසා ය. මහාචාර්ය රිචර්ඩ්සන් සඳහන් කරන අයුරින්, ශ්‍රී ලංකාව බුද්ධාගම රැක දෙන පූජනීය සදහම් දිවයිනකි යන ථෙරවාද බුද්ධාගමේ විශ්වාසයනට අතිරේකව, ශ්‍රී ලංකාව නම් දිවයින සිංහල බස කතා කරන ජාතියේ එකම මව්රට බවත් කිව යුතු ය (රිචර්ඩ්සන්,පරි.කුරුප්පු,2011:28). ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකි යන පරිකල්පිතය නොබිඳෙන ලෙස ස්ථාපිත කරනු ලැබුවෝ මෙරටෙහි සිංහල බෞද්ධ නායකයෝ වූහ. සිංහල ජනතාවගේ අනන්‍යතා කෙරෙහි ගැඹුරින් ආමන්ත්‍රණය කරනු ලැබූ සිංහල බෞද්ධ නායකයෝ පොදු ජනවිඥානය තුළ 'ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකි' යන පරිකල්පිතය නොබිඳිය හැකි සදාතනික සත්‍යයක් ලෙස රෝපණය වන්නට ඉඩහැරියෝ ය. සිංහල බෞද්ධ ජාතියට ශ්‍රී ලංකාවෙන් එපිට ලොව අනෙකුත් රාජ්‍යයක් නොමැති බවත්, දිවි පුදා හෝ තම පරපුර උදෙසා මෙම සිංහල බෞද්ධ මව්බිම රැක ගත යුතු බවත් ජන විඥානයට ඇතුළු කිරීමට අවස්ථාවාදී දේශපාලකයෝ එදා මෙන් ම අදටත් කටයුතු කරති. මෙම ප්‍රයත්නයේ අවසන් ප්‍රතිඵලය වූයේ දෙමළ ජනතාව ස්වකීය අයිතිය සුරක්ෂිත කර ගැනීම උදෙසා සන්නද්ධ අරගලයක් වෙනුවෙන් පෙළ ගැසීමයි. ලංකාව තුළ සාමූහික වශයෙන් භූ දේශපාලන අභිලාෂ ඇතිකරගැනීමේ සුජාත අයිතිය ඇත්තේ සිංහල බෞද්ධයාට පමණක් බව කියා පෑ අධිපති කතිකාව විසින් ආන්තීකරණය කරනු ලැබූ දෙමළ ප්‍රජාව සන්නද්ධව පෙරට ආහ. ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකි යනුවෙන් නිර්මාණය කරගත් පරිකල්පනයේ නිශේධනාත්මක ප්‍රතිඵල 1980 දශකයේ සිට ඉතා දරුණු අන්දමින් භුක්ති

විදීමට සමස්ත රට වැසියන්ට ම සිදුවිය. 2009 වසරේ දී ජනවාර්ගික අර්බුධයට යුදමය විසඳුමක් ලබා දුන්න ද තවදුරටත් දේශපාලකයින් විසින් නඩත්තු කරන සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍ය පිළිබඳ පරිකල්පිතයෙන් මිදීමට නොසිතති. සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍ය නැමැති මායාවෙන් යථාර්ථය නොදකින තෙක් ජාතික අභිවෘද්ධියක් ගැන සිතීම පවා උගහට ය.

සිංහල බෞද්ධ චින්තනය සහ ඉතිහාසවේදය

දේශපාලන ක්‍රියාවලිය තුළ තහවුරු කරන ලද ශ්‍රී ලංකාව පිළිබඳ සිංහල බෞද්ධ හිමිකම ඉතිහාසකරණ ක්‍රියාවලිය තුළින් විද්‍යාමාන වූයේ කවර ආකාරයකටදැයි විමසා බැලීම වටී. එමගින් සමකාලීන සිංහල සමාජයේ දෘෂ්ටිවාදී නිර්මිතය තුළ ඉතිහාසය විසින් ඉටු කරනු ලැබූ කර්තව්‍ය අවබෝධ කර ගත හැකිය. සමකාලීන අනන්‍යතා කතිකාවෙන් පරිබාහිරව සිටීමට ඉතිහාස ශික්ෂණයට හැකිවූයේ දැයි එමගින් පැහැදිලි කර ගැනීමට පුළුවන. අනන්‍යතා කතිකාවක් යනු අතීතය සමග ගොඩනගා ගන්න පරිකල්පිත සම්බන්ධය තුළින් අපේ මුතුන්මිත්තන් කළ කී දෑ, අපේ උරුමය, අපේ සංස්කෘතිය වැනි දෑ සම්බන්ධයෙන් ගොඩනගා ගන්නා අවියෝජනීය ආකල්පයයි. ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකි යන කියාපෑම තහවුරු කර ගැනීමට ඉතිහාසය යොදාගැනීම මෙමගින් විමසා බැලෙයි. වර්තමානය අප දකින අන්දම නිශ්චය කරන්නේ අතීතයයි යන්න ජනප්‍රිය මතය වී තිබේ. එහෙත් අතීතය අප දකින ආකාරය විසින් වර්තමානය හැඩගන්වන බව ඊට පරස්පර වශයෙන් දැන් පිළිගනු ලැබේ (සෙනෙවිරත්න,2008:47-75). 1980 දශකයේ දිවයින ඉරිදා පුවත්පතේ සති ගණනාවක් පුරා වෘත්තීය ඉතිහාසඥයින් කිහිපදෙනෙකු හා වෘත්තීය ඉතිහාසඥයින් නොවන ලේඛකයින් කීප දෙනෙකු අතර ලංකාවේ ස්වාධීන දෙමළ රාජධානියක් තිබුණේ ද යන ගැටලුව අරබයා හටගත් විවාදය තුළ මෙම ලක්ෂණය පැහැදිලිව ම දැකගත හැකි ය.

එක්දහස් නවසිය අසූතුනේ ජූලි මාසය සිංහල හා දෙමළ ජනතාව අතර පවතින ජනවාර්ගික අර්බුදයේ තීරණාත්මක සන්ධිස්ථානයක් සලකුණු කරනවා පමණක් නොව සිංහල අනන්‍යතාවය නැවත නිර්වචනය කිරීමේ වැදගත් සන්ධිස්ථානයක් ද විය (තෙන්නකෝන්,1998:01). දෙමළ ජනතාවට එරෙහිව දියත් කරන ලද ප්‍රචණ්ඩත්වය ජාත්‍යන්තර ප්‍රජාව තුළ ලංකාව පිළිබඳව පැවති යහපත් ප්‍රතිරූපය බිඳී යෑමට හේතු විය. මෙම පීඩනකාරී වාතාවරණය තුළ සිංහල බෞද්ධ අනන්‍යතාවයත්, දිවයින කෙරෙහි පවතින සිංහල බෞද්ධයින්ගේ හිමිකමත් යළි අර්ථකථනය කිරීම සිදුවිය. අන්තර්සම්බන්ධතාවයකින් යුතුව දිවයින පුවත්පතෙහි දිගහැරුණු මෙම විවාද මාලාව තුළ ඓතිහාසික දෙමළ නිජභූමිය පිළිබඳ දෙමළ වාර්ගික අනන්‍යතා දේශපාලනයේ අයිතිවාසිකම් කීම, අභියෝගයට ලක්කිරීමටත් සිංහල ජනවාර්ගික දෘෂ්ටිවාදයේ අභිලාෂ ඉටුකිරීමටත් ඇතැම් විද්වතුන් ක්‍රියා කළහ. මෙය සිංහල ජනවාර්ගික අනන්‍යතා පෝෂණය කිරීමට මෙන්ම දෙමළ ජනවාර්ගික අනන්‍යතා පෝෂණය කිරීමටද විශාල දායකත්වයක් ලබා දී ඇත. යාපනයේ ස්වාධීන දෙමළ රාජධානිය සම්බන්ධව ඇති වූ විවාදය තුළ ඉදිරිපත් වූ ඇතැම් මතවාද තුළින් සිංහල බෞද්ධ අනන්‍යතා කතිකාව අනෙකා බැහැර කිරීමට නින්දිත ආකාරයේ අධිපතිභාවයක් ලබා තිබූ අයුරු පැහැදිලි වේ.

“මිනී මරමින් හා කොල්ලකමින් දකුණු ඉන්දියාවේ සිට පැමිණි ද්‍රවිඩ අන්තවාදීන් අදත් මේ රටේ උතුරේ ගෙන යන්නේ එම ජන්ම ගතිබව පැවසීම අසාධාරණ නොවේ....” (තෙන්නකෝන්,1998:01)

මෙවැනි තියුණු අදහස් දැක්වීම් සෘජුවම දෙමළ ජනවාර්ගික අනන්‍යතා දේශපාලනයේ අභිලාෂ අභියෝගයට ලක්කිරීමක් වූ අතර එක් පැතිකඩකින් සිංහල ජනවාර්ගික අනන්‍යතාවයට එරෙහිව දෙමළ ජනවාර්ගික අනන්‍යතාව වර්ධනය කිරීමට මග පාදනු ලැබීය. මෙවැනි බැහැරකිරීම්වාදී කටුක විග්‍රහයන් ඔස්සේ නැවත වරක් ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධයාගේ නිජභූමිය බව ප්‍රකාශ විය. දේවසිරි සඳහන් කරන්නේ ඇත්ත වශයෙන්ම මෙම සන්දර්භය තුළ සිංහල වාර්ගික අනන්‍යතාවය පමණක් නොව දෙමළ වාර්ගික අනන්‍යතාවයද යළි සකස් වීමත්, ඒකාබද්ධ වීමත් දක්නට ලැබෙන බවයි(දේවසිරි,2019:52). ඇතැම් විද්වත්හු ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධයන්ගේ රාජ්‍යය යන්න මෑතකාලීන නිර්මාණයක් නොවන බවත් එය වසර දෙදහස් පන්සීයක අතීතක් ඇති සිංහලයාගේ උරුමයක් බවත් කියා පෑමට උත්සාහ කළහ. පශ්චාත් යටත්විජිත යුගයේ දේශපාලයෝ ස්වකීය අරමුණු උදෙසා දිවයිනේ සිංහල බෞද්ධ හිමිකම පරිකල්පනය කළ ආකාරයට ම මෙම විවාදවල දී එය එලෙසම සිදුවිය. ඓතිහාසික මූලාශ්‍රය විචාරයකින් තොරව භාරගත් ඇතැම් පුද්ගලයින් ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයක් බව යළි පෙන්වා දුනි. සිංහල බෞද්ධ අනන්‍යතාවය මෑත කාලීන මිථ්‍යා ප්‍රබන්ධයක් නොවන බවත් එයට ඓතිහාසික මූලයක් පවතින බවත් පෙන්වා දීමට මැන්දිස් රෝහණ ධීර ප්‍රබල උත්සාහයක නිරත විය.

“මහාවංසය හා චූලවංසය කියවන්නෙකුට පූජාවලියේ තිස් හතරවන පරිච්ඡේදය කියවන්නෙකුට නිකාය සංග්‍රහය හා සද්ධර්මරත්නාකරය කියවන්නෙකුට අනුරාධපුරයේ සිට ශ්‍රී වික්‍රම රාජසිංහ යුගය තෙක් වූ සෙල්ලිපි, සන්නස් පරීක්ෂා

කරන්නෙකුට ලංකාව, සිංහලත්වය, බෞද්ධත්වය යන සංකල්ප තුනේ අන්‍යෝන්‍ය සංගතිය මේ රටේ දීර්ඝ ඉතිහාසය පුරාම පැවතුණු බව පැහැදිලි වනු ඇත.”(තෙන්නකෝන්,1998:13)

කිසියම් අතීතයක් සමග වර්තමානයට පවතින සම්බන්ධතාවය පරිකල්පනය කිරීම ඉතිහාසය පිළිබඳ මෙම අනන්‍යතා කතිකාවේ ප්‍රධාන ලක්ෂණය විය. පශ්චාත් යටත්විජිත දේශපාලන සන්දර්භයෙහි පරිකල්පිතයක් වූ දිවයිනේ සිංහල බෞද්ධ අධිකාරීත්වය ඓතිහාසික මූලාශ්‍රය ඇසුරින් නොවරදිනසුලු ලෙස තහවුරු කිරීම මෙම ශාස්ත්‍රීය ප්‍රයත්නයේ අරමුණ විය. සිංහල බෞද්ධ අනන්‍යතා කතිකාවේ දී ‘ඉතිහාසය’ යළි අර්ථකථනය කිරීම සිදු වූයේ ය. තෙන්නකෝන් සඳහන් කරන්නේ,

“...තෝරාගත් අතීත සිද්ධි මඟින් නොව වර්තමාන පදවලින් වර්තමානය ගැන කතිකා කිරීමෙන් දිවයින පාඨකයන් වැළකුණේ නම් එයින් පෙනී යන්නේ ජනවාර්ගික ලාලසාවන් කළඹවමින් හා රඳවමින් විවාදයට සැලකිය යුතු උත්තේජකයක් බවට පත් වූයේ අතීතය බවයි....”(තෙන්නකෝන්,1998:13)

වර්තමාන ගැටලු සඳහා විසඳුම් යෝජනා කිරීමේ දී සෑම විටම සිංහල ඓතිහාසික මූලාශ්‍රය, ඓතිහාසික සංසිද්ධි සහ ඓතිහාසික වීරයන් විවාදයට නිරායාසයෙන්ම ඇදී ආ බැවින් මෙම විවාද තුළ සිංහල අනන්‍යතාවය ඓතිහාසික කතිකාවත බවට පත් විය. තෙන්නකෝන් පවසන්නේ සිංහල වංශකතාවට අනුව වර්තමානය හා වර්තමානය සඳහා අවශ්‍ය පරමාදර්ශී ආකෘති නිර්වචනය කිරීමත් පිහිටුවීමත් සිදුවී ඇත්තේ ඈත අතීතයේ දී බවයි. වංශකතාවල එන දෘෂ්ටාන්තමය අතීතය ජාතක කතාවල ආඛ්‍යාන ශිල්පයේ දැක්වෙන විස්තර කිරීමේ කාර්යයට පැහැදිලිවම සම්බන්ධ වන බවද ඇය පෙන්වා දෙයි (තෙන්නකෝන්,1998:34-35). ඒ අනුව ජනවාර්ගික අර්බුදය පිළිබඳව ඇති වූ මෙම විවාදවලදී ඓතිහාසික කරුණු ගෙනහැර දැක්වීම සංස්කෘතික වශයෙන් සුපුරුදු කතිකා මාදිලිය අනුගමනය කිරීමක් වූ බවත් ඒ තුළින් සිදුකරනු ලැබුවේ ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධයින්ගේ නිජභූමිය ය යන පරිකල්පිතය ඒකායන ලෙසින් තහවුරු කිරීමට උත්සාහ දැරීමත් ය. මෙම ප්‍රයත්නයේ දී ඓතිහාසික පුරාණෝක්ති ප්‍රතිසූත්‍රගත කරමින් ඉදිරිපත් විය. ලංකාවේ ඓතිහාසික වශයෙන් වැදගත් ඇතැම් මූලාශ්‍රය පුරාණෝක්ති අඩංගුවකින් යුක්ත යැයි කීම ඇතැම්විට දේශප්‍රේමී විද්වතුන්ගේ දෝෂ දර්ශනයට ද හේතුවිය හැකිය. නමුත් කිව යුත්තේ එම මූලාශ්‍රයවල අන්තර්ගත පුරාණෝක්ති මනෝමූලිකය, ඒවා යථාර්ථයෙහි පදනම් වී නැත එවැනි අවිනිශ්චිත සාධකවලින් තහවුරු කිරීමට උත්සාහ දරන දිවයිනේ සිංහල බෞද්ධ හිමිකම ද සැකයට භාජනය කළ යුතුම ය.

දෙමළ ජනයාගේ ඉතිහාසය ගොඩනැගීම සහ බිඳ දැමීම

ශ්‍රී ලංකාවේ ඉතිහාසය රචනා කරන ලද බොහෝ ඉතිහාස රචනාකරුවන් ලාංකේය ඉතිහාසය ආරම්භයේ දී මෙම දිවයිනෙහි වාසය කළ වූවන් ලෙස හඳුන්වා දෙන්නේ සිංහලයන් ය. දමිළයින් සහ වෙනත් ජනවාර්ගික සමූහ පසුව පැමිණි අය බව ද අවධාරණය කරයි. දිවයිනේ ප්‍රධාන දහරාවේ ඉතිහාස රචකයෙකු මෙන් ම පුරාවිද්‍යාඥයෙක් ද වූ මහාචාර්ය සෙනරත් පරණවිතානයන් පවා විටෙක සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදයේ පදනම් ශක්තිමත් කිරීමට කටයුතු කර තිබේ. ඔහු විසින් ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය නම් ශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථයේ පළමු වෙළුමට අන්තර්ගත කරන ලද ”ආර්ය ජනාවාස: සිංහලයෝ” නම් හයවන පරිච්ඡේදයේ දමිළ ජනයා හිතාමතාම ආන්තීකරණය කොට තොරතුරු ඉදිරිපත් කිරීම ශාස්ත්‍රීය වශයෙන් සාධාරණීය කළ නොහැකිය. වාස්තවික යථාර්ථයෙන් ඔබ්බට ගොස් සිය ශාස්ත්‍රීය අපක්ෂපාතීත්වය බැහැර කරමින් ඉතා සැහැල්ලුවෙන් දිවයිනේ එක් ජන කොටසකගේ ඉතිහාසය බිඳ දැමීම නැවත විමසා බැලිය යුතුමය. සෙනරත් පරණවිතානයන් විසින් දමිළ ජනයාගේ ඉතිහාසය මෙලෙස බැහැර කරනු ලබයි.

“...ඉන්දියාවේ ලංකාවට නුදුරු කොටසෙහි ඓතිහාසික යුගයේ පදිංචිව සිටි ද්‍රවිඩ ගණයේ මනුෂ්‍යාවර්ගයන් මේ දිවයිනේ ආධිපත්‍ය අල්ලා ගැනීම සඳහා නොයෙක් අවස්ථාවල දී සිංහලයන් සමඟ සටන් කළ නමුත්, ආර්යයන් මෙහි පදිංචි වූ මුල් කාලයේ ඔවුන් මෙහි විසූ බවක් ඔප්පු කිරීමට සාක්ෂි නැත්තේ ය. ලංකාව දෙමළ කතා කළ මිනිසුන් සැහෙන ප්‍රමාණයක් විසූ පෙදෙස්කැයි සිතීමට තුඩු දෙන කිසිම කරුණක් පැරණි දෙමළ සාහිත්‍යයෙහි දක්නට නොලැබෙයි...”(පරණවිතාන,1964:93)

ජනවාර්ගික අර්බුදය උත්සන්න වෙමින් පැවති යුගයේ දී ඇතැම් ඉතිහාස රචනාකරුවන් දිවයිනේ ඉතිහාසය ඇරැඹි දිනයේ සිට මෙය සිංහල බෞද්ධයින්ට අයත්ව පැවති බව කියා පෑමට උත්සුක විය. නමුත් දමිළයින්ගේ ඉතිහාසය රචිත ඇතැම් දමිළ ඉතිහාසකරුවන් පෙන්වා දුන්නේ දිවයිනේ ඉතිහාසය ඇරැඹි යුගයේ සිට සිංහල හා ද්‍රවිඩ යන ජනවර්ග දෙකම දිවි ගෙවූ බවට සාධක හමුවන බවයි. නමුත් ඇතැම් ජාතිවාදී ඉතිහාස රචනාකරුවන් ඓතිහාසික සහ පුරාවිද්‍යාත්මක

පර්යේෂණ ඔස්සේ මතුකර ගත් බොහෝ සාක්ෂි තම අභිලාෂවලට අනුව අර්ථදැක්වීම දමිළ ජනයාගේ ඉතිහාසය බිඳ දැමීමට හේතු විය. මේ පිළිබඳව පුළුල් විග්‍රහයක යෙදෙන මහාචාර්ය සෙනෙවිරත්න මෙවැනි සඳහනක් කරයි,

"...ආගම, භාෂාව, වෙනත් සංස්කෘතික ඒකාබද්ධයන් දකුණු ආසියානු ජනවාර්ගික-ජාතික කෝලාහල දේශපාලනය තුළ අඩංගු පුදුම සහගත සාධකය නම්, ඓතිහාසික හා පුරාවිද්‍යාත්මක මූලාශ්‍රයවලින් මතු කර ගත් සංස්කෘතික- බද්ධ කාරණා දේශපාලන වශයෙන් පුළුල් ලෙස ප්‍රයෝජනයට ගැනීම ය. බලය සඳහා තරගවදින රාජ්‍යයත් වෙනත් කණ්ඩායමුත් අතීතයෙන් මතු කර ගත් සංකේතවල කතෘකාරක වටිනාකම වඩ වඩාත් අගය කරන්නට පටන් ගෙන තිබේ..."(සෙනෙවිරත්න,2008:49)

මෙලෙස සොයා ගනු ලබන ඓතිහාසික සාක්ෂි පදනම් කර ගනිමින් තම තමන්ගේ අනන්‍යතාවයන් ගොඩනඟා ගැනීමට සටනක යෙදේ. එය අන්ඩර්සන්ගේ න්‍යායට අනුව ජාතික අනන්‍යතාවයන් ගොඩනගන්නටත්, අලුතෙන්ම නිර්මාණය කරන්නටත් පටන් ගෙන තිබේ. :්බාැරිදබථ1990* ඓතිහාසික හා පුරාවිද්‍යාත්මක මූලාශ්‍රයවලින් ගොඩනැගෙන අතීතය තමා සතු කර ගැනීමේ අභිලාෂිත ප්‍රධාන ජනවාර්ගික කණ්ඩායම් දෙකම අතින් ඇතැම් අවස්ථාවලදී තමන්ගේ ඉතිහාසය විකෘති කර බේදජනක සිදුවීමකි. එකිනෙකා පරයා මවබිමට අයිතිවාසිකම් කීමේ නොනිත් ආශාව ජනවාර්ගික ජාතිකවාදය තීව්‍ර කළේ ය.

ශ්‍රී ලංකාව ජනාවාස වූ ආකාරය පිළිබඳ ඉතිහාසය ප්‍රතිනිර්මාණයේ දී දැනට හමු වී ඇති විවිධාකාර පුරාවිද්‍යාත්මක සාක්ෂි ප්‍රධාන ලෙසම වැදගත් වේ. ඉන්ද්‍රපාල පෙන්වා දෙන්නේ ශ්‍රී ලාංකේය සමාජ- ජනවාර්ගික සමූහය ආශ්‍රිත සංස්කෘතික නිර්මාණය වනාහි දකුණු ඉන්දීය පොදු සංස්කෘතික පසුබිමෙහි තබා කියවිය යුතු ය යන්නයි. මෙයට වසර හත්දහසකට පෙර ශ්‍රී ලංකාව දකුණු ඉන්දීය භූමි ප්‍රදේශය සමග භෞතික වශයෙන් එකට සම්බන්ධව තිබුණු බවත්, එම නිසා මෙම කලාපය 'දකුණු ඉන්දීය ශ්‍රී ලංකා කලාපය' ලෙස හැඳින්විය හැකි බවත් පවසන ආචාර්ය ඉන්ද්‍රපාල, මෙම කලාප තුළ එකම අවස්ථාවක මහා ශිලා ශිෂ්ටාචාරයක් ඇති වූ බවත් සඳහන් කරයි. එමෙන්ම උතුරු ඉන්දීය ප්‍රදේශ ජනාවාස බවට පත්වීමට පෙර සිටම ඉහතින් සඳහන් කළ දකුණු ඉන්දීය- ශ්‍රී ලංකා මහා සංස්කෘතික කලාපය තුළ ජන සංසරණය සිදු වූ බවත් සඳහන් කරයි(2005ථ71*ග සෙනවිරත්න පුරාවිද්‍යාඥයින් කිහිපදෙනෙකුගේ වාර්තා ඇසුරින් පෙන්වා දෙන්නේ දකුණු ඉන්දීය මෙගලිතික සොහොන්බිම්වල කරන ලද කැණීම්වලින් හමු වූ සාක්ෂිවලට අනුව පූර්වඓතිහාසික මෙගලිතික මානවයින් සහ ශ්‍රී ලංකාවේත් ඉන්දියාවේත් ජීවත්වන වර්තමාන ජනගහන අතර ජීව විද්‍යාත්මක වශයෙන් අවිච්ඡින්න වූ සන්තතියක් දක්නට තිබෙන බවයි(2008:61). මෙම සොයා ගැනීම්වලින් පෙනී යන්නේ ඉතා ඈත යුගයක දී දිවයිනේ සිංහල සහ දෙමළ ජනයා එකම මූලයකින් පැන නැගී පසුව වෙන් වෙන් අනන්‍යතා ගොඩනගා ගනු ලැබූ පිරිසක් වූ බවයි.මේ පිළිබඳව දීර්ඝ ලෙස පැහැදිලි කිරීම්වල යෙදෙන සෙනෙවිරත්න සහ ඉන්ද්‍රපාල දෙමළ හා සිංහල ජනවාර්ගික දෙකොටසෙහි පවතින සමානතා සහ පසුකාලීනව අනන්‍යතා ගොඩනගා ගැනීමේ ක්‍රියාවලියේ දී ඇතිවූ ඝට්ටනය පෙන්වා දෙයි. නමුත් සිංහල හා දෙමළ ජන වර්ගවල අතීතය පිළිබඳ මෙම කියැවීම ප්‍රතික්ෂේප කරනු ලබන තවත් පිරිසක් වෙනස් මතයක් ගෙන එයි.

ජාතික චින්තන කතිකාව තුළ අදහස් දක්වන ඉතිහාස රචකයෙකු වන චන්න ජයසුමන පෙන්වා දෙන ආකාරයට දමිළ ජනයා බොහෝ මෑත ඓතිහාසික අවධියක දී නිර්මාණය වූ ජන කොටසකි,

"දකුණු ඉන්දීය ඉතිහාසය සලකා බැලීමේදී පෙනී ගිය දෙයක් නම් දෙමළ යනුවෙන් ජන කොට්ඨාසයක් එහි හඳුනාගත හැක්කේ ක්‍රි.ව.4-5 සියවස්වලින් පසුව බවයි. දකුණු ඉන්දියාවේ සිට වරින් වර ලංකාවට පැමිණි විවිධ ජන කොටස් ගැන විස්තර විවිධ ඉතිහාස මූලාශ්‍රයවල හමු වේ. දෙමළ ජන වර්ගයට අයත් ජනයා ද එසේ පැමිණෙන්නට ඇත. එහෙත් ඒ ක්‍රි.ව.4-5වන සියවස්වලින් පසුවය. එයට පෙර දෙමළ යනුවෙන් ජන කොටසක් නොසිටි නිසා දෙමළ ජනයාගේ සංක්‍රමණයක් හෝ ආක්‍රමණයක් ගැන හෝ කතා කිරීම අර්ථ විරහිතය..."(2009:65)

සිංහලයින්, දිවයිනෙහි බහුතර ජන කොටස වූ නමුත් තම සහෝදර දෙමළ ජනයා කෙරෙහි මෙවැනි කර්කශ ප්‍රකාශ නිකුත් කිරීමේ අයිතියක් ඔවුන්ට ලැබුනේ කෙසේදැයි ප්‍රශ්න කළ යුතු ය. අනෙක් අතින් සිංහල හා දෙමළ යන දෙපිරිසම වෙනත් භූමියකින් මෙහි පැමිණ පදිංචි වූවන් ය. එවැනි පසුබිමක සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදී දෘෂ්ටිවාදය තුළ දිවයින සඳහා වූ සිංහල බෞද්ධයාට ඇති අයිතිය කියා පෑමට උත්සාහ කිරීම සාධාරණදැයි ප්‍රශ්න කළ යුතු ය. සිංහලයාට මෙන්ම දමිළයාට ද තම අතීතය අනාවරණය කර ගැනීමේ අයිතිය හිමිය. නමුත් සිංහල බෞද්ධ හෙජමොනිය විසින් දිවයින කෙරෙහි ගොඩනඟාගෙන ඇති සිංහල බෞද්ධ අයිතියට අභියෝගයක් විය හැකි එවැනි අවස්ථාව සිතාමතාම වාරණය කරනු ලබයි.

මෙම පසුබිම තුළ පුරාවිද්‍යා කැණීම් විකෘති කිරීම සහ වසන් කිරීමට කටයුතු කරන්නේ ද සිංහල බෞද්ධ අධිපති කතිකාව අභියෝගයට ලක් වේ යැයි පවතින බිය බව ඉන්ද්‍රපාල සඳහන් කරයි.

" බොහෝ රටවල සිදු කෙරෙන්නා සේම ශ්‍රී ලංකාවේ ද බේදජනක ලෙස පුරාවිද්‍යාත්මක සාක්ෂ්‍ය දේශපාලන පසුබිමක තබා අර්ථ ගැන්වීම සිදු කෙරෙයි. පුරාවිද්‍යාව ආශ්‍රිත වැදගත් පර්යේෂණ වලදී ඇතැම් සංකීර්ණ කරුණු ඉතා සරල බවට පත් කෙරෙන අතර, දේශපාලන අරමුණු සහිත වූවෝ පටු ආකලප සමඟින් ඒවා භාවිත කළ හැකි ආකාරයකින් අදහස් ප්‍රකාශ කිරීම ද සිදු කරති.” (Indrapala, 2007:49-50)

ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකැයි අනාදිමත් කාලයක සිට ගොඩනගාගෙන ඇති පරිකල්පිතයෙන් බැහැරවීමට සූදානමක් නොමැති වීම මෙවැනි දෑ සිදු වීමට ප්‍රමුඛ හේතුව වේ. ශ්‍රී ලංකාවේ පුරාවිද්‍යා පර්යේෂණ බොහෝ සෙයින් ම මහා ජාතියේ අබ්‍යාන නම් වූ අගති හරහා විරෝධයට ලක්වීම, අවබෝධයෙන් යුතුව සිදු කෙරෙන සාක්ෂ්‍ය විකෘති කිරීම සහ ජනවාර්ගික ගැටුම් පවතින අවස්ථාවක සොයා ගනු ලබන සාක්ෂි විරුද්ධ පාර්ශ්වයට වාසිදායක වේදෝ යන සැකය හේතුවෙන් වසන් කිරීම සහ විනාශ කිරීම වශයෙන් දේශපාලනීකරණයට ලක්වන ක්‍රියා මාර්ග මගින් අධික ලෙස පීඩාවට ලක් වී ඇති බව ඉන්ද්‍රපාල පවසයි(අභිලන්,2008:100-118).ඒ අනුව පෙනී යන්නේ සොයා ගනු ලබන මූලාශ්‍රය පිළිබඳ පුනර්කියවීමක් අත්‍යවශ්‍ය වන්නා සේ ම ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසය පුනර් කියවීමකට යා යුතු කාලය එළැඹී ඇති බවයි.

මෙම විමසුමෙන් පෙනී යන වැදගත් කාරුණක් වන්නේ සංස්කෘතික බද්ධ මූලාශ්‍රය පුළුල් ලෙස හිතුමනාපයට භාවිත කරමින්, තම තමන්ගේ අනන්‍යතා නීත්‍යනුකූල කිරීම සඳහා අතීත සංකේත යොදවා ගැනීමට විවිධ කණ්ඩායම් කටයුතු කර ඇති ආකාරයයි. යටත්විජිත යුගයේ සිට මේ දක්වා ගෙවී ගිය කාලය තුළ එකිනෙකාගේ අනන්‍යතා කතිකා තවුරු කිරීම සඳහා ‘අතීතය’ අතකොළුවක් ලෙස භාවිත වේ. මෙම පසුබිම තුළ යටත්විජිතවාදීන් සහ ජාතිකවාදී ඉතිහාස රචකයින් විසින් නිර්මාණය කරන ලද මිත්‍යාමය ගොඩ නැංවීම් තුළින් යථාර්ථය අනාවරණය කිරීමට කාලය එළැඹ තිබේ. බොහෝ ඉතිහාස රචකයන් විසින් දේශපාලන අවශ්‍යතා මත දිවයිනේ සැබෑ ඉතිහාසය වසන් කිරීමට කටයුතු කර තිබේ. සිංහල බහුතරය විසින් පරිකල්පනය කළ සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍ය නම් මායාවේ පැටලී සිටින බොහෝ පිරිසක් අනන්‍යතා කතිකාව තුළ සිංහලයා ‘සුපිරි ජාතිය’ බව පෙන්වා දීමේ උත්සාහයක නිරත වේ. සිංහල බෞද්ධ චින්තනය තුළ සිංහල ජාතියේ අනන්‍යතාවය නැමැති පරිකල්පිතය යථාර්ථවාදීව තේරුම් ගැනීම කළ යුතුය. මෙම පරිකල්පිතය ප්‍රධාන වශයෙන් ම බෞද්ධ ප්‍රභූ තන්ත්‍රය විසින් සංග්‍රහ කරන ලද වංශකතා සාහිත්‍යයේ ලේඛනාරූඪ වී ඇති අතර ජාතිකත්වය පිළිබඳ සිංහල සමාජ විඥානයේ ඇති දෘෂ්ටිමය පදනම් බොහොමයක් පැන නැග එන්නේ ඒවායෙනි. එපමණක් නොව පාලක පන්තිය සහ බෞද්ධ ප්‍රභූ තන්ත්‍රය විසින් කරන ලද සංකල්ප ගතකිරීම් ද මෙම පරිකල්පිතය තුළ අන්තර්ගත වේ.

මුළු ශ්‍රී ලංකාවම සිංහල බෞද්ධයින්ට සුවිශේෂයෙන් අයත් භූගෝලීය ඒකකයක් ලෙස සැලකීම ද ථෙරවාදී බුදු දහමේත් සිංහල ජාතියේත් ශ්‍රී ලංකාව නම් දිවයිනේත් ඉරණම ඒකාග්‍ර කොට සැලකීමත් නිසා සිංහල බෞද්ධ නම් පරිකල්පිතය වර්ධනය වී තිබේ. එමෙන්ම ඓතිහාසික යුගයේ එල්ලවූ ද්‍රවිඩ ආක්‍රමණවලින් සහ පසුව එල්ලවන යුරෝපා ආක්‍රමණවලින් සිංහල ජාතියටත් බුදු දහමේ චිරස්ථිතියටත් නිරන්තර බලපෑම් එල්ල වී ඇති බවත් සිතීම මෙම පාරම්පරික චින්තනයේ විශේෂ ලක්ෂණ ය. බෞද්ධ ඉතිහාස වංශකතා සම්ප්‍රදාය පාදක කරගෙන නිර්මාණය වී ඇති ලාංකේය ඉතිහාසවේදයට අනුව සම්බුද්ධ පරිනිර්වාණය, විජයාවතරණය සහ සිංහල ජාතියේ ආරම්භය අත්‍යන්ත ලෙස එකට බැඳී පවතී. එම ප්‍රවේශයට අනුව සිංහල ජාතියේ ඉරණම බුද්ධ ප්‍රාර්ථනාවට අනුව සකස් වූවකි. ඒ අනුව නිර්මල බුදු දහම සුරැකීම සිංහල ජාතියේ ඉරණම හා බැඳී ඇති ඓතිහාසික කාර්යභාරය වන බැවින් සිංහල ජාතියේ සතුරු ජාතිය ලෙස දමිළයින්ගේ බලපෑමෙන් රට මුදා ගත යුතු ය යන්න අනාදිමත් කාලයක සිට සිංහල ජන විඥානයේ පැළපදියම්ව පවතී. මෙම විරෝධාත්මක ආකල්පය වර්ධනය කරමින් සිංහල බෞද්ධ කතිකාව නිර්මාණය කිරීමට යටත්විජිත යුගයේ දී සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදී නායකත්වය කටයුතු කළේ ය. එතකින් නොනැවතුණු ඔවුහු පශ්චාත් යටත්විජිත රාජ්‍යයේ දේශපාලන බල ඒකාග්‍රකරණ ක්‍රියාවලිය තුළ සිංහල බෞද්ධ චින්තනය වපුරවාලීය. මෙහි අවසන් ප්‍රතිඵලය වූයේ සිංහල බෞද්ධයින් දිවයින පිළිබඳ සිංහල බෞද්ධ උරුමය කියා පාමින් අනෙකුත් ජනවර්ග බැහැර කෙරෙන වාර්ගික චින්තනයක් ඇරඹීමයි. සිංහල සමාජ විඥානය තුළ සිංහල ජාතිය තීරණය කරන ගුණාත්මක මිණුම් දණ්ඩක් වශයෙන් ගොඩ නැගී ඇති සිංහල බෞද්ධ පරමෝත්කෘෂ්ඨභාවය වර්තමානයේ ද පාලක පන්තියේ අනිවාර්ය උරුමය බවට පත්ව තිබේ. මෙම ගතානුගතික චින්තනයෙන් නොමිදෙන තාක් දිවයිනෙහි ශ්‍රී ලාංකික ජාතිකත්වය ගොඩනැගිය නොහැකිය.

"ගෙවුණු කාලයේ ප්‍රතිරූපය යනු ඉතිහාස රචකයාගේ අනාගතය සඳහා වන දායකත්වයි. මෙම ප්‍රතිරූපය ඔහුගේ සමකාලීනයන්ට දේශපාලන පුරාණෝක්ති නිෂ්පාදනය සඳහා භාවිත කළ හැකි අතර එවැනි දේශපාලන ප්‍රක්ෂේපණ ඉතිහාසවේදීන්ගෙන් සහ සමාජ විද්‍යාඥයන්ගෙන් ශාස්ත්‍රීය සාධාරණීකරණය ඉල්ලා සිටියි." : (Thapar,1945:4)

තාපර්ගේ පැහැදිලි කිරීම අනුව මෙම සන්දර්භය පැහැදිලි කරන්නේ නම් අතීතය යොදා ගනිමින් සිංහල අනන්‍යතා දේශපාලනය මඟින් අපේක්ෂිත අභිලාෂ සංතෘප්ත කිරීමට දැරූ උත්සාහයේ දී මෙන් ම එකිනෙකාගේ දෘෂ්ටිවාදීමය පදනම් තහවුරු කිරීමට සහ අනෙකා බැහැර කෙරෙන ලෙස ගොඩනගා ගත් කතිකා තහවුරු කිරීමට දැරූ උත්සාහයේ දී ද ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකි යන්න ඓතිහාසික කතිකාවත බවට පත්වී තිබේ. කිසියම් සමාජ තත්ත්වයක් ඇත්තටම තිබුණත් නැතත්, එය ඇත්තටම තිබේ යැයි මනුෂ්‍යයන් සිතන්නේ නම්, එම අර්ථකථනයේ සමාජමය ප්‍රතිඵල ඇත්ත ඒවා බව ඇමරිකානු සමාජ විද්‍යාඥයෙකු වන ඩබ්.අයි.තෝමස් වරක් ප්‍රකාශ කළේ ය. ශාස්ත්‍රීය ඉතිහාසඥයා සතු වගකීම වන්නේ එකී මිත්‍යාව තුළ සැඟවී ඇති සත්‍ය යථාර්ථය සමාජයට නිරාවරණය, කර පරිකල්පනයෙන් ඔබ්බට වූ යථාර්ථය දැකීමට මිනිසුන් පෙළඹවීමයි.

නිගමනය

සිංහල හා ද්‍රවිඩ අනන්‍යතා ගොඩනැගීමේ ක්‍රියාවලිය යටත්විජිත කාලපරිච්ඡේදයෙන් ඔබ්බට නොයයි. පාලන ක්‍රියාවලියේ පහසුව වෙනුවෙන් දිවයිනේ ජනවාර්ගික බණ්ඩනයක් ඇති කිරීමේන් පසු එය වර්ධනය වීමට අවශ්‍ය පසුබිම සිංහල බෞද්ධ ජාතිකවාදී ප්‍රභූ පැළැන්තිය විසින් නිර්මාණය කරන ලදහ. මෙලෙස ගොඩ නැගුණු දිවයිනේ සිංහල බෞද්ධ අයිතිය පිළිබඳ මිත්‍යාවට පශ්චාත් යටත්විජිත යුගයේ නිරන්තර පැවැත්මක් ඇති වූයේ අනන්‍යතා දේශපාලනය තුළ එයට අවිවාදාත්මක කතෘත්වයක් හිමි වූ නිසාය. එමෙන්ම දිවයිනෙහි 'නිල' ඉතිහාස රචනා තුළ පවතින 'ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකි' යන මිත්‍යාව නිවැරදි නොකරනතාක් අනාගත පරපුර ද මෙකී පීඩනයෙන් ගලවා ගත නොහැකිය.

මෙකී විමර්ශනයෙන් පසක්වන ප්‍රධාන දෙය නම් 'ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකි' යන්න පරිකල්පිතයක් බවයි. ස්වකීය අනන්‍යතා බලාත්මක කර ගැනීමේ ක්‍රියාවලිය තුළ බහුතරය වූ සිංහලයින් විසින් අනෙකුත් සුළු ජන කණ්ඩායම් පාලනය කිරීම උදෙසා දිවයිනේ සිංහල බෞද්ධ අයිතිය නොබිඳෙන ලෙස ස්ථාපිත කර තිබේ. ඓතිහාසික ඉතිහාස රචනා තුළින් උචිත නිදර්ශන සියුම්ව යොදා ගත් සිංහල බෞද්ධ ඉතිහාස රචනාකරුවන් ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකි යන්න පරිකල්පිතයක් බව නොහැඟෙන සේ ශ්‍රී ලාංකික අනන්‍යතා කතිකාව තුළ රෝපණය වන්නට ඉඩහැර තිබේ. කිසියම් සමාජ තත්ත්වයක් ඇත්තටම තිබුණත් නැතත්, එය ඇත්තටම තිබේයැයි මනුෂ්‍යයන් සිතන්නේ නම් එම අර්ථකථනයේ සමාජ ප්‍රතිඵල ඇත්ත ඒවා බව පවසන්නාසේ ම ශ්‍රී ලංකාව සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයකි යන්න පරිකල්පිතයක් වුවත් එමගින් ජනිත කර ඇති සමාජ ප්‍රතිඵල නැවත හැරවිය නොහැකි මට්ටමට යථාර්ථවාදී ය. මෙම පරිකල්පිතයෙන් අනාගත පරපුර මුදා ගැනීමේ ශාස්ත්‍රීය වගකීම ශාස්ත්‍රීය ඉතිහාසඥයා හමුවේ ඇති ප්‍රබල අභියෝගයකි.

මෙම ජාතිභේදවාදී දෘෂ්ටිය පරීක්ෂා කර බැලීමේ දී නිගමනය කළ හැකි ප්‍රධාන කරුණක් නම් එය බුද්ධිමය වශයෙන් එහි යුක්ති සහගතභාවය පෙන්නුම් කිරීම සඳහා ඓතිහාසික අතීතය ගෙන හැර පෑමට වෑයම් කරන බවයි. පරමාදර්ශී සිංහල බෞද්ධ සමාජයක් පුරාතන යුගයෙන් ඉදිරිපත් කොට භූමියේ ආධිපත්‍ය තහවුරු කර ගැනීමට උත්සාහ දරයි. නමුත් එහි ඓතිහාසික විවරණ සමකාලීන දෘෂ්ටියක පලයක් විය හැකි බව බොහෝ විට අමතක කරනු ලැබේ. වර්තමානය වන විටත් බොහෝ පුද්ගලයන් විසින් ඉතිහාසය වශයෙන් ඉදිරිපත් කරන්නේ සිද්ධි පිළිබඳ වූ වැඩි විශ්ලේෂණයකින් තොර කතාන්දරයකි. මෙම කතාන්දරයට අදාළ සිද්ධි තෝරා ගැනීම සිදු වූයේ, ඉතිහාසඥයාගේ රුචි අරුචිකම් අනුවයි. ජාතිභේදවාදී ලෙස ඉතිහාසය අර්ථවිවරණය කිරීම ගුණයෙන් බාල වූ ඉතිහාසයකි. එබැවින් පවත්නා උපකල්පන නැවත පිරික්සුමට ලක් කළ යුතු ය. දේශපාලන මිත්‍යා පැතිරවීමේ සහ වර්ධනය කිරීමෙහි ලා ඉතිහාසය අවියක් බවට පත්වන තරමට ඉතිහාස ශික්ෂණය පිරිහී යෑමට ඉතිහාසඥයින් ඉඩ නොතැබිය යුතු ය.වර්තමානය තුළ පවතින අතීතය පිළිබඳ විශ්ලේෂණයක් කිරීමේ දී ඒවායේ අන්තර්සම්බන්ධතා සැලකිල්ලට ගත යුතු අතර අතීතය වර්තමානය තුළ එතරම් වැදගත් වන්නේ ඇයි දැයි මෙම පර්යේෂණයෙන් වැඩිදුරටත් පැහැදිලි වේ.

පරිශීලන

අභිලන්, පාක්කියනාදන්. (2008). ඉතිහාසය ගොඩ නැගීම සහ බිඳ දැමීම. පයිත, (පරි.) සාමිනාදන් විමල්, කොළඹ. සමාජ සංස්කෘතික තීව්‍ර අධ්‍යනය සඳහා වන කොළඹ ආයතනය,හයවන වෙළුම, 100-118.

උයන්ගොඩ, ජයදේව. (2006). 'ශ්‍රී ලංකාවේ පශ්චාත් විජිත දේශපාලනය තුළ ප්‍රතිසංස්කරණ විරෝධය ගැන විචාරාත්මක අවලෝකනයක් '. සමාජ න්‍යාය සහ භාවිතය, කොළඹ. සමාජ විද්‍යාඥයින්ගේ සංගම.

කාර්, ඊ.එච්. (2014). ඉතිහාසය යනු කුමක් ද. (පරි.)චරිතා විජේරත්න, මහරගම, රාවය ප්‍රකාශකයෝ.

ගුණසිංහ, නිව්ටන්. (2011). ලංකාවේ ජනවාර්ගික ගැටුම: විවිධ වටහාගැනීම් සහ විසඳුම් (සංස්.)රංජිත් පෙරේරා, නිව්ටන් ගුණසිංහ තෝරාගත් ලිපි ,කොළඹ සමාජ විද්‍යායින්ගේ සංගමය.

ජයසුමන, චන්න සුදත්. (2009). දෙමළ ජනතාවගේ සංක්ෂිප්ත ඉතිහාසය. බොරලැස්ගමුව, විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ.

පරණවිතාන, සෙනරත්. (1963). ආර්ය ජනාවාස: සිංහලයෝ. (සංස්.)හේමචන්ද්‍ර රාය ඇතුළු පිරිස, ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය, පළමුවන කාණ්ඩය, පළමුවන භාගය,කැලණිය.විද්‍යාලංකාර විශ්වවිද්‍යාලය.

බණ්ඩාර, නවරත්න. (2010). ශ්‍රී ලංකාවේ බහු ජනයා අතර ජාතිකවාදී හැඟීම් පැතිර යාම.(සංස්.)ජයදේව උයන්ගොඩ, කුමාරි ජයවර්ධන, රංජිත් පෙරේරා, ප්‍රවාද (5-82පි). කොළඹ.සමාජ විද්‍යාඥයින්ගේ සංගමය, ජනවාරි- දෙසම්බර්, කලාප අංක 30.

තෙන්නකෝන්, සෙරීනා. (1998). ශ්‍රී ලංකාවේ සංස්කෘතිය හා මතවාදය පිළිබඳ දේශපාලනය,(පරි./සංස්.) ප්‍රසන්න රත්නායක, රංජිත් පෙරේරා, කොළඹ.සමාජ විද්‍යාඥයින්ගේ සංගමය.

දේවසිරි,නිර්මාල් රංජිත්. ඉතිහාසය ලිවීම සහ සිංහල ජාතිකවාදී දෘෂ්ටිවාදය.(සංස්.) සුරංජිත් ගුණසේකර,ප්‍රතිමාන,:01-61 පි).කොළඹ. සමාජ විද්‍යාඥයින්ගේ සංගමය.

දේවසිරි, නිර්මාල් රංජිත්.(2015). දෙමළාගේ ප්‍රශ්නය. දෙහිවල. ලකුණ ප්‍රකාශන.

දේවසිරි, නිර්මාල් රංජිත්. (2019). ලංකාවේ ඉතිහාසය: දෘෂ්ටිවාද විචාරයක්, කොළඹ, ඇම්.ඩී.ගුණසේන සහ සමාගම.

ධර්මපාල ප්‍රතිරාව, (1991). (සංස්.)ඩබ්.පී.ආනන්ද ගුරුගේ, අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව.

රිචර්ඩ්සන්, ජෝන්. (2011). යුද්ධයේ පාඩම් 2: අර්බුදයේ ගමන් මග, (පරි.)රංජිත් කුරුප්පු.කොළඹ.

සෙනෙවිරත්න,සුදර්ශන්.(2008). භාෂාවේ සිට වර්ගය දක්වා: පුරාතනයේ දැක්වෙන තමිල් අනන්‍යතාව විසංයෝජනය කිරීම(සංස්.) සංස්.ජයදේව උයන්ගොඩ, කුමාරි ජයවර්ධන, රංජිත් පෙරේරා, ප්‍රවාද(47-75පි). කොළඹ, සමාජ විද්‍යායින්ගේ සංගමය.

Anderson, Benedict. (1990). Imagined Communities, New York, Verso.

Indrapala, K. (2005). The Evolution of an ethnic identity the Tamil in Sri Lankac.300 to c.1200CE, Sydney,M.V.Publications for the South Asian Studies Center.

Thapar, Romila. (1975). Past and Prejudice. New Delhi,National Book Trust.

අනාවරණ ප්‍රකාශය

කතුවරයා විසින් අභිලාෂ අතර ගැටුමක් වාර්තා කරනු නොලැබේ.

ලේඛකයා පිළිබඳ තොරතුරු

එච්.ඩී. රවීනා මාධවී කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලයේ ඉතිහාසය අධ්‍යයනාංශයේ හිටපු සහාය කථිකාචාර්යවරියක් වන අතර දැනට ශ්‍රී ලංකා ගුරු සේවයට අනියුක්තව කටයුතු කරනු ලබයි. ඇයගේ පර්යේෂණ අභිලාෂයන් අතරට ශ්‍රී ලංකාවේ ඉතිහාසකරණය සහ වාර්ගික-ජාතිකවාදී දෘෂ්ටිවාදය සහ ශ්‍රී ලංකාවේ පශ්චාත් යටත් විජිත රාජ්‍ය ගොඩනැගීම ආදී ක්ෂේත්‍ර අයත් වේ.

ORCID

එච්.ඩී.ආර් මාධවී https://orcid.org/0000-0003-4679-5198

Prathimana Journal
Volume 15, No.01, 2022, 044 - 057

Department of Sociology
Faculty of Humanities and Social Sciences
University of Ruhuna

A study on the impact of the Sinhala Diaspora on the governance process in Sri Lanka. (Based on the 2019 Presidential Election)

Sudarshani Damunupola

Abstract

The ethnic conflict in Sri Lanka over the past 30 years is significant as a direct result of colonialism outside the monarchical system of Sri Lanka and as a resistance after the embrace of the new forces and the driving forces of democracy. Although the post-war state model after the end of the Thirty Years War should have been a direct integration into the strategies of reconciliation between the two parties involved in the conflict, what happened in Sri Lanka was the preservation of the Sinhala Diaspora and the survival of the Tamil people in order to secure the survival of the Sinhala community. In order to achieve this, the Tamil Diaspora transcends its national borders and seeks to analyse the aspirations and interests unique to ethnic groups from an asymmetrical perspective, building respect and appreciation for each other in the international arena. It is clear that this Diaspora concept has led to a turning point in the social, economic and political spheres that destabilize the existence of the state, not what should happen in the state after the post-war period. Therefore, our research seeks to examine the impact of the Sinhala Diaspora on the governance process in Sri Lanka. Preliminary data and secondary data were used. Also, two questions (Google Form and Civil Society Questions) and interviews (selected active political warlords and scholars) were used under the preliminary data. The people who integrated into the Google Form were students, workers and professionals living in Europe or the Middle East today, even though their home country is Sri Lanka. The traditional Diaspora concept and it has been created in accordance with the aspirations and needs determined by the social, economic, political and cultural background inherent in Sri Lanka. Accordingly, the Sinhala Diaspora is an organization that has emerged in opposition to the Tamil Diaspora.

Article History:

Received: 05.06.2021

Accepted: 05.05.2022

Keywords:

Consolidation of National Aspirations, Diaspora, Ethnic Separation, Governance, Nationalism, Race

Introduction

In most countries of the modern world, liberal democratic forms of government are in operation. In that liberal state model, it is the nation states that are liberalized. Accordingly, the building of the modern nation-states we speak of today had a tendency to nationalize. That is, instead of politically, culturally multifaceted identities and specialties among all members living within their borders, a uniform political-cultural identity was attributed. This gave rise to the basic concepts needed to better implement a democratic model, which resulted in the creation of constitutions based on written constitutions that coincided with the process of building a modern nation-state. In the political literature, the Constitution is an important element that is considered the basis of the organizational structure of the state. In it, the state acts as the mechanism that implements the political, administrative and judicial powers necessary for the rule of law and welfare.

Sudarshani Damunupola ✉ sudarshanidamunupola@gmail.com Centre for policy alternatives, Colombo

©Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna

BY NC ND

Accordingly, the Constitution is the legal document that describes the structure of the State, its functions, powers, duties, civil rights, and its limitations, as well as the basic law above all the laws of the State. Accordingly, in the pre-modern state, the constitution was used as the main tool to unite the divided peoples.

In such a nation-state model, the "citizen" was more important in the existing constitution. ‘being a member of a state gives one a legal and political status and one can expect the protection and security of the state of which one is a citizen, as well as the legal protection, protection and other privileges enjoyed by that citizen (Uyangoda, 2011, p. 65). That the concept of citizenship was decisive in the nation-state model, as well as the politically organized community within a single state with sovereign linguistic and cultural identities. It was the assimilation or absorption of the identities of the linguistic, religious and cultural minorities and the language, religion and culture of the majority and large communities. The basic impetus of that process was the homogenization and integration of the social, cultural and identities within the nation-state. ‘Thus, over time, the cultural diversity of citizens began to emerge in modern nation-states based on the assumption of common citizenship based on cultural unity. As a result, the foundations of the nation-state system of cultural and identity unity and common citizenship were shattered, and the traditional theories and practices of national integration and citizenship, as its tendencies, were in crisis (Uyangoda, 2011, p. 88).

Thus, it is clear that the homogenization of the identities of all citizens in the state structure was carried out by a constitution but in the course of time there were problems with securing their existence in the constitutional constitution despite the legal stability required for it. This has been recognized as a major issue in political theory as well as in the field of public policy for decades. Accordingly, in the context of the state model, the minority communities as opposed to the great nation were strongly opposed to the process of nationalization of the nation state. These minority communities demanded their own unique linguistic, religious, and cultural rights, and when they did not receive them in some way, they also demanded the rights of the nation-state, internal, and local self-government to protect their own rights. When those rights were not granted, minorities were forced to split from the existing nation-state and to fight for the formation of separate nation-states. Accordingly, as a trend in the building of one nation, one state for one nation, the minority communities can be seen fighting to break away from the nation state model and build separate nation states. Conflicts arose over the inability of nations to further adequately satisfy their needs and wants, despite the fact that nations were somewhat homogenized by the various elements brought together to unite these divided peoples.

The Thirty Years War in Sri Lanka can be identified as a conflict caused by the homogenization of nations in a modern nation-state model. The Thirty Years War ended in a military victory-defeat process. But at the same time, the Diaspora can be seen in the global context of defeating the minorities, overcoming the specific boundaries of the motherland as well as narrow divisions, and consolidating their aspirations and interests while safeguarding the existence of their own people. In such a situation, the territorial existence of the Sri Lankan state model and the economic and political influence of the Diaspora can be seen. Therefore, it is clear that the Diaspora is very timely in this context. What is the impact of the Sri Lankan Diaspora outside the motherland on the governance process as a Diaspora? The notion that the Sri Lankan people are spreading their nationalism beyond their personal ambitions and thereby having an active impact on the governance process is being used to highlight'

Research Objectives

The main research objective of in this study was to identify the existing theoretical explanations and interpretations in the classical literature on the influence of the Sinhala Diaspora on the governing process in Sri Lanka. In addition, reproducing the Symmetrical, Asymmetrical Aspirations and Needs of the Sinhala Diaspora Representing the Sri Lankan Community and Identifying the Directions of Impact on the Governance Process and understanding the Sinhala Diaspora representing the Sri Lankan community and what needs to be done to determine the existence of the state model and the governance process in the country and to go to the relevant conclusions and make effective proposals.

Literary Criticism

Literary research should be done in conducting a scholarly research on the influence of the Sinhala Diaspora on the governing process in Sri Lanka' Literary research is primarily about scholarly explanations, focusing on the theoretical background revealed by the scholarly research that has been done so far. To make a theoretical commentary on whether - notably - that there has been no scholarly research in the local literature directly aimed at the influence of the Sinhala Diaspora on the governing process in Sri Lanka - in the analysis of the nation-state and its various parameters. Despite the emphasis on new concepts such as this, the lack of in-depth study of it is a common feature found in local literature' but if there is any scholarly research on this subject, it is practically impossible to make a full inquiry into it, so I will review my analysis from a selection of selected literary sources Presented. Here I was able to apply, directly and indirectly, to the scholarly literature that has been written in a variety of genres and perspectives more or less, its literary usefulness has been categorized under a number of themes as follows:

(A) Nation - Nationalism and the emergence of the Nation State

(B) Origin of the Diaspora

(C) Sinhala Diaspora and the governing process

Accordingly, under the first classification, the written literature on nation-building is studied. It studies the re-emergence of nation-states in line with nationalism, as well as the liberal concepts created within the model of the nation-state.

Uyangoda (2011), 'Nation Nationalism and the Nation State' was important in providing a theoretical and scholarly analysis of the background of nation building and its various orientations and trends. Uyangoda states that race is not an expression of the micro-identity used to describe caste or ethnicity but the people who hold the citizenship/ membership of the nation state. It points out that this new meaning of nation arose after the French Revolution and that the nation-state was formed by the coexistence of the two concepts of nation and state, and that the obedience of the community to which it belonged was necessary for the existence of the territorial state that was built, and that the state acquired 'nation-based' nationalism ' Has stated that through. It is also possible to gain an understanding of the basic context in which the founding principles of the nation-state were shattered and plunged into crisis - but the lack of attention paid to the impact of concepts such as the Diaspora on the survival of nation-states, which emerged as a new trend in nation- states.

It was important to focus on nationalism, the founding principles of the nation-building process. Therefore, Dharmadasa (2001) 'Patriotism', which focuses on the classical period of nationalist studies and provides a broader academic understanding of nationalism., "There are many things in our language that we all know the meaning of. But only as long as no one asks to explain what it is. The same is true of 'nation'. It is not possible to summarize and explain what it is." That is to go. In this way, the focus was only on the basic interpretation of nationalism as an attempt to identify the larger subject, using the knowledge of local as well as foreign scholars.

Social homogeneity was a fundamental ideological assumption in the modern nation-state model, where the term citizen was an important concept. Therefore, it was important to focus on citizenship, citizenship and civil rights. Accordingly, in the book "We are all equal in society" written by Uyangoda (2011) 'who is a citizen? What is citizenship? And what are civil rights? A theoretical and conceptual analysis of the subject as well as the concepts of citizenship and citizenship in conjunction with classical and modern political philosophy and theory has been given in-depth attention. The nation-building that took place in the nation-state was to eliminate the linguistic, religious and cultural differences of the citizens and bring them all into a single cultural identity, but the assumption of common citizenship that was built on such cultural unity was shattered and conflicts arose in the nation-states. Although it focused on concepts such as diversified citizenship as a means of overcoming the problems and challenges faced by liberal democracies, it did not focus on Diaspora organizations demanding the differentiated civil rights that affect the existence of modern nation-states.

Ethnic conflicts were created as a result of the emergence of multiple identity models in the face of the breakdown of the process of integration of identity models within the nation-state model. The internationalization of such ethnic conflicts was a key factor in determining the origin of the Diaspora concept (James, 2009) Accordingly, Perera (2003) 'A Case Study of Conflict Resolution, provides an insight into conflict. The book provides a thorough analysis of the conflicts that arise in everyday life from the individual level to the national, regional and international levels of society.

Malalasekara (2011), "Western Power and the Fate of Ceylon" compiled by the Patriotic National Movement was important in understanding the nature of the post-colonial independence state of Sri Lanka, a state in the South Asian region. It provided an insight into the economic, political and social aspects of how European capital continues to dominate the post-colonial structure of Sri Lanka, primarily as an entourage state. An understanding of how the ethnic crisis in Sri Lanka in particular has been exacerbated by modern colonial aggression.

Warnakulasuriya (2010), Fellow Terrorists and the Courts' is important in gaining a clear understanding of the origin and evolution of the hybrid tribunal established by the Geneva Human Rights Council as a challenge to Sri Lanka's independence and territorial integrity and its impact on the Sri Lankan state model. Western powers and the United Nations Human Rights Council have called for the establishment of a mechanism to punish perpetrators of war crimes, accusing them of serious violations of international human rights law and humanitarian law during the war that followed the end of the Sri Lankan civil war. It is understandable how the Tamil Diaspora outside Sri Lanka actively contributed to this. But it was a shortcoming not to mention how the aspirations of the Sinhala Diaspora, which were asymmetric in the face of the symmetrical aspirations of the Tamil Diaspora, were activated in the international arena.

In inquiring into the influence of the Sinhala Diaspora on the governing process in Sri Lanka, it was important to identify the constitutions of constitutional and state structural reforms as well as the direction of civil society influence. Constitutional inspiration is also important in understanding the constitution of Sri Lanka, a post-colonial country. Accordingly, Jennings (1968) Law and Order, published by the Department of Educational Publications, Sri Lanka, is a comprehensive review of the British Constitution in order to gain an understanding of the system of government that has emerged in Sri Lanka. There we were able to gain a better understanding of the constitutions, the historical events that influenced it, and the traditions of the Constitution. Accordingly, although it was possible to gain an understanding of the constitutions as a whole, the inability to gain an adequate understanding of the democratic constitution of post-colonial Sri Lanka based on a theoretical perspective was a weakness.

On the whole, there are a number of common weaknesses that can be identified in all the works examined in the literature above - all of which discuss the theoretical applications of race, nationalism, conflict, constitution, state reform, etc., as well as the basic introduction. But it was clear that there was no direct literature on concepts such as the Diaspora, which emerged in the form of multiple identities within the nation-state model and emerged to secure its existence. Therefore, what is the impact of the Sinhala Diaspora on the governance process in Sri Lanka, the Sinhala Diaspora's reproduction of the symmetrical, asymmetrical aspirations and needs of the Sri Lankan people, and the orientation of the influence of the Sinhala Diaspora on the model of influence in the Sri Lankan society? What is the impact on? I look forward to directing my research to address the shortcomings, gaps, and omissions that exist in the academic literature by focusing on.

Theoretical Framework

The theme of the influence of the Sinhala Diaspora on the governing process in Sri Lanka directly coincides with the theoretical discourse on the modern nation-state - where the various schools of thought have applied a variety of theoretical perspectives to the nation-state - especially the modern national. From the 18th century, when the state began, to the present, knowledge of new directions in the nation-state has presented a

broad theoretical perspective in various forms' thus making it clear that different theoretical approaches can be identified with respect to the Diaspora that emerged as a trend in the nation-state model. The main themes that illustrate the need for theoretical approaches to the proposed research were: determining the research problem and determining the analytical framework in which the problem is examined, examining the problem,

and verifying the dissertation, respectively - all of these activities are theoretical of the proposed research. Theoretical approaches were intended to cover the scope of the thesis interpretation parameters of the dissertation - and the research proposition

Accordingly, the theories developed by Ernest Gleaner and Benedict Anderson, primarily from a modernist perspective on nationalism, were important. Ernest Gleaner who is completely different from eternity, argues that in eternity, the sense of race goes back a long way in the history of mankind, and rejects the notion that it is 'natural' for human beings to form themselves as 'nation' (Uyangoda, 2011, p.45). Rather, it is the thesis that human society is a modern phenomenon formed in the context of its transformation from an agricultural society into an industrial society. In it, Benedict Anderson offers an important and well - known theory of the origins of nationalism and its spread. Anderson's theoretical analysis of imaginary communities was clearly applied to the theoretical approach of nationalism to the influence of the Sinhala Diaspora on the governance process in Sri Lanka, the theme of the proposed research. Although Anderson's approach to nationalism in relation to the emergence and spread of the nation-state in conjunction with nationalism was important, the fact that it was centered in Europe raised the question of whether this theory could be applied equally to the colonial state'

In particular, it should be noted that this proposed research, which coincides directly with the modern nation-state, has focused on various schools of thought, including liberalism, Marxism, structuralism, feminism, etc. although it is difficult to directly link the theoretical approaches of these schools to the proposed research. “Contemporary democratic currents represented” by Alexei Tocqueville (1840) who wrote about American democracy in the early 19th century, as well as those represented by Robert Putnam and Francis Fukuyama. The theoretical literature that builds on the ideas of the liberal puzzle of nationalism of contemporary Indian theorists such as Pertha Chatterjee could also indirectly obtain the parameters of the theoretical approaches needed to conduct the proposed research' this chapter was intended to focus specifically on research and suggestions to identify theoretical approaches that are directly relevant

The concept of Pierre Bourdieu (1977) ISEM was a theoretical approach that could be applied directly to the proposed research - the concept of the "framework of behaviour" as implied by the concept of Bodhisattva's ISM is the expression of the social practices of the individual in daily life. Each person's behaviour and habits are associated with the individual as an integral part of their behaviour. These practices are not just individual practices but become social practices (Uyangoda, 2009 p. 280). Accordingly, Bourdieu’s concept was created to abstract from the structuralism dichotomies of social behaviour, namely, to the objective and psychoanalytic dichotomies. The oral point that Bourdieu’s focused on in his social theory was that social life was intertwined with the practices of individual isolation, and was built on the idea that it was self-created. Here, Bourdieu’s concept states that it implies a trinity of meaning. The first is similar in structure and meaning to the word. The second is individual lifestyle habits and behaviours. Before the third, inclination means instinct, appetite.

These conditions are the principles that give rise to practices that are socially distinct from each other. The political views held by one person and the manner in which they express those ideas and behaviours influence the behaviours of the person along with the ideas and practices of another person. The principles of classification and the principles of seeing and resolution are also principles of different preferences. Seeing is simply a social variant of cognition. Accordingly, Bourdieu’s endeavored to present a new dimension by combining the dual concepts of ISIS with the objective and psychoanalytic of the social use of individuals and groups of persons. Thought patterns of an individual are those that individuals have acquired for thinking, seeing, and functioning, which are their responses to the objective situations and structures they face. The Bourdieu’s theory was to link objective social structures to the psychological experience of social characters. According to Bourdieu’s, social practice is not a matter of personal law, but a habit derived from

a combination of these two principles. Habits are structured once they are structured and its social conditions are rooted. Economic capital, social capital and cultural capital influence the formation of habits. At the same time, these capitals generate power and can be used as a legal force, especially in the political arena, and play an important role in representation.

Thus, the argument of Bourdieu's social practice, which Bodies used to legitimize and reproduce the basic introspection of capitalist society, can be applied to a modern, politically divisive and conflicting political arena. The reason for such affiliation is that people who have lived with their ethnic identity patterns for a long time and are trying to secure its existence are in line with the Bourdieu's argument and the art of preserving survival by dealing directly with social practices and the objective realities that arise from it. Because The Diaspora is thus a group of people who reproduce their aspirations and needs in such a way as to set a precedent for such social practices and seek to perpetuate this argument for the sections of their new ethnic groups that will produce the future and their nations.

The theoretical approach to the ideological state mechanism developed by Louis Althusser could be applied to the proposed research' the essence of which is the structural influence that transcends the human author. Man is no longer an independent thinker and activist. He thinks and acts because of external influences on him. Man, therefore, is activated by the influence of physical and immaterial structures external to him. "Ideological mechanisms include the following institutions," (William, 1975, p.165). Althusser said, Religious Ideological State Mechanism, Educational Ideological State Mechanism, Family State Mechanism, Political Ideological Mechanism (Political Parties) Media Mechanical State Mechanism (Newspapers, Radio etc.) (William, 1975, p.167).

Cultural Ideological State Mechanism (Literature, Art, Sports) Religion and Nation play a powerful structural role in the Sri Lankan context. The Sri Lankan state in particular is one that has been Buddhist zed. Here the ideological state apparatus operates in favour of nationalist logic. It is for this reason that the Diaspora is dispersing its nationalism beyond its own personal interests. Its intensity is best illustrated in the field of research, theoretical overview of the construction of logical analysis and interpretation of data aggregation and data analysis.

Research Methodology

The problem and hypothesis of the research was that the data collection work had to be done before the research could be done. A combination of both primary and secondary data methods was required to collect the data needed to conduct this research. That is to say, the proposed research on the impact of the Sinhala Diaspora on the governance process in Sri Lanka had to use a wide range of methods such as interviews, Google Form and civil society questionnaires. There was a need to estimate the multiplicity of these methods for the desired research and how much of each data type would be required in combination. To facilitate this task and facilitate the study, the methods of data collection for the research questions that guide the research are as follows.

1) It was necessary to use library research under secondary data to analysis the existing explanations and theoretical models of the academic literature on the influence of the Sinhala Diaspora on the governing process in Sri Lanka.

2) It was necessary to use library research under secondary data to analysis concepts such as democracy, constitutionalism, etc. in order to identify the symmetrical and asymmetrical distinctions in the conflicts between multiple nations in order to secure their existence. Also, two of the questions under preliminary data (Google Form and civil society) and interviews (selected political leaders) were used to identify the directions of influence of the Sinhala Diaspora, which was asymmetric in the face of the symmetrical aspirations of the Tamil Diaspora, and to examine the impact on the governance process. Scholars) needed to be used. who integrated into the Google Form were students, workers and professionals living in Europe or the Middle East today, even though their home country is Sri Lanka. However, in both questionnaires, women and men were given equal opportunity. Caste, age group, marital status, unemployment and educational attainment were also included in the survey.

3) It was necessary to use the library survey and sample data under primary data as secondary data to analysis the dilemma of having an active influence on the governance process by disseminating nationalism beyond one's own personal ambitions - in which case library research is the dissolution of Sinhala folklore outside the motherland.

The research questions that lead the research in the above way clearly show that a combination of both primary and secondary data methods is needed to conduct this proposed research - thus identifying the methods of data collection and interpretation that need to be followed. The proposed research on the influence of the Sinhala Diaspora on the governance process in Sri Lanka was almost completely covered, and it was clear that it was being conducted using a pragmatic empirical methodology.

Influence of the Sinhala Diaspora on determining the realistic existence of the governing process in this country

The process of governance is the only power political process at the macro level in the power systems that have emerged and developed from the family at the microscopic level of political science today. As a result, in practical politics, activists with different aspirations and interests are involved in the governing process. Accordingly, in such a situation, it can be seen that in a multi-ethnic state model like Sri Lanka, multi-ethnic groups are active with multiple aspirations and interests in mind. That is, all nations express a discipline disciplined by competing feelings and impulses to participate in the governing process as the necessary influencer to satisfy their aspirations and needs. Accordingly, even after the end of the Thirty Years War in Sri Lanka, the Tamil Diaspora can be seen to be eager to incorporate the aspirations and interests of their nation into the governing process, even outside Sri Lanka. At the same time, in the democratic process, the Tamil Diaspora can be seen to be indirectly influencing the survival of their nation through indirect means, even if they are not directly involved in the governing process.

Such activities in the Tamil Diaspora were primarily due to the active involvement of the warlords who led the war directly in the governance process in the Sri Lankan state model, as well as the scholars who took the lead in the international challenges faced by Sri Lanka in the post-war period. Therefore, the Tamil Diaspora can be seen to be influencing the governance process through Tamil political parties in this country to satisfy the aspirations and needs of their nation. This chapter seeks to examine the influence of the patriotic Sinhalese people of the Sinhala Diaspora on the governance process, especially in the Geneva Human Rights Council, in its attempt to weaken the Sri Lankan state model as well as the governance process by filing war crimes charges against the Sri Lankan state. Minister Rear Admiral Sarath Weerasekera, who made an active contribution to Sri Lanka at the Geneva Human Rights Council, was contacted to conduct this study. Following is his response to a question raised by the Sinhala Diaspora on the impact of the Sinhala Diaspora on the governance process for the unification of the nationalist Sinhalese people in this country.

“The extent to which the Sinhala Diaspora has influenced the governance process can be seen in the fact that more Sri Lankans have come to the island than ever to vote in the last presidential election. The process of governance is a very important task for a state. In Sri Lanka, where representative democracy is active, we appoint representatives in the governing process to fulfil our own needs. Then the Presidential election is a major milestone in that process. It is on this special occasion that a large number of expatriates came to Sri Lanka to cast their votes. It was a really good complement to make a fresh change in the degenerate politics of Sri Lanka. Not only in the Presidential election but also in the general election they had a great influence on the governing process by giving great support. In fact, I would like to remind you that the activism of the Sinhala Diaspora took place before the Presidential election. Condemning this reckless action of the government of good governance, they proposed to meet the then Leader of the Opposition Mahinda Rajapaksa and ask him to question this in Parliament and to refer the matter to the President in accordance with Article (129) of the Constitution and to withdraw from the co-sponsorship accordingly. They also instructed the Leader of the Opposition to correct the innocence of the heroes at the Human Rights Council. He was also presented with a copy of the Heroes' Defendant compiled by their panel of lawyers.” (Interview, 2020, Sarath Weerasekera, 2: 1.).

In the political process, a diplomat who served as the Minister of Police and Defence in the war crimes allegations leveled against Sri Lanka by the Tamil Diaspora at the Geneva Human Rights Council without fear of defending the future of his nation was also involved in the governing process.

Figure 1

Interest in the governing process in Sri Lanka

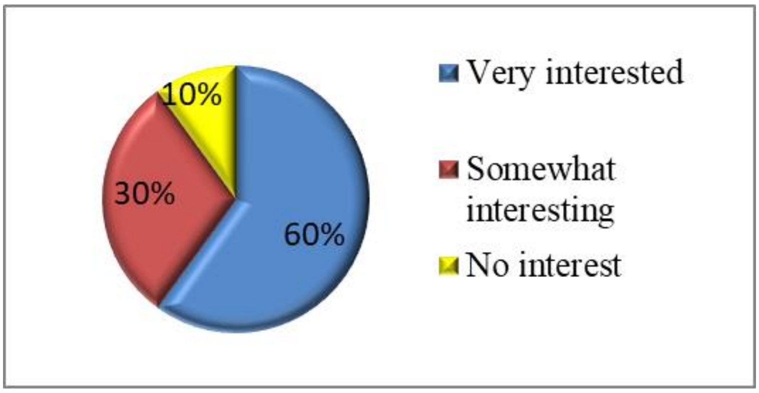

Note: Field research, 2020

Accordingly, 60% of the respondents to the question on how they are interested in the governing process in Sri Lanka said that they were very interested and the majority of the subordinates were men and the proportion was 10 and all but three of them were in the age group of 25-35 years. And the other two were women. It is important to note that both women are between the ages of 25 and 35 and are members of global organizations living in Europe where they are engaged in professional duties. It is important to note that all respondents who said they were somewhat interested were women and that those who were not at all interested were also women. The vast majority of those who seek information on the governance process in Sri Lanka, i.e. 60%, answered all of the above by watching Sri Lankan television, behaving on social media, educating their family or friends, and educating the global organizations of which they are members. She was one of the people who raised awareness through and she was a married woman living in the Middle East. It is also important to note that 25% of the people who raise this awareness from their member organizations are men.

Figure 2

Ways of influencing the governance process

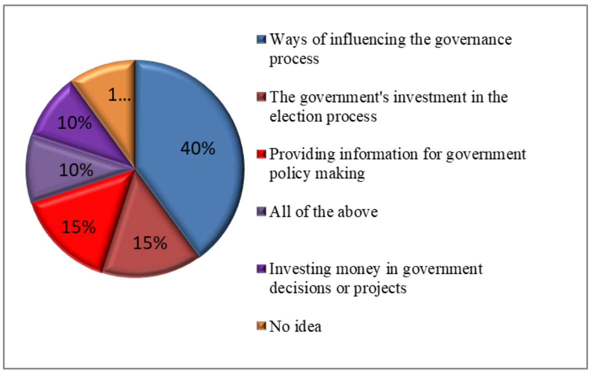

Note: Field research, 2020

When asked if you think the nationalist organizations of which you are a member influence the governing process in this country, 60% of the subordinates answered yes and 40% said no. All who answered yes were two women and ten men who were members of racist organizations. The people who answered no were all women.

Then the question we were asked was how to do that if it was so influential. Only 15% of respondents said that the government was investing in the election process, providing information on government policy making, investing in government decisions or projects, influencing the government if the aspirations and needs of the people are not being met, and all of the above. Were professionals living in Europe. There were 2 males and 1 female. About 40% of the people who invest money in the government's election campaign are married, and the majority of them are men. Only 15% provided information on government policy making, 10% paid for government decisions or projects and 10% influenced the government if it did not fulfil the aspirations and needs of the people.

Also, the answer to the question as to how you are interested in the governance process in Sri Lanka was 65% with a lot of interest, 25% with some interest and 10% with no interest at all. The people who were not interested in this were women and they were not interested in the governing process which was not a member of the nationalist organizations in this country as well as many other civil society activities. Eight of the most interested groups were men and the other two were women. Two of the relatively interested subjects were men and the others were women.

The answer to the question of how to get information for your awareness of the governance process in Sri Lanka was 20% watching TV in the country, 15% behaving on social media and 10% educating their family members or friends. 15% by doing, 25% by all of the above and 10% who have no idea about this. It is also important to note that the vast majority of 65% of the subordinates came to Sri Lanka to vote in the 2019 Presidential Election and the majority of them live in Europe and have an active influence on the governance process in Sri Lanka.

The most important criterion in the governing process is the citizen. Accordingly, the right to vote is one of the main tools by which citizens outside the country exercise their legal right to citizenship. Investigating the impact of the Sinhala Diaspora on determining the realistic existence of the governing process in this country, it became clear that 65% of the respondents who went to the Google Forms to vote in the 2019 Presidential Election. The majority of the subordinates are professionals and all of them answered 'all of the above' to the question of how they influence the governance process in the country and how to obtain information on the governance process and they are all eligible to vote in the 2019 Presidential Election. It is also clear that their arrival was a decisive factor in the driving force behind the election of the President, who was elected in the 2019 Presidential Election, to the legal right of the Sinhalese people to govern in this country. It is also clear from the percentage of 40% of the subordinates that the majority of the patriotic organizations that have been formed outside Sri Lanka are investing in the election process of the Sri Lankan government. The reason for this is the general perception that the security of the nation depends on the leadership of a patriotic Sinhala leader. Therefore, they spend most of their income on the election process of the Sri Lankan government and it is evident that it will have an impact on the governance process in the country.

But in focusing on the activities of a democratic government, it was verified that if the aspirations and needs of the people are not met by the government, the process of influencing it can only be carried out by a very small group of subordinates. Accordingly, in the analysis of the process, it was found that 10% of the group were organically intelligent. This proposition further demonstrated that these organic intellectuals are the link between the macro-governing process and civil society. In this way, it is clear that the direct investment in the electoral process and the reaffirmation of the legal right to citizenship and the exercise of the right to vote in democracy make it clear that the Sinhala community outside the country makes an active contribution to the governance process in this country.

Political reform theories such as the Constitution and representative democracy migrated into the Sri Lankan community, which had secured its existence through a long monarchical system, following the British occupation of the country. In the constitutionalism that was defined there, we can see that Sri Lanka is heading towards a 30-year war in the process of achieving its national aspirations and interests first and foremost. If not an ideological mechanism to ensure the continued survival of the Tamil community, especially in the aftermath of the Thirty Years War or the post-war period, as well as the wars waged to secure the survival of the majority Sinhalese nation in this country. Both parties have been able to legitimize the governance process determined by the politics of the Diaspora in Sri Lanka amidst more or less influence. Also, the basic

aspirations and interests of both parties should be to further integrate all races into an asymmetrical orbit in the process of governance instead of being in a symmetrical orbit, contradicting each other, to ensure the common good of the governing process. It was clear to us how to deal with a big threat. It is evident not only in the process of securing the existence of their own nation but also in the process of governing as well as in the process of fulfilling their aspirations and needs, how their nation faces a grave threat to the security of the territorial integrity of Sri Lankan territory and the existence of all citizens without any distinction.

Conclusion and Suggestions

The art of governance played a vital role in the process of satisfying the aspirations and needs of all the people without any distinction within the Sri Lankan state model that embraced the driving forces of democracy as a direct result of colonialism outside the long-standing monarchical system. How can we determine the strength of the basic parameters of reproducing the aspirations of the people of this country, especially the majority Sinhala community and the Tamil community, through the constitutional reforms

introduced to Sri Lanka by the British and how can its parameters be identified for the long-term conflicts that defined it?

In that sense, it is clear that Sri Lanka disintegrated from the old monarchical feudal system and looked back at the basic tenets of capitalism. Accordingly, although the country was transformed into a modern nation-state system and a democratic constitution, it did so without fulfilling the two main conditions required for the transformation to be complete. That is, without the creation of a united society for the nation-state and a democratic society for a democratic system of government. Therefore, the root cause of the multiple crises that Sri Lanka faced after independence was the attempt to carry on the established nation-state model and the democratic constitution without further creation of a Sri Lankan nation or democratic society. This is because the social structure was further divided according to race, caste and religion. That is, there were ethnic divisions in this country as well. We did not have the vision and the appropriate political agenda to create a democratic Sri Lankan nation on the basis of minimizing the differences between them and giving equal rights to all.

In particular, as a result, Sri Lanka, which gained independence without shedding a single drop of blood in the process of multi-ethnic segregation, has become a country that bleeds to its size. The attempt to advance the nation-state and the democratic system of government without the formation of a united nation and a democratic society by uniting all nations without any narrow distinctions has led to a great distortion in the social relations as well as in the social relations that have been defined in relation to all sections of the country. This situation further shaped the asymmetrical divisions of race, religion and caste created by narrow determinants into a further form of resistance in the Sri Lankan social context. Instead of restructuring and actively maintaining the existence of all sectors of the country through the same framework, it distorted the existing structure of the entire sector of the country and reproduced the opportunity to reproduce the dependence on all sectors. At the same time, he transformed the democratic system of government into a perversion. It cannot be said that the leaders who were involved in politics at that time did not know that there was a vacuum to be filled in this transformation as well as the leaders who later joined politics. However, they did not have the rich and formal liberal theoretical vision needed to understand the situation. After independence, Sri Lanka went to extremes without fulfilling the two essential conditions mentioned above. That poverty, which has existed in the political arena from its inception to the present day, can be considered as one of the strongest factors that has led to state chaos.

The formation of a united nation was an essential condition for the existence of the nation state. In particular, the defeat of Prabakaran can be seen as a new opportunity given to us by history to fulfil that need, which we did not have the opportunity to fulfil in freedom. But we were not able to take advantage of that opportunity wisely. It was also a factor in the political system, which was riddled with racial, caste and religious divisions that were asymmetrically structured in the social system.

This political system devised by Jayewardene, no matter how powerful, has endowed the country with a long-lasting, effective political system that has won the trust of all people without distinction, but a combination of a number of contradictory political systems, all of which have been harmonized into one person. It is an

informal, corrupt political system that gives state power, weakens and distorts democratic activism, and leaves no room for the rule of law. The corrupt political system thus formed was a major factor in the thirty-year-old ethnic crisis, and with the defeat of Prabakaran’s terrorist movement, the political system became naked. Although the primary role of Sri Lanka's political representatives was to reorganize the political system in a way that would address the ethnic problem, it continued to make amendments to the existing system of government to re-establish its existence within the corrupt political system itself. In that situation, instead of moving forward as a united Sri Lankan state, ethnic groups with asymmetrical aspirations and interests engaged in a relentless racial power struggle to assert their identity.

Therefore, it is clear that in order to build a united nation with a democratic system of government in Sri Lanka, we need to have a conscious society that understands the values of democracy and has a democratic organizational framework with a democratic organizational structure. It is essential that these two basic conditions, which were not fulfilled before or after independence, be fulfilled. At the same time, the necessary background must be prepared to reduce the social acceptance of caste, creed and religion and to build a Sri Lankan nation with equal rights. Instead of the corrupt political system that affects such construction, we must establish a democratic democracy that rules the rule of law, respects human rights, and maximizes the possibility of corruption, fraud and ill-gotten gains. For that, religious people, leaders, politicians, businessmen, government officials, professionals, journalists, artists and scientists need to understand their duties and responsibilities. At the same time, governments must take steps to establish a set of national policies that cannot be changed by change, and it is imperative that the recommendations of the Lessons Learned and Reconciliation Commission be taken seriously.

Nirmal Ranjith Devasiri also points out that the way the Sri Lankan state is structured is the basis of the problem of the Tamil people. According to him, the basic framework of the state of Sri Lanka is made up of a combination of two basic components. That is, the institutional framework primarily created by the colonial state and the Sinhala-Buddhist nationalist ideology created by sections of the indigenous aristocracy from the mid-19th century. In addition, although a number of other components have been identified that have contributed to the formation of the state, inquiries into what constitutes a more fundamental criterion have shown that the most difficult components to remove from a structure without fundamentally damaging it are the basic components of that structure. Accordingly, the above two components can be identified as the two most difficult to remove from the present state structure of Sri Lanka.

Accordingly, it is clear that the above two factors affecting the state structure of Sri Lanka imply that a very important reality of the modern geopolitical structure of Sri Lanka, which is the background to the state structure of Sri Lanka, has been overlooked. The reality is that the geopolitical unit we now call Ceylon is based on two independent social structures. These two social structures are the predominantly ethnic Sinhalese - dominated social order to the south of Vavuniya and the Jaffna-centric, Tamil-majority social structure. We call these two settings the Northern layout and the southern layout for ease of introduction. Considering these two settings separately, we can see that there are some special situations that need our attention, and when looking at the right layout we can really identify a lot of variations that can actually appear as a combination of more than one layout. It is clear, however, that this southern structure has evolved as a single hegemonic structure over the past century and a half. It should also be noted that when looking north, the layout creates a space in the east that overlaps with the south layout.

In fact, it can be said that this situation has arisen as a result of the gradual expansion of both the northern and southern systems into the eastern region. Moreover, in order to secure the existence of both parties, as well as the basic intuitions of the Sinhala Diaspora and the Tamil Diaspora, what are the background factors needed to move the fundamental aspirations of both sides to be linked from the axis of symmetry? More important here is the creation of a state system within which the aspirations of all can be integrated within the structure of the state, as well as the internal division of power that needs to be changed.

The Constitution can be seen as a tool created to better implement democracy within the nation-state model. In particular, the Constitution is regarded as the supreme law of the land as well as the fundamental law. This is because it is an agreement with all the citizens within the state regarding the governance of the state. Therefore, legislation should be legislation for the common good of the citizens and should include the criteria

required for the existence of all citizens through the Constitution. However, the Soul bury Constitution of post-colonial Sri Lanka was drafted by D.C. regardless of the aspirations of minorities and minorities.

Then in 1972 Colvin removed the limited protection afforded to minorities by the old constitution and drafted a new one, using the two-thirds majority of the United Front government regardless of the views of the minority parties. Six years later, J.W. R. President Jayewardene introduced the 1978

Constitution, which introduced a constitution, not by consensus, but by using the five-sixths majority of his government. Thus, it is clear that the parameters of the historical evolution of the subject matter of the constitution formulated in the state model of Sri Lanka determined how to satisfy the aspirations and needs of the Sinhala community, which is the majority, rather than simply the aspirations and needs of the minority communities.

The primary purpose of a legal document is to secure the existence of the general public without any distinction between adhering to that document and enforcing that document. Accordingly, in drafting a new constitution, the basic aspirations and interests of the leading Sinhala majority in the South and the leading Tamil minority in the North should be incorporated into this constitution without any distinction, but directly at the request of political parties and NGOs and not directly. As an impartial arbiter based on the premise that the aspirations and interests of the people are genuine and genuine, respect for the Constitution as the most fundamental tool for safeguarding all rights without distinction and respecting the legitimacy of the sovereignty created by that honour.

At the same time, a constitution that emerges from the political culture of Sri Lanka should have provisions restricting the power of the head of state as well as the ministers to commit wrongdoings. Since law enforcement agencies are not in a position to fulfil that responsibility well, arrangements can be made to inadvertently assign that responsibility to the public. For example, provisions should be made to allow the public to file an impeachment or no-confidence motion against a high-ranking official who commits a serious offense. Further, provisions should be made to make the existing system of the Constitution meaningful and formal. The Commission may be empowered to hear complaints against officers appointed by the Council to independent commissions or other bodies. This could lead to a situation where officials appointed by the Constitutional Council are subjected to scrutiny by the Constitutional Council. In cases where an accused person is found guilty by an inquiry conducted by the Constitutional Council, the report of that inquiry may be made available to Parliament. Parliament can then table the investigation report and make the final decision on him. A good constitution in the modern sense can only be considered a constitution that gives the people ample opportunity to exercise their sovereignty to the fullest extent.

In order to secure the existence of the common people, especially those living in the state, the people's representatives in parliament, as well as the executive and the executive, who are tasked with enforcing the law, must be elected almost entirely democratically and through a democratic political movement based on the basic tenets of accountability. Instead of securing the existence, the relevant laws should be amended to ensure the existence of the general public. There is an urgent need for the country to transition from simply securing the very existence of the leading or minority nation that it represents to a modern element of democracy that safeguards the general well-being of all peoples (or the masses). The fact that the parties have limited their policy formulation by focusing only on the objective of gaining power has resulted in a misunderstanding of the representation of the aspirations and needs of the people. These objective phenomena are caused by the absorption of the potential responses of the agitation caused by the conservation of the polyglots by political parties in determining their own trajectories and orientations. The existence of applications formulated from the dynamic variables of the visible sensory perceptions determined by the determinants of these oscillations coincides with the differential constraints, the implicit effects of the inductive sensitivity of the exploratory sensory roots on the indivisible binding of each destiny inhibitor.

In particular, the political party system in Sri Lanka, which has led to a thirty years war in the country's political mainstream, is not properly discharging its duties and responsibilities, subjecting itself to the domination of the party leader and pursuing narrow political objectives instead of the survival of the common party members and the aspirations and interests determined by it. In order to abolish the existence of political parties, it is

essential to make a decisive change here from the constitution of political parties to the electoral system in which political parties operate. We see that the impact of the Thirty Years War has directly affected all family corporations living in this country, transcending social, economic, political and cultural spheres. In particular, it must be said that the ability to suffer and endure the fundamental consequences of the war, even if not directly or indirectly involved in the war, is still attributed not only to the family corporation of the Sinhala community but also to the family corporation of the Tamil community at the same time. Accordingly, in order to completely forget the fundamental memories of the war that is being attributed to this, the basic implications of those resolutions should be almost completely reconciled before implementing the resolutions at the highest level or macro level such as the state model, the process of governance, the constitution that we have focused on above. To all family corporations in the country without any distinction. Accordingly, in this phenomenon, those family corporations have the ability to work in good faith, no matter how many inequalities there may be, such as mutual acquaintance, resentment, and tolerance, surpassing the cultural determinants that seek to socialize within a family and pass it on to future generations. It is not just an individual process; it is not a process unique to the family and at the same time it can have a direct impact on religion to bring such socialization theories closer to families. It is imperative that the basic leaders of the religious institutions do this work well, especially through Buddhism as well as Christianity, which is close to the majority Sinhala community in this country.

Moreover, through these social integration issues, the leading agents of civil society have been identified as the leading agents of civil society, who have been identified by the civil society as the leading agents of reconciliation, as well as artists, religious leaders, and athletes without any distinction being popular at the time. It is possible to observe the basic principles of such reconciliation in society as a whole by trying to get the contribution of celebrities to such works as well as by trying to set an example for the whole society. In particular, it should be noted that the main goal of many NGOs that have emerged in the labelling of reconciliation, which ultimately carries out the multifaceted ambitions that have emerged in the country since the outbreak of the war, is that the primary goal is to further maintain their institution in dollars and instead they What is needed is for the state to act as an impartial arbiter in mediating the asymmetric line between the basic Sinhala and Tamil communities, both symmetrical and their asymmetries, instead of simply listening to the Tamil community's questions and answering and evaluating them. Until then, instead of solving the problem on the basis of their duties, they should not miss the opportunity to further the problem and make the reality of social existence, which is shrinking on money, come to life for the whole of society.

In addition, the global organizations that are being formed to safeguard the existence of the Tamil people, which are directly aligned with these organizations, and the Sinhala global organizations that are directly aligned with the basic introspection of the Sinhalese people in the Sinhala Diaspora, need to address this issue from two sides. The maximum opportunity to solve is not to turn it into a vacuum, but to allow the opportunities available to them to go beyond their agendas only and through media displays through the analytical media, to understand the real problem well and to bring both parties together under one core and to find relevant solutions. At the same time, the existence of its own media as an impartial mass media, instead of merely quoting racial divisions and securing its existence, spreads ethnic tensions in almost the entire society and thereby honestly informs the people through its media without any mere competition to increase their audience views. It is important here to identify the duties and responsibilities that need to be fulfilled and to play an effective role in fulfilling them.

And all of these components, such as religion, family, NGOs, global organizations, political parties, and the media, are just a few of the basic components that make up the dictatorship of the state. Since the basic existence of these components depends on the relationship between the state policies and the state models that safeguard the power of the constituent state, public policy is the policy of fulfilling the duties and responsibilities of almost all of these directly and directly. Government policies have a fundamentally important role to play in regulating all these areas within the scope of the Diaspora, which are based on mere ethnicity and nationalism, building on each other and invading basic social backgrounds and avoiding the possibility of a return to war. In this context, it is clear that the aspirations and needs of the Tamil people are being mobilized around the Diaspora in the process of securing the survival of this Sinhala nation, even today's young generation outside the homeland, as well as organic intellectuals in civil society and warlords directly

involved in the war. It is engaged in a major struggle to destabilize the existence of the Tamil Diaspora, which is restoring society as a whole. In the end, the rivalry between the two Diaspora factions will become a mere power struggle, with us recognizing it as a prime mirror of the future of the war, so that the eventual victory of the Sinhalese people in the Thirty Years' War can be re-entered into war are available. Therefore, it is incumbent upon each and every one of us to direct the whole of society towards the path to war without creating such things as resentment, which is the opposite aspect of virtue that we seek to observe from that mirror to society as a whole, to citizens, to families and societies, and to multiculturalism. Our conclusion is that it can be avoided

References

United Nations Office on Drugs and Crime (2009). UN Global Initiative to Fight Human Trafficking, UN Hand book for Parliamentarians. Vienna: UNODC.

Alain G. & Tames, T. (2001). Multinational Democracies. Cambridge University Press.

Aleve, H. (1972). The Sate in Post-Colonial Societies: Pakisthan and Bangladesh, New Left Review, No 74, July- August 1972

Badu, K. R. (2019). Diaspora: Dislocation, Development and Drawback. Journal of Applied and Advanced Research, 4(4) http://dx.doi.org/10.21839/jaar.2019.v4i4.301

Bernstein, W. (1975). Great Political Thinkers from Plato to the Present. Harcourt Brace Jovanovich Publisher.

Bourdieu, P. (1977). Outline of a Theory of Practice. Cambridge University Press

Friedrich, C. J. (1966). Constitutional government and democracy: Cambridge University Press

Karle, R. H. (2010). Diaspora Studies: Roots and Critical Dimensions. Bodhi an Interdisciplinary Journal, 4(1),136-149 https://www.researchgate.net/publication/260230093

Tocqueville, A. (1840). Democracy in America: New York Pioneer Publishers

අතුකෝරල, පී. (2006). ශ්‍රී ලංකාවේ වාර්ගික ගැටළුව, ප්‍රභවය හා වර්ධනය. සරසවි ප්‍රකාශන

උයන්ගොඩ, ජේ. (2007). ලංකාවේ ජනවාර්ගික ගැටුම: සාමය සහ ඒවායේ වෙනස්වන ගතිකත්ව. සමාජ විද්‍යාඥයින්ගේ සංගමය

උයන්ගොඩ, ජේ. (2011). ජාතිය, ජාතිකවාදය සහ ජාතික රාජ්‍ය. සමාජ විද්‍යාඥයින්ගේ සංගමය

චාමින්ද, එස්. (2019). අන්තෝනියෝ ග්‍රාම්ස්චි: ජීවිතය, චින්තනය, දේශපාලනය. අභස මීඩියා ප්‍රකාශන

දේවසිරි, එන්. ආර්. (2015). දෙමළාගේ ප්‍රශ්නය. ලකුණ ප්‍රකාශන

ධර්මදාස කේ. එන්. ඕ. (2002). ජාත්‍යානුරාගය. සී/ස විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ

Disclosure statement

No potential conflict of interest was reported by the author.

Notes on Contributor

Sudarshani Damunupola is a visiting lecturer and a field research supervisor in the Centre for policy alternative and Social Science Association. Her research interests include the field of Democracy, Electoral Politics, Political Sociology of Identity Construction and understanding citizen's aspirations for justice, Issues of war and peace with particular relevance to post – war and conflict societies.

ORCID

Sudarshani Damunupola https://orcid.org/0000-0002-8355-9330

Prathimana Journal
Volume 15, No.01, 2022, 058 - 073

Department of Sociology
Faculty of Humanities and Social Sciences
University of Ruhuna

புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்கள்: யாழ்ப்பாணத்தில் போருக்குப் பின்னரான மயிலிட்டி வடக்குக் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்ட ஒரு சமூகவியல் ஆய்வு

என். பாஸ்கரன்

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இலங்கை சமூகத்தில் அண்மைக்காலமாக குடும்பங்களில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களுக்கு பல்வேறு காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தி வருகின்றன. அவற்றுள் பெரும்பாலான காரணிகள் போர் மற்றும் அதனோடு இணைந்த அனுபவங்களுடன் தொடர்புபட்டுள்ளன. போருக்குப் பின்னரான யாழ்ப்பாணத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்கள் பல்வேறு காரணங்களால் இன்றியமையாத ஆய்வு விடயமாக மாறியுள்ளது. இந்நிலையில் இவ்வாய்வின் நோக்கம், நீண்டகால தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வுக்குப் பின்னர் அண்மையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம் சார்ந்த சவால்களை இனங்காண்பதும், அச் சவால்களை வெற்றிகொள்வற்கான சிபாரிசுகளை முன்வைப்பதும் ஆகும். இவ்வாய்வு யாழ்ப்பாணத்தின் வலிகாமம் வடக்கின் மயிலிட்டி வடக்கு (து.்.246) கிராமத்தினை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆய்வில் அளவு மற்றும் பண்புரீதியான தரவு சேகரிப்பு நுட்பங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆய்வின் விசாரணை சமுதாய மட்டம் மற்றும் குடும்ப மட்டம் எனும் இருதளங்களைக் கொண்டமைந்தது. சமுதாய மட்டத்தில், முதன்மை தரவு சேகரிப்பு முறைகளில் பிரதான தகவல் வழங்குனர்களுடான சந்திப்புகள் மற்றும் நேர்காணல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. குடும்ப மட்டத்தில் நோக்கம் கருதிய மற்றும் வசதிசார் மாதிரி அடிப்படையில் 74 குடும்பங்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டு மூன்று முக்கிய தரவு சேகரிப்பு கருவிகளின் ஊடாக (வினாக்கொத்து, ஆழமான நேர்காணல்கள் மற்றும் குவிமையக்குழுக் கலந்துரையாடல்) தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டது. அளவு மற்றும் பண்புசார் பகுப்பாய்வின் அடிப்படையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் முக்கிய வாழ்வாதாரம் சார்ந்த சமூக-பொருளாதார சவால்கள் இனங் காணப்பட்டுள்ளது. நீண்டகால இடப்பெயர்வு மற்றும் இராணுவ உயர்பாதுகாப்பு வலய அமுலாக்கம் காரணமாக, கிராமத்தின் நிலம் புறக்கணிக்கப்பட்டு உரிமையாளர்களால் பராமரிக்கப்படாத நிலையில் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னர் நிலப்பயன்பாட்டிற்காக நிலத்தை அணுகமுடியாமை மற்றும் நிலமின்மை தொடர்பான பிரச்சினைகள் நிலவுகிறது. மீள்குடியேற்றத்திற்கு பின்னரான புதிய சூழலில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் மத்தியில் வருமானப் பற்றாக்குறை, வீடற்றநிலை மற்றும் வீடமைப்புசார் பிரச்சினைகள், சமுதாய வாழ்வின் இழப்பு, குடும்பங்களில் நிலவும் குறைந்தளவான பாதுகாப்பு மற்றும் பொழுதுபோக்கு வசதிகளின்மை காரணமாக குடும்பங்களின் சமுதாய-பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளில் குறைந்தளவிலான பங்கேற்பு நிலவுகையில் சமுதாய வாழ்வானது பாதிப்புள்ளாகிறது. இந்நிலையில் வினைத்திறனான சமுதாய மட்டத்திலான புனர்வாழ்வுச் செயற்றிட்டங்களின் (உழஅஅரவைல டியளநன சநாயடிடைவையவழைெ) தேவைப்பாட்டினை இவ்வாய்வு முன்மொழிந்துள்ளது.

Article History:

Received: 05.04.2022

Accepted: 21.06.2022

திறவுச்சொற்கள்:

டப்பெயர்வு, மீள்குடியேற்றம், வாழ்வாதாரம்.

அறிமுகம்

இலங்கையில் ஏறத்தாழ மூன்று தசாப்த காலமாகத் தொடர்ந்த போர்க்கால அனுபவங்கள் குறிப்பாக வட-கிழக்கு பகுதிகளின் குடியிருப்பு வடிவங்களின் வளர்ச்சியில் பரந்த இடைவெளியை உருவாக்கியுள்ளது. குறிப்பாக உள்நாட்டுப் போர் இலங்கைத்தீவின் இயற்பியல் நிலப்பரப்பு (அதாவது மேற்பரப்பு அம்சங்கள்) பற்றிய நமது புரிதலைப் பாதித்துள்ளது, இதனை “வன்முறையின் ஒரு நிலப்பரப்பு” (ய வழிழபசயிால ழக எழைடநஉெந) என்று மேலோட்டமாக எழுதியுள்ளார் மானுடவியலாளர் மாலதி டி அல்விஸ் (னுந யுடறளைஇ 2004:213). ‘முன் வரிசைகள்’ (கசழவெ டைநெள) ‘மனிதனற்ற நிலம்’ (ழெ அயெ’ள டயனெ) ‘எல்லை வலயங்கள்’ (டிழசனநச ணழநெள) ‘வெறுமையாக்கப்பட்ட மற்றும் வெறுமையாக்கப்படாத பகுதிகள்’

என். பாஸ்கரன ✉ bassau2014@gmail.com Department of Sociology, University of Jaffna
©Department of Sociology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Ruhuna

இலங்கையின் வடக்கு-கிழக்கில் தொடர்ந்த போர்க்காலச் சூழமைவுகள் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாடுகளை நோக்கிய மக்களின் இடப்பெயர்வுக்குரிய (னளைிடயஉநஅநெவ) முக்கிய காரணியாக இனங்காணப்படுகிறது. குறிப்பாக 1980 ஆம் ஆண்டுகளிலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் போர் காரணமாக (உடநயசநன

யனெ ரஉெடநயசநன யசநயள) 'உயர்-பாதுகாப்பு வலயங்கள்' (ஈபைா-ளநஉரசவைல ணழநெள) மற்றும் 'அகதி' (சநகரபநநள) மற்றும் 'நலன்புரிநிலைய வாழ்வு' (சநகரபநந உயஅிள டகைந) என தொடர்ந்து விரிவடைந்து வந்துள்ளது. இத்தகைய சொல்லாடல்கள் நாளாந்த வாழ்வில் மக்கள், பொருட்கள் மற்றும் கால்நடைகளின் இடப்பெயர்வுடன் இணைத்து நோக்கப்படுகிறது.இடப்பெயர்வுகள் ஆரம்பமாகி விட்டது. தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வின் காரணமாக மக்கள் குடியிருப்பு மற்றும் விவசாய நிலங்களில் பெரும்பாலானவை அழிக்கப்பட்டன, புறக்கணிக்கப்பட்டன மற்றும் உரிமையாளர்களால் கைவிடப்பட்டன. குறிப்பாக நிலவுடைமையாளர்கள் தங்கள் பாரம்பரிய கிராமங்களிலிருந்து வெளியேற வேண்டிய கட்டாயத்தில் தங்கள் குடியிருப்புகளை கைவிட்டு, புதிய குடியிருப்புப் பகுதிகளில் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இந்நிலையில் இடப்பெயர்ந்த மக்கள் தமது சொந்த நிலத்தில் வாழும் உரிமையையை இழந்த அசாதாரண சமூக வாழ்க்கைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

அந்தவகையில் யாழ்ப்பாணத்தின் வலிகாமம் வடக்கின் பல கிராமங்களின் மக்கள் தமது சொந்தக் கிராமங்களை விட்டு இடம்பெயர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக வலிகாமம் வடக்கின் கடற்கரையோர கிராமங்களான பலாலி, மயிலிட்டி, ஊறணி, தையிட்டி மற்றும் காங்கேசன்துறை ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த மக்கள் 1983 முதல் 1996 வரையிலான காலப்பகுதியில் இலங்கை இராணுவ மற்றும் இந்திய அமைதிப்படைகளின் ஆக்கிரமிப்பினைத் தொடர்ந்து வந்த அசாதாரண நிலைமைகள் காரணமாக தமது சொந்த நிலங்களை விட்டு இடம்பெயர்ந்தனர். தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வினால் வசிப்பிடங்கள் மற்றும் விவசாய நிலத்தை மக்களால் அணுகமுடியவில்லை. இதனால் மக்களது குடியிருப்பு வடிவங்கள், வாழ்வாதார வழிகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் வாழ்வாதாரம் சார்ந்த (சமூக-பொருளாதார) சவால்கள் நிறைந்தவையாகவும் மாறின. இடம்பெயர்ந்த மக்கள் வாடகை அடிப்படையில் உறவினர், நண்பர்கள் வீடுகளிலும், இன்னொரு பக்கம் பெருந்தொகையான மக்கள் வசதிவாய்ப்புக் குறைவினால் நலன்புரிநிலையங்களில் 'அகதிகள்' மற்றும் 'முகாம் மக்கள்' என்ற அடையாளத்துடன் வசித்து வந்துள்ளனர். உள்ளூரில் இடம்பெயர்ந்து நலன்புரிநிலையங்களில் வசித்துவந்த மக்கள், சமூக அடுக்கமைவு நிலவரங்கள், சமூகவிலக்கல் மற்றும் ஏழ்மைநிலை என்பன காரணமாக நலிவடைந்த சமூகக்குழுக்களாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

இடம்பெயர்ந்த மக்களின் மீள்குடியேற்றம் (சநளநவவடநஅநெவ) என்பது வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் காணப்படும் ஒரு பொதுவான பிரச்சினையாக இருக்கின்றது. மீள்குடியேற்றத்தின் அடிப்படை முறையாதெனில் இடம் ்பெயர்ந்தவர்களை அவர்களது சொந்த இடங்களில் அல்லது அவர்கள் விரும்புகின்ற தகுதிவாய்ந்த மாற்று இடங்களில் குடியமர்த்தலாகும். நிலக்கண்ணிவெடிகள் புதைக்கப்ட்டுள்ள பிரதேசங்களில் நிலக்கண்ணிவெடிகளை அகற்றி பாதுகாப்பை உறுதிசெய்த பின்னர் இடம்பெயர்ந்த மக்களை மீள்குடியமர்த்தும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும். அவர்களது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியமர்த்தலும், அவர்களின் சொத்துக்களை பயன்கொள்ளும் உரிமையும் அவர்களைச் சார்ந்திருக்கும். ஆயினும் அப்பிரதேசங்களில் புதைக்கப்பட்டுள்ள நிலக்கண்ணிவெடிகளை அகற்றி அவர்களது அடிப்படைத் தேவைகளை பூர்த்திசெய்து கௌரவமாக வாழ்வதற்கான சூழலை அமைத்துக் கொடுத்தல் மீள்குடியமர்த்தும் பணியின் பிரதான அம்சமாகும் (ஆனைளைவசல ழக சுநளநவவடநஅநவெஇ 2013). ஆயினும் 2009 ஆம் ஆண்டு போர் முடிவடைந்த பின்னரும் வன்முறையாலும் துன்பத்தாலும் பாதிப்படைந்த வடக்கு-கிழக்கு மக்கள் நலன்புரிநிலையங்களிலும், உறவினர் மற்றும் நண்பர்கள் வீடுகளில் வாடகை அடிப்படையிலும் வசித்து வருகின்றனர். மக்களது வாழ்விடங்கள் மற்றும் வாழ்வாதார நிலம் முப்படைகளால் உயர்பாதுகாப்பு வலயங்களாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் நிலமீளுகைக்கான போராட்டங்கள் இன்றும் தொடர்கின்றன.நீண்டகால இடப்பெயர்வுசார் அனுபவங்களைச் சந்தித்த பாரம்பரிய கிராமங்கள் போருக்குப் பின்னரான சூழலில் மீள்கட்டுமானம் மற்றும் சமூக மேம்பாடு நோக்கிய நிலைமாறும் காலத்தில் மீள்குடியேற்றம் இன்றியமையாத தேவையாகவுள்ளது.

இடம்பெயர்ந்த மக்களை தமது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியமர்த்தும் போது அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் பொருளாதார, சமூக வசதிகள் என்பனவறறை வழங்கி அவர்களது விருப்பப்படி தெரிவு செய்யும் இடங்களில் அல்லது சொந்த இடங்களில் குடியமர்த்தும்போது அங்கீகரிக்கப்பட்ட சர்வதேச கோட்பாடுகளுக்கேற்ப அவர்களது உரிமைகளை அதி உயர் மட்டத்தில் பாதுகாப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும் (ஆனைளைவசல ழக சுநளநவவடநஅநவெஇ 2013) இந்நிலையில் நீண்ட கால இடப்பெயர்வை எதிர்நோக்கிய மக்கள் ஆங்காங்கே தமது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியேற அனுமதியளிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்தவகையில் போருக்குப் பின்னரான இன்றைய சூழலில் வலிகாமம் வடக்கின் நீண்டகால தொடர்சியான இடப்பெயர்வைச் எதிர்நோக்கிய கடற்கரையோர கிராமங்கள் இராணுவ உயர்பாதுகாப்பு வலய அமுலாக்கம் தொடரும் நிலையிலும் பகுதியளவில் மக்களது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியேற்றத்திற்காக அனுமதியளிக்கப்படுவதுடன், மறுபக்கம் மக்களது விருப்புக்கு மாறான வேறு இடங்களில் குடியேற்றப்பட்டு வருகிறது. மீள்குடியேற்றப்படும் நிலையில் மக்களின் சமூக, பொருளாதாரம்சார் வாழ்வாதார வசதிகள் வழங்கப்பட வேண்டும். இந்நிலையில் போருக்குப் பின்னரான சூழலில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் சமூக-பொருளாதார சவால்கள் குறித்த பொருத்தமான ஆய்வுகள் ஆங்காங்கே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. எனினும் இலங்கையில் மிக நீண்டகால இடப்பெயர்வு அனுபவங்களைச் சந்தித்த வலிவடக்கின் கிராமங்களில் அண்மையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய மக்கள் பற்றிய பொருத்தமான சமூகவியல் ஆய்வுகள் பரந்தளவில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

இந்நிலையில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை இனங்காணுதலும், எதிர்காலத்தில் அச்சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான தீர்வுகளை முன்மொழிதலும் அவசியமாக உள்ளது.

இந்நிலையில் இவ்வாய்வு யாழ்ப்பாணத்தின் நீண்ட மற்றும் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட இடப்பெயர்வு அனுபவங்களைக் பிரதிபலிக்கும் வலிவடக்குப் மயிலிட்டி வடக்கு கிராமத்தின் பகுதியளவிலான மீள்குடியேற்றச் சூழலில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அண்மையில் மீள்குடியேற்றப்பட்ட குடும்பங்கள் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான நிலையில் எதிர்நோக்கும் வறுமைநிலை மற்றும் வருமானமீட்டல், நிலப்பயன்பாடு, நிலமின்மை, வீடற்றநிலை, வீடமைப்புசார் பிரச்சினைகள், சமுதாய பங்கேற்பு மற்றும் சமூக விலக்கு சார்ந்த பல்வேறு பொருண்மைகள் குறித்த கல்விசார் ஆய்வுகள் மற்றும் சமூகப்பணி சார்ந்து முன்னெடுப்புக்களுக்குரிய எடுத்துரைப்புக்களும் அவசியமாகின்றன.

ஆய்வு நோக்கம்

யாழ்ப்பாணத்தில் போருக்குப் பின்னரான மயிலிட்டி வடக்கு கிராமத்தில் அண்மையில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்களை இனங்காணுதலும் அச்சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான சிபாரிசுகளை முன்மொழிதலும் இவ்வாய்வின் பிரதான நோக்கமாகும்.

துணை நோக்கங்கள்

1. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்களை இனங்காணுதல்.
2. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்களுக்கான காரணங்களைக் இனங்காணல்.
3. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான சிபாரிசுகளை முன்மொழிதல்.

ஆய்வு வினாக்கள்

1. மீள்குடியேற்றத்திற்குப் பின்னரான சூழலில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்கள் மற்றும் அவற்றிற்கான காரணங்கள் என்ன?
2. மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்கள் எவ்வாறு மக்களது அன்றாட வாழ்க்கையைப் பாதிக்கின்றன?
3. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான உத்திகள் எவை?

இலக்கிய மீளாய்வு

உள்நாட்டு இடப்பெயர்வானது, வெள்ளப்பெருக்கு, நிலச்சரிவு, சூறாவளி போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்களாலும், மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட பேரழிவுகள் மற்றும் குடியேற்றத்திட்டங்களாலும் இடப்பெயர்வு ஏற்படுகிறது. உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த நபர்கள், குறிப்பாக அதன் விளைவாக, அல்லது தங்கள் வீடுகள் அல்லது பழக்கமான வசிப்பிடங்களை விட்டு வெளியேற கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட அல்லது கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட நபர்கள் அல்லது நபர்களின் குழுவாகும் (வாந ஊழஅஅளைளழைநெச ழக ா்ரஅயநைவையசயைெ யபநஉநைளஇ1999). இலங்கையில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், பிரிட்டி‘ காலனித்துவவாதிகளால் மத்திய மலையகப்பகுதிகளில் ஏற்றுமதியுடன் தொடர்புட்ட பெருந்தோட்ட விவசாயத்தை அறிமுகப்படுத்தியதைத் தொடர்ந்து மீள்குடியேற்றம் மற்றும் இடமாற்றம் என்பன ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முறையில் தொடங்கப்பட்டது (புரயெசயவயெஇ 2009). தொடர்ந்து 1970 கள், மற்றும் 1980 களில் இலங்கையில் அமுல்படுத்தப்பட்ட நிலச்சீர்திருத்த மற்றும் குடியேற்றத் திட்டங்கள் குடியான் சமூகங்களில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை கொண்டு வந்துள்ளன. குறிப்பாக நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் உள்ள நதிக்கரைகளில் நீர்ப்பாசன மீள்குடியேற்றங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இந்தவகையில் காம் உடவா, கல் ஓயா மற்றும் மகாவலி குடியேற்றத்திட்டங்கள் இலங்கையில் இடம்பெற்ற முக்கிய குடியேற்ற மேம்பாட்டுத் திட்டங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவை (ஆழழசநஇ 1980).

இலங்கையில் மூன்று தசாப்த கால யுத்தத்தின் போது தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள் மற்றும் சிங்களவர்கள் இடப்பெயர்வுகளைச் சந்தித்துள்ளனர். எவ்வாறாயினும், தமிழர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் (ளுசளைமயனெயசயதயாஇ 2004). இலங்கையில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுப் போர், வடமாகாணத்திற்குள்ளும், வெளியேயும் மற்றும் வெளிநாடுகளுக்கும் பாரியளவிலான சனத்தொகையை இடம்பெயரச் செய்தது. மக்களின் கடல்கடந்த நாடுகளை நோக்கிய புலப்பெயர்வானது ஒன்றில் சட்டரீதியான முறையிலோ அல்லது சட்டரீதியற்ற முறையிலோ இடம்பெறுகிறது. உள்நாட்டுப் போரின் காரணமாக இடம்பெயர்தல் என்பது ‘உடல் ரீதியான இடப்பெயர்வு, மக்கள் தமது அன்றாட நடைமுறை மற்றும் தமக்கு பரீட்சயமான சூழல்களில் இருந்து பிரித்தல், சமூக சீர்குலைவு மற்றும் பொருளாதார விரக்தி எதிர்கொள்ளச் செய்கிறது. இது ஆழமான அநீதியை பிரதிபலிக்கிறது மற்றும் இழப்பு, அதிர்ச்சி மற்றும் ஓரங்கட்டப்படுதல் ஆகியவற்றால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது’ (டீசரஉ 2008).

இடம்பெயர்ந்தவர்கள் பொதுவாக ‘அகதிகள்’ என வகைப்படுத்தப்படுவார்கள். ஐக்கிய நாடுகள் சபையானது ஒரு நாட்டிற்குள் இடம்பெயர்ந்தவர்கள் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் (வைெநசயெடடல னளைிடயஉநன ிநழிடந) என அறிமுகப்படுத்தப்படுத்துகிறது. எவ்வாறாயினும், அகதிகள் (சநகரபநநள) என்ற சொல் மற்றும் அதற்கு ஒத்த தமிழ் சொல் ‘அகதி’ (யாயவாஎ) மற்றும் சிங்கள மொழியில் ‘ஆனாந்த’ (யயெவொய) என்ற சொல் அனாதை என அர்த்தம் பெறுகிறது. தொடர்ந்து ஏழ்மை மற்றும் வீடற்ற தன்மை (ாழஅநடநளளநௌள) ஆகிய சொற்களும் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தவர்களை விவரிக்க தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அத்துடன் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் தங்களைக் குறிக்க தாங்களாகவே அகதிகள் என்ற விபரிப்புச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் (ளந யுடறளை 2004: 228). ‘அகதி முகாம்’ அல்லது அதற்கு இணையான ‘நலன்புரி முகாம்’ என்பது இடம்பெயர்ந்தவர்கள் கூடும் இடத்தை வரையறுக்கிறது. இலங்கையில் இது ஒரு புதிய நிகழ்வாக இல்லாவிட்டாலும், கலவரங்கள் மற்றும் இயற்கை அனர்த்தங்களுக்குப் பின்னர் அணிதிரட்டப்பட்டிருந்தாலும், உள்நாட்டுப் போரின் தொடக்கத்துடன் இலங்கை நிலப்பரப்பில் இது ஒரு நிரந்தர அங்கமாக மாறியது.

வாழ்வாதாரம் (டளைநடைாழழன) என்பது மக்களின் வாழ்க்கைத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான ஒரு மூலங்களாகும். இது நிதி மூலதனம், இயற்கை மூலதனம், மனிதவள மூலதனம், பௌதீக மூலதனம் மற்றும் சமூக மூலதனம் ஆகிய ஐந்து மூலதனங்களாக வகைப்படுத்தப்படும் (ஆரடியபெணைஇ2003). இவற்றினை இணைத்து சமூக-பொருளதாதார மூலங்களாக இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ீலழநெ அலயைவ வுார (2012) என்பவரால் கிழக்கு தீமோரில் போருக்குப் பின்னரான மீள்குடியேற்றத்தின் போது, மக்களிடையே நிலத்தின் கிடைப்பனவுத் தன்மை, நிலமுரண்பாடு, நில உரிமைகள், வாழ்வாதார முறைகள், வாழ்வாதாரத் திட்டங்கள் போன்ற விடயங்களை தொடர்பான ஆய்வுக்கட்டுரை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. கலப்புமுறைப் பகுப்பாய்விலமைந்த இந்த ஆய்வு போருக்குப் பின்னரான மீள்குடியேற்றத்தைத் தொடர்ந்து வாழ்வாதார சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கும் சொந்தச் சமுதாய மட்டத்தில் ஆங்காங்கே காணப்படும் வாழ்வாதாரங்களை தேடிக்கொள்வதன் மூலம் சமுதாய மேம்பாடு சாத்தியப்படலாம் என்பதை முன்மொழிந்துள்ளது. திமோரில் அனுபவத்துடன் தொடர்புடைய இந்த ஆய்வு யாழ்ப்பாணத்தின் போருக்குப்பின்னரான கிராமத்தின் மீள்குடியேற்றத்துடன் தொடர்புடைய இவ்வாய்வுக்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில் உள்ளது.

போரால் பாதிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில், நீண்டகால இடப்பெய்வு, நலன்புரி நிலைய வாழ்வு, சாதிப்பாகுபாடு, மற்றும் போருக்குப் பின்னரான மீள்குடியேற்றம் என்பன குறித்த ஆய்வுகள் ஆங்காங்கே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன (வுாயபெநள ரூ ஞநடஎய 2009). 2009 ஆம் ஆண்டு மே மாத இறுதி போரினைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தில் இடப்பெயர்ந்த மக்கள் சொந்த இடங்களில் பகுதியளவாக ஆங்காங்கே மீளக்குடியேற அனுமதிக்கப்பட்டு வருவதுடன் புதிய இடங்களில் குடியமர்த்துதலும் இடம்பெற்று வருகிறது. இங்கு மக்கள் சொந்த சொந்த மற்றும் புதிய இடத்திற்குத் திரும்பிய நிலையிலும், சொந்த இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு இடம்மாற்றம் செய்யப்பட்ட நிலையிலும், பெண்கள் தலைமை தாங்கும் குடும்பங்கள், ஆதரவற்றோர், இயலாமையுள்ள நபர்கள் மற்றும் நிலமற்றோர் போன்றோர் தமக்குரிய வாழ்வாதார மார்க்கங்கள் குறைந்தநிலையில் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற முடியதாவர்களாகவும் சமூக நோயாளர்களாகவும் உள்ளனர். இந்நிலையில் இலங்கையில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின் வலிகாமம் வடக்கில் போரால் காரணமாக சொந்த இடங்களை விட்டு நீண்ட காலமாக இடம்பெயர்ந்த வாழ்ந்த, மீள்குடியேற்றத்தினை எதிர்பார்த்திருந்த குடும்பங்கள் புதிதாக மீள்குடியேறிய சூழலில் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்கள் குறித்த சமூகவியல் நோக்குநிலையில் இவ்வாய்வு முக்கியம் பெறுகிறது.

ஆய்வு முறையியல்

இந்த ஆய்வு கட்டமைப்பு (உழளெவசரஉவைளைவ) மற்றும் விமர்சன அணுகுமுறைகளை (உசவைைஉயட யீசழயஉாநள) அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவற்றின் படி, அண்மையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்கள், சமூக, பண்பாட்டு, வரலாற்று, மற்றும் அரசியல் ரீதியாக உட்பொதிந்த நிலையில் இந்த ஆய்வின் கவனத்தைப் பெறுகிறது. இந்நிலையில் இந்த ஆய்வு முக்கியமாக அனுபவ யதார்த்தத்தின் (நஅிசைைஉயட சநயடவைல) ஒரு பகுதியை புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அமைகிறது.

ஆய்வுப்பிரதேசம்

இவ்வாய்வின் ஆய்வுப் பிரதேசமாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் தெல்லிப்பளை பிரதேச செயலகப் பிரிவுக்குட்பட்ட (வலிகாமம் வடக்கின்) மயிலிட்டி வடக்கு (து.்.246) கிராம அலுவலர் பிரிவு (புனுே) அமைகிறது. இக் கிராம அலுவலகர் பிரிவைச் சேர்ந்த மக்கள் பாரம்பரிய விவசாய, சிறு கைத்தொழில், மீன்விற்பனையில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். தெல்லிப்பழை பிரதேச செயலகப் பிரிவில் அமைந்துள்ள இப்பிரதேசம் யாழ்ப்பாண நகரத்திலிருந்து வடக்கே 21 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ளது. மொத்த நிலப்பரப்பு 4.93 சதுர கிமீ (7.90மூ).

இக்கிராமத்தின் மொத்த மக்கள் தொகையில், 83 சதவீதம் இந்துக்கள், 17 சதவீதம் கிறிஸ்தவர்கள் (1990க்கு முன்). இந்துக்களில் பலர் இன்று கிறிஸ்தவர்களாக மாறியுள்ளனர். மயிலிட்டி கிராமத்தின் குறிப்பிடத்தக்க நிலப்பகுதியில் சிவில் விமான நிலையம், இலங்கையின் மிகப்பெரிய இராணுவ முகாம்களில் ஒன்றான பலாலி இராணுவ நிலையம், மயிலிட்டி மீன்பிடித் துறைமுகம் மற்றும்

காங்கேசன்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை, மற்றும் காங்கேசன்துறை துறைமுகத்துடன் கூடிய விமானப்டைத்தளமும் கிராமத்தின் எல்லைகளில் உள்ளன. மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக இலங்கையின் முப்படைகளின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்து இக்கிராமம் அண்மையில் மக்களது

மீள்குடியேற்றத்திற்காக அனுமதிக்கப்பட்டது. இங்கு மீள்குடியேற அனுமதிக்கப்பட்ட நிலையில் மொத்தமாக 88 குடும்பங்கள் வசித்து வருகின்றனர் (2020).

வரைபடம் - 1

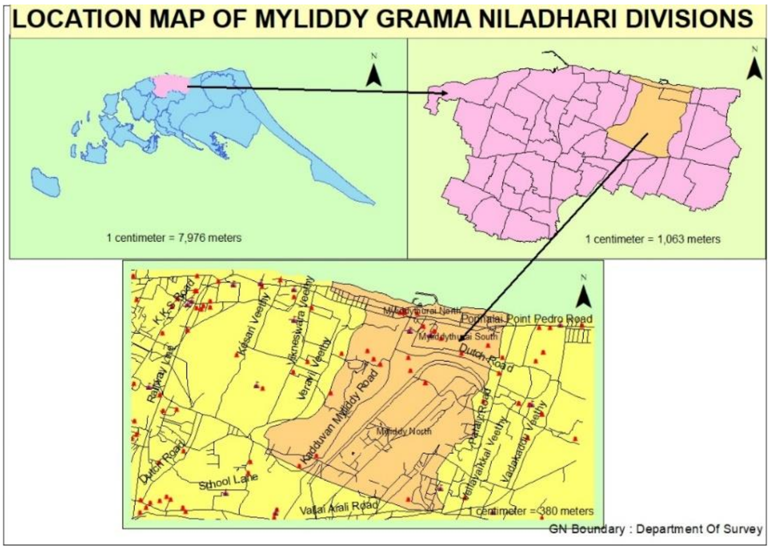

மாதிரித் தேர்வும் தரவு சேகரிப்பு முறைகளும்

இவ்வாய்வு நோக்கம் கருதிய மாதிரி (ரேசிழளளைந ளயஅிடலைெ) அடிப்படையில் குடும்ப மட்டத்தில் பங்கேற்பாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர். அத்துடன் வசதியான மாதிரி (உழளெநைநைஉந ளயஅிடலைெ) நுட்பங்களும் இந்த ஆய்வில் சமுதாய மட்டத்தல் தரவுசேகரிப்புக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. நோக்கம் கருதிய மாதிரி முறையானது "ஆய்வாளரின் ஆய்வு வினாக்களுக்கு பதிலளிக்க மிகவும் பயனுள்ள மாதிரியாக அதிகளவில் தெரிவுசெய்யப்படுகிறது (ஆயசளாயடட, 1996). அளவு மற்றும் பண்புசார் தரவு சேகரிப்பு நுட்பங்கள் இவ்வாய்வில் தேவைகருதி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. களப்பணி இருதளங்களில் இடம்பெற்றது, ஒன்று சமுதாய மட்டத்திலும் மற்றொன்று குடும்ப மட்டம். சமுதாய மட்டத்தில், முக்கிய தரவு சேகரிப்பு முறைகளாக குவிமையக்குழுக் கலந்துரையாடல்கள், கூட்டங்கள் மற்றும் முக்கிய நபர்களுடனான நேர்காணல்களில் கவனம் செலுத்தப்பட்டன. குடும்ப மட்டத்தில், 74 குடும்பங்களின் மாதிரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு முதனிலைத் தரவு சேகரிப்பு நுட்பங்களான, வினாக்கொத்து (*முழடீழ ஊழடடநஉவ எ1.25.1* ஊடான) ஆளமான நேர்காணல்கள், குழுக்கலந்துரையாடல் மற்றும் பங்கேற்பு அவதானம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் தரவு சேகரிக்கப்பட்டது.

தரவு பகுப்பாய்வின் முறைகள்

ஆய்வின் தரவுகள் கலப்புமுறையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டிருந்தாலும் இங்கு ஆய்வின் தேவைகருதி பண்புரீதியான பகுப்பாய்வு முடிவுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சமூக-பொருளாதார சவால்கள் ஆய்வில் பங்கேற்றவர்களின் குரல்கள் மற்றும் அவர்களின் நாளாந்த அனுபவங்களாக வெளிப்படுத்திய பண்புசார் தரவுகளை முன்னிலைப்படுத்தியதாக கருப்பொருள் பகுப்பாய்வு (வூநஅயவளை யயெடலளளை) இடம்பெற்றுள்ளது.

ஆய்வு ஒழுக்கநெறி தொடர்பான கரிசனைகள்

ஆய்வாளர் ஆய்வில் பங்கேற்றவர்களின் தனிப்பட்ட அடையாளத்தை மதிக்கவும், பாதுகாக்கவும் உறுதிசெய்தார். ஆய்வினைத் தொடங்குவதற்கு முன், ஆய்வாளர் ஆய்வில் பங்கேற்று பதிலளித்தவர்களிடம் ஒப்புதலைப் பெற்றார். அத்துடன் பதிலளித்தவர்களுக்கு ஆய்வில் பங்கேற்கவும் எந்த நேரத்திலும் தாமாகவே விலகிக்கொள்ளவும் முடியும் என்ற ஒப்புதலும் வழங்கப்பட்டது.

கண்டுபிடிப்புக்களும் கலந்துரையாடலும்

ஆய்வுப் பிரதேசத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம் சார் சமூக-பொருளாதார ரீதியான சவால்கள் குறித்த கருப்பொருள் பகுப்பாய்வில் இப்பகுதி கவனம் செலுத்துகிறது.

சமுதாய வாழ்வின் இழப்பு

மயிலிட்டி வடக்குக் கிராமம், 1983 முதல் 1990 வரை காலப்பகுதியில் முதல் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட மக்கள் இடப்பெயர்வு காரணமாக உரிமையாளரால் கைவிடப்பட்டது. இதனால் இக்கிராம மக்கள் தமது சொந்த சமுதாய வாழ்க்கை மற்றும் வாழ்வாதார மார்க்கங்களையும் இழந்தனர். இடப்பெயர்வினால் வெறுமையாக்கப்பட்ட இக்கிராமம் பாதுபாப்புப் படையினரின் உயர்பாதுகாப்பு வலய அமுலாக்கம் தொடர்ந்த நிலையில், ஜுன் 2018 முதல் மக்கள் மீள்குடியேற்றத்திற்கென சொந்த நிலத்திற்குத் திரும்ப அனுமதிக்கப்பட்டனர். இருப்பினும், மீள்குடியேற்றத்திற்கென அனுமதிப்பது தொடர்பான சவால்கள் காணப்படுகிறது. உயர்பாதுகாப்பு வலய எல்லைப்படுத்தல் காரணமாக கிராமத்தின் மொத்த நிலப்பரப்பும் மீள் குடியேற அனுமதிக்கப்படவில்லை.

அத்துடன் மீள்குடியேற்றத்திற்கென அனுமதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் பற்றைகளாக உள்ளமையினால் அவற்றை அகற்றுவதில் பணச்செலவு மற்றும் கால தாமதவும் நிலவுகிறது. அத்துடன் கிராமத்தின் பல பகுதிகள் மற்றும் அதன் அருகில் உள்ள கிராமத்தின் நிலப்பகுதிகளில் புதைக்கப்பட்ட நில சுரங்கங்கள் மற்றும் வெடிக்காத சாதனங்கள் உள்ளன. கண்ணிவெடிகள் மிகவும் அபாயகரமானதாக சுற்றுச்சூழல் ஆபத்து மற்றும் தங்கள் சொந்த நிலத்தில் மீண்டும் குடியேறுபவர்களுக்கு மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலாக உள்ளன. வீடுகள், பாடசாலைகள், வைத்தியசாலை, வீதிகள், சந்தை, போக்குவரத்து மற்றும் சமுதாய மட்ட அமைப்புக்களுக்குரிய கட்டிடங்கள் போன்ற உள்கட்டமைப்பிற்கான சேதங்கள் இன்னும் முழுமையாக மறுசீரமைக்கப்படவில்லை. மீள்குடியேற்ற அனுமதிக்கப்பட்ட போதும் மக்கள் குடியிருப்பு மற்றும் விவசாய இடங்களைச் சென்றடைவதற்கான போக்குவரத்துவசதிகள் முழுமையாக பூர்த்திசெய்யப்படவில்லை. இதனால் வீடமைப்புச் செயற்திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட போதும் மக்கள் வீடுகளை அமைப்பதற்கான கட்டுமானப் பொருட்களை கொண்டு செல்வதில் மக்கள் அசௌகரியங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். அத்துடன் யாழ்ப்பாண சர்வதேச விமானநிலையத்தின் மீள்விஸதரிப்பின் காரணமாக இக்கிராமத்தின் மக்கள் குடியிருப்புக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இடப்பெயர்வுக்கு முன்னரான காலப்பகுதியில் பயன்படுத்தப்பட்ட விமானநிலையத்தின் நுழைவாயில் பகுதியானது இன்று இராணுவப் பயன்பாட்டில் உள்ளது. இதனால் விமானநிலையத்தின் புதிய நுழைவாயிலானது இக்கிராமத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளமையினால் விமானநிலையத்தின் பெரும்பகுதியானது பொதுமக்களின் வாழ்விடங்களுக்குள் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. மயிலிட்டிக் கிராமத்தை பொறுத்த வரையில், அதன் பிரதான வீதியாக மயிலிட்டி - கட்டுவன் வீதி காணப்படுகிறது (வரைபடம்-1). இப்பிரதான வீதி மக்கள் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னரான காலப்பகுதிகளில் நாளாந்த போக்குவரத்து மற்றும் உற்பத்திகளைச் சந்தைப்படுத்தலில் உதவியாக இருந்தது. ஆனால் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான இன்றைய சூழலில் இன்னும் இப்பிரதான வீதி இராணுவ பாதுகாப்பு எல்லையாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் போக்குவரத்துச் செயன்முறையிலிருந்து இந்த வீதி புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய அனுபவங்கள் நீண்டகால இடப்பெயர்வு அனுபவங்களைச் சந்தித்த இக் கிராமத்தின் சமுதாய வாழ்வின் இழப்புக்கு காரணமாக உள்ளன.

சமுதாய-பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளின் பாதிப்புறுநிலை

கிராமத்தின் சமூகப் பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளது பாதிப்புறுநிலையும் மீள்குடியேறிய மக்கள் எதிர்நோக்கும் இன்னொரு சவால் ஆகும். கிராமத்தின் வணக்கஸ்தலங்கள், சமுதாய மட்ட அமைப்புக்கள் போன்ற சமூக - பண்பாட்டு அம்சங்களை வெளிப்படுத்தும் அமைப்புக்கள் இடப்பெயர்வு காரணமாக ஒழுங்காக நிர்வகிக்கப்படாமையால் அழிவடைந்துள்ளன. இதனால் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னராக இன்றைய நிலையில் சமுதாய-பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளைத் தொடர வணக்கஸ்தலங்கள் மற்றும் அமைப்புக்களை மீளுருவாக்கம் செய்ய வேண்டிய முக்கிய தேவைப்பாடு உள்ளது. இந்நிலையில் மக்கள் கிராமத்தின் பாரம்பரிய வணக்கஸ்தலங்களைப் புனரமைக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். எனினும் கட்டுமானப் பணிக்கு வெளிப்படையாகவே அதிக பணச்செலவு மற்றும் வளங்கள் தேவைப்பாடும் உள்ளது. மக்களிடம் போதிய வருமானம் இல்லாததால் கட்டுமானப் பணிகள் நிறைவுசெய்ய முடியாதுள்ளனர். மக்கள் வசித்து வந்த வீடுகள் முற்று முழுதாக அழிவடைந்த நிலையில் முதலில் தமது வசிப்பிடங்களை அமைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதனால் சமுதாய-பண்பாட்டு நிகழ்வுகளில் மக்கள் ஈடுபடமுடியாமை தொடர்கிறது. அத்துடன் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான இன்றைய சூழலில் சமய வழிபாடுகளை ஆற்றுவதற்கென இடப்பெயர்வின் போது வசித்த பகுதிகளில் உள்ள வணக்கஸ்தலங்களை நாடுகின்ற ஒரு புதிய சமுதாய-பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சித்தன்மை இக்கிராமத்தில் இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

ஓய்வு நேரச் செயற்பாடுகள்

ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில், சமுதாய மற்றும் பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளது பாதிப்புறுநிலையினால் ஏற்படும் சவால்களுடன் இணைத்து மக்களது ஓய்வுநேரச் செயற்பாடுகள் கவனத்தைப் பெற்றுள்ளன. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்களது ஓய்வுநேரச் செயற்பாடுகளை செய்யும் இயலுமையமைப் பொறுத்து குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் பெரும்பாலான பிரச்சினைகள் இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள குடும்பங்களில் 78 மூ வீடுகளில் மக்கள் மீள்குடியேற்றப்பட்ட பிறகு ஓய்வுநேரச் செயற்பாடுகளைப் பயனுள்ளதாக்குவதில் சிரமங்களை எதிர்கொள்கின்றனர் (வினாக்கொத்து, 2021). இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் இக்கிராமத்தில் வசித்து வந்த தலைமுறையினரின் குடுப்பங்களைப் பொறுத்தவரையில், கிராமத்தின் உறவினர்கள் மற்றும் அயலவர்களுடன் இணைந்து விவசாய நடவடிக்கைகள், கோவில் திருவிழாக்கள்,

கைவினைப் பொருட்களின் உற்பத்தி மற்றும் சமுதாய நலன்சார் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டனர். அத்துடன் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னரான காலப்பகுதியில், இக்கிராமத்தின் கிராமக்கோட்டடி என்ற பகுதியில் காணப்பட்ட கிராமத்தின் பிணக்குகளை விசாரிக்கும் வகையில் விளங்கிய கிராமிய நீதிமன்றமானது (Rural court) மக்களது ஓய்வுநேரத்தைப் பயனுள்ளதாக்கியது.

இக்கிராமிய நீதிமன்றமானது மயிலிட்டிக் கிராமத்தில் மக்கள் மத்தியிலான கூட்டு வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் வகையில் காணப்பட்டது. குறிப்பாக கிராமத்தில் குடும்ப மற்றும் சமுதாய மட்டத்தில் பிணக்குள் தோன்றும்போது மக்கள் இவ் நீதிமன்றத்தையே நாடினர். அங்கு மக்கள் பிரதிநிதிகளாக விளங்கிய கிராமத்தின் பெரியோர்கள் பிணக்குகளை விசாரித்து அதற்குரிய தீர்ப்பு வழங்கும் முறை காணப்பட்டது. வாரத்தில் இரு தடவைகள் கூடிய பிணக்குகளை விசாரணை செய்யும் கிராமிய நீதிமன்றத்தின் செயற்பாடுகளை பார்வையிடுவதல் ஒரு பொழுதுபோக்குச் செயற்பாடாகவே இருந்தது. கிராமத்தின் நீண்டகால இடப்பெயர்வு அனுபவங்கள் மக்களைப் பௌதீக ரீதியாக பிரித்தது. மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான புதிய சூழலில் இக்கிராமத்தின் குடும்பங்களில் மத்தியில் ஓய்வுநேரத்தை செலவு செய்வதற்கான பொழுதுபோக்கு வசதிகளது கிடைப்பனவுகள் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. மீள்குடியேற்றத்தினைத் தொடரந்து வீடுகளை அமைத்தல் மற்றும் பொழுதுபோக்கு சாதனைகளைக் கொள்வனவு செய்தலில் பணம்சார் கடினத்தன்மைகளை குடும்பங்கள் எதிர்கொள்கின்றனர். இரண்டாம் தலைமுறைக்குடும்பங்கள் மத்தியில் சொந்த இடத்திற்கு திரும்புதல் தொடர்பான விருப்புநிலை காணப்பட்டாலும் அவர்களால் தமக்குரிய வசதிவாய்ப்புக்களை உடனடியாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. அத்துடன் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களின் வசிப்பிடங்கள் முன்னர் காணப்பட்டது போன்று நெருக்கமாக இல்லாமல் வீடுகளுக்கு இடையிலான துார இடைவெளியும் காணப்படுகிறது. இந்நிலையில் மக்களது வசிப்பிடங்களுக்கிடையே காணப்படும் பௌதீக அமைவிடமும் பொழுதுபோக்கு அல்லது ஓய்வுநேரச் செயற்பாடுகளில் ஒரு சமூக-இடைவெளியை உருவாக்குகிறது.

போதிய வருமானம் மற்றும் வாழ்வாதார வாய்ப்புகள் இல்லாமை

போதிய வருமானம் மற்றும் வாழ்வாதார வாய்ப்புகள் இல்லாமை மீள்குடியேறிய மக்கள் எதிர்நோக்கும் பொருளாதார ரீதியான சவால்களாக பற்றி ஆய்வில் பங்கேற்ற குடும்பங்களால் முன்வைக்கப்பட்டது. ஆய்வில் பதிலளித்தவர்கள் போதிய வருமானத்துடன் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தொடர்புடைய பிற சவால்களை எதிர்கொள்வதாக உறுதியாக நம்பினர். நிலையான வாழ்வாதார வாய்ப்புகள் இல்லாதமை ஆய்வில் பங்கேற்ற குடும்ப அங்கத்தவர்கள் மற்றும் சமுதாய மட்டத்திலான பங்கேற்பாளர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு சவாலாகும். இடப்பெயர்வுக்கு முன்னரான காலப்பகுதியில் பெரும்பான்மையானவர்கள் விவசாயம், மற்றும் சிறியளவிலான சுயதொழில், சீமெந்துத் தொழிற்சாலை, அலுமினியத்தொழில், மீன் வியாபாரம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான இன்றைய சூழ்நிலைகளில் அத்தகைய வாய்ப்புகளைத் தொடர்வது அவர்களுக்கு கடினமாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

குடும்பங்களின் விவசாய நடவடிக்கைகளில் தக்காளி, மிளகாய், மரவெள்ளி, வாழை மற்றும் குரக்கன் போன்ற பயிர்களின் உற்பத்தி மற்றும் பனைசார் தொழில் முயற்சிகள் இக்கிராமத்தில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தன. இக் கிராமத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ விவசாய நடவடிக்கைகளை நம்பியுள்ளன. இருப்பினும், இந்த கிராமத்தில் விவசாயிகளுக்கான போதிய வசதிகள் இல்லாததால் மக்கள் வாழ்வாதார நடவடிக்கைகளை தொடங்குவதற்கான ஆதாரங்களை பெற முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கான நிலத்தை பயன்படுத்துதல் விவசாய உற்பத்தியை ஆரம்பிப்பதற்கான செலவீனங்களை புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்களால் கையாள முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. குறிப்பாக விவசாய நிலம் நீண்டகாலமாக விவசாயம் செய்யப்படாத நிலையில் பற்றைக்காடாக உள்ளது. இந்த நிலம் பொருளாதார பயன்பாட்டைக் கொண்டிருந்தாலும், மண் மறுசீரமைப்பு மற்றும் மீளவும் நிலங்களை விவசாயத்துக்குரியதாக மாற்றுவதற்கு கணிசமான முதலீடு தேவைப்படுகிறது. மேலும் உப்பு சகிப்புத்தன்மை வகைகளுக்கேற்ப பொருத்தமான பயிர்களைத் தேர்வு செய்ய வேண்டிய தேவைப்பாடும் உள்ளது. நிரந்தர மரங்கள் (பனை, தென்னை, பழம், பயிர் மற்றும் பிற பொருளாதார மரங்கள்) அழிக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் தலைமுறை நில உரிமையாளர் குடும்பங்கள் மீள்குடியேற்ற சூழலில் பாரம்பரிய விவசாய நடவடிக்கைகளைச் செய்ய குறைந்தளவான ஆர்வத்தையே கொண்டுள்ளனர். இந்நிலையில், கிராமத்தின் கடந்த கால அனுபவத்துடன் ஒப்பிடுகையில் விவசாயத் தொழிலாளர் மற்றும் நிலமற்ற குடும்பங்கள் அதிகமாக உள்ளன அத்துடன் அத்தொழிலாளர்கள் வேலையற்றிருக்கும் நிலையும் இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

கடற்கரையோர கிராமாகிய மயிலிட்டி கிராமத்தில் மயிலிட்டி வடக்குத் தவிர ஏனைய பகுதிகளில் (மயிலிட்டித்துறை, திருப்பூர், பெரியவாணண்துறை) மீன்பிடி உற்பத்தி மற்றும் கடல்வணிகம் என்பன சிறப்புற்றிருந்தது. இக்கிராமத்தின் மயிலிட்டித்துறையில் அமைந்துள்ள மயிலிட்டி மீன்பிடித்துறைமுகம் இலங்கையில் அதிகளவான மீன் உற்பத்தியை சந்தைப்படுத்தும் இடமாக இன்றும் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. இத்துறைமுகப்பகுதிக்கு அருகில் காணப்படும் மயிலிட்டி வடக்கின் யாழ்மை மற்றும் வள்ளுவர்புரம் ஆகிய பகுதிகளைச் சேர்ந்த மக்கள் மத்தியில் மீன் வியாபார முயற்சிகளும் வருமானமீட்டும் வழியாக காணப்பட்து. இன்றைய நிலையில் மீன்படி உற்பத்தியில் பல சவால்கள் எதிர்நோக்குகின்றனர். உயர்பாதுகாப்பு வலயமாக எல்லைப்படுத்தல், மீன் பிடித்தொழிலுக்கான காலம் மட்டுப்படுதப்பட்டுள்ளமை, வெளி மாவட்டங்களில் மற்றும் தென்னிந்திய மீனவர்களது அத்துமீறல்கள், கடற்கரையோர பிரதான வீதி முறையாகப் புனரமைக்கப்படாமை, இவ்வீதியின் போக்குவரத்தில் இராணுவத்தினர் பின்பற்றும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலான தடை, மீன் வியாபாரத்துக்கென தனியான சந்தையமைப்பு இல்லாமை போன்றன மீன்பிடி முயற்சியில் உள்ள தடைகளாக உள்ளன. இதனால் மீன்பிடித்துறைமுகத்திற்கு அருகில் உள்ள பாரம்பரிமாக மீன்பிடித்தல் மற்றும் மீன்

விற்பனையில் ஈடுபட்ட குடும்பங்களுக்குரிய வாழ்வாதார வழிகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் உள்ளன. இதனால் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் சிறியளவிலான மீன் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டு வந்த ஆய்வுப்பிரதேச எல்லைக்குள் வசித்துவரும் குடும்பங்கள் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் குறித்த வியாபாரத்தைத் தொடர முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. அத்துடன் இரண்டாம் தலைமுறைக் குடும்பங்களில் மத்தியில் மேசன்வேலை, மத்திய கிழக்கு நாடுகளை நோக்கிய தொழில்சார் அசைவியக்கங்களால் முன்னர் மேற்கொண்டுவந்த பரம்பரைத் தொழில்களைத் தொடர்வதில் குறைந்தளவான ஆர்வம் காணப்படுகிறது.

ஆய்வுப்பிரதேசத்தின் அருகில் அமைந்திருந்து காங்கேசன்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை, காங்கேசன்துறை துறைமுகம், மாவிட்டபுரம் அலுமினியத்தொழிற்சாலை, பலாலி விமானநிலையம் என்பன இக்கிராத்தின் மற்றும் வலிகாமம் வடக்கின் ஏனைய கிராமங்களின் இளையோர் மற்றும் யுவதிகளுக்கு கணிசமான வேலைவாய்ப்பினை வழங்கிருந்தன. ஆனால் போர்கால இடப்பெயர்வுகளைத் தொடர்ந்து மேற்குறித்த தொழிற்சாலைகளின் உற்பத்திகள் கைவிடப்பட்டன. போர் முடிவின் பின்னரான சூழலில் இதுவரை இத்தொழிற்சாலைகள் மீள்புத்துயிர் பெறாதநிலையே காணப்படுகிறது. இந்நிலையில் போருக்குப்பின்னரான மீள்கட்டுமானச் செயற்பாடுகளின் மையவிடயங்களில் ஒன்றாக மேற்குறித்த தொழிற்சாலைகள் மீள்ளுருவாக்கம் முதன்மை பெற வேண்டும். இதனால் இவ்வாய்வுக் கிராமத்தின் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்தோர், மீள்குடியேற காத்திருக்கும் குடும்பங்கள், இடமாற்றம் செய்யப்பட்ட இடம்பெயர்ந்த குடும்பங்கள் மற்றும் யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனைய கிராமங்களின் பொருளாதாரமீட்டலில் காத்திரமான பங்கை வழங்கமுடியும்.

நிலப்பயன்பாடு மற்றும் நிலம் துண்டாடப்படுதல்

நீண்டகால இடப்பெயர்வு வாழ்க்கையின் பின்னராக இடம்பெற்றுவரும் மீள்குடியேற்றத்தின் காரணமாக நிலமற்ற குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை இக்கிராமத்தில் அதிகமாக உள்ளது. மீள்குடியேற்றத்திற்குப் பின்னரான இன்றைய நிலையில் சொந்தமாக நிலம் இல்லாத 160 குடும்பங்கள் (நிலமற்ற தொழிலாளர்கள்) உள்ளனர் (வலி வடக்குப் பிரதேச செயலக அறிக்கை 2020). யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் ஏனைய கிராமங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் இக்கிராமத்தில் காணப்படும் இந்த எண்ணிக்கை மிக அதிகமாக உள்ளது. இக்கிராமத்தில் நிலமற்ற குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பில் குடித்தொகை அதிகரிப்பும் தனிக்குடும்பங்கின் அதிகரிப்பும் முக்கிய காரணிகளாக உள்ளன. இக்கிராமத்தின் மக்கள் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் சொந்தக் கிராமத்தில் தமது பிள்ளைகளுடன் பொதுவாகச் சிறிய அளவிலான நிலப்பகுதிகளுடன் கூட்டுக்குடும்பங்களாக வசித்து வந்தனர். இடப்பெயர்வு வாழ்வில் பிள்ளைகள் திருமணமாகி புதிய குடும்பங்கள் தோற்றம் பெற்ற நிலையில் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் நிலமற்ற குடும்பங்கள் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது.

இன்று இக்கிராமத்தின் முழுமையான நிலப்பகுதியும் மக்களின் மீள்குடியேற்றத்திற்கு அனுமதிக்கப்படாமையும் இன்னொரு காரணியாகும். இதனால் நிலமற்ற மக்களை இன்னுமொரு இடத்தில் குடியேற்றும் செயன்முறை இடம்பெற்று வருகிறது. வலிகாமம் வடக்கில் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அமைக்கப்பட்ட நிலமற்ற மக்களுக்கான மாதிரிக்கிராமங்கள் (அழனநட எடைடயபநள கழச டயனெடநளள கயஅடைநைள) இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன. அந்தவகையில் மாவிட்டபுரம் என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ள ‘நல்லிணக்கபுரம்’ (யெடடயைெமமயிரசயஅ)இ கொல்லங்கலட்டி, வலிகாமம் வடக்கில் அமைக்கபட்ட ‘செந்தமுபுரம்’ (ளநவொயணாரிரசயஅ) மாதகல், வலிகாமம் மேற்கில் அமைக்கப்பட்ட செந்தமிழ் (ளநவொயஅணோ) மாதிரிக்கிராமம் மற்றும் மயிலிட்டியின் எல்லைக் கிராமமான தையிட்டியில் அமைக்கப்பட்ட கிளுவானை மாதிரிக்கிராமம் (மடைரஎயயெ அழனநட எடைடயபந) ஆகிய மாதிரிக் கிராமங்கள் போரால் பாதிக்கப்பட்ட நிலமற்ற மக்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட மாதிரிக்கிராமங்களுக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். இம்மாதிரிக் கிராமங்களுள் கிளுவானை கிராமத்தில் மயிலிட்டிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அதிகளவான குடும்பங்கள் உள்ளன. மீள்குடியேற்றத்தின் போது மக்களைச் சொந்த இடங்களில் குடியேற அனுமதித்தல் மற்றும் மக்களின் விருப்பப்படி தெரிவுசெய்யும் இடங்களில் அடிப்படையில் குடியமர்த்துதல் ஓர் அடிப்படை உரிமையாக உலகின் பல நாடுகளிலும் காணப்படுகிறது. இதனை இலங்கையின் மீள்குடியேற்ற அமைச்சும் உறுதியளித்துள்ளது (ஆைைளைவசல ழக சுநளநவவடநஅநவெஇ 2013). எனினும் இக்கிராமத்தினைச் சேர்ந்த மக்கள் மற்றும் வடக்கு- கிழக்கின் பல்வேறு பகுதிகளில் மக்கள் தமது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியேற அனுமதிக்கப்படாமையும், மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக இடம்பெறும் பொருத்தமற்ற இடங்களில் குடியமர்த்தும் நிலையும் தொடர்கிறது.

அத்துடன் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான நிலையில் மயிலிட்டி வடக்குப் பகுதியில் நிலமற்ற குடும்பங்கள், சுற்றுப்புறங்களில் காணப்படும் அரச நிலம் மற்றும் வெளிநாடுகளில் உள்ள நிலவுடைமையாளர்களின் நிலங்கள் மற்றும் ஆலயங்களுக்குச் சொந்தமான நிலங்களை வலுக்கட்டாயமாக ஆக்கிரமித்து வருகின்றனர். அம்மக்கள் குறிப்பிட்ட நிலங்களில் தற்காலிக வசிப்பிடங்களை அமைத்து வருகின்றனர். இதனால் கிராமத்தின் நிலப்பகுதி துண்டாடப்படுகிறது. நிலவுடைமையாளர்கள் கூட தமது நிலத்தின் சட்டப்பூர்வ ஆவணங்கள் இல்லாத குடும்பங்கள் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது, பெரும்பாலானவர்கள் நிலத்தின் உரிமை இன்னும் தங்கள் பெற்றோரிடம் இருப்பதாகக் கூறினர். நில உரிமை மற்றும் அதன் எல்லைகளை நிரூபிக்க ஒரு சரியான ஆவணம் மற்றும் நிலஅளவைதிட்ட வரைபடம் என்பவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை காணப்படுகிறது.

பெரும்பாலான மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் தங்கள் பெற்றோரின் இறப்பு காரணமாக நிலத்தின் எல்லைகளை அடையாளம் காணுதல் தொடர்பில் தெளிவற்றநிலை காணப்படுகிறது. கிராமத்தின் உயர் பாதுகாப்பு வலய எல்லைக்குள் வரும் நிலங்களுக்கும் எல்லைகள் அல்லது எந்த அடையாளங்களும் இல்லை. இதனால், நில உரிமையாளர்கள் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் தங்கள் நிலத்தை அடையாளம் காண முடிவதில்லை. இது நில உரிமையாளர்களான விவசாயிகள் எதிர்கொள்ளும் மற்றொரு சவால். கூடுதலாக, உயர் வலய

அமுலாக்கமானது மக்கள் தங்கள் நிலங்களை அணுகுவதையும் பயிரிடுவதையும் தடுக்கிறது. பெரும்பாலான ஏழை விவசாயிகள் நிலப்பயன்பாட்டையே நம்பியுள்ளனர். அவர்களால் விவசாய உற்பத்தி மற்றும் வாழ்வாதாரம் தேவைகளுக்காக விவசாயக் கடன் உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதநிலை உள்ளது. குறிப்பாக அவர்களால் கடன்களுக்கு பிணையமாக நிலத்தைப் பயன்படுத்த முடியாதுள்ளது. இதனால் சிறியளவிலான நிலவுடைமையினைக் கொண்ட குடும்பங்கள் தமது காணிக்குரிய வரைபடங்களை தமக்கு சாதகமான வகையில் அமைத்துக்கொள்ளும் போக்கும் இக்கிராமத்தில் காணப்படுகிறது. இதனால் பெருநிலவுடைமையாளர்களும் சிறியளவிலான நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கும் இடையே பாதுகாப்பற்ற நிலவுடைமை மற்றும் நிலவுடைமை தொடர்பான எல்லைத் தகராறுகள் காணப்படுவதும் அவர்களைப் பெரும் சிக்கல் நிலைக்கு இட்டுச்செல்கிறது.

நிலமற்ற இயலாமையுள்ளோர் (டயனெடநளள னளையடிடைவைநைள)

யுத்தம் காரணமாக இயலாமையுள்ள மக்கள் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான புதிய சூழலில் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டிய நிலையில் உள்ளனர். உடலியல்சார் இயலாமை, வறுமைநிலை, குடும்ப உறுப்பினர்களின் இழப்பு மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்களால் கைவிடப்பட்ட நிலை காரணமாக அவர்களால் சொத்தின் உரிமையை பெற முடியவில்லை. குறிப்பாக வறுமைநிலை, இயலாமை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகவும் ஒன்று மற்றையதன் விளைவாகவும் ஒரு நச்சு வட்டத்தில் ஒன்றையொன்று தொடர்புபடுத்துகின்றன. இந்நிலையில் இயலாமையுள்ளவர்கள் நிலம் உட்பட்ட சொத்துக்களில் உடைமையாளர்களாக இருப்பது கடினமான ஒன்று. நிலமற்ற இயலாமையுடையவர்கள் கணிசமான அளவினர் வடமாகணத்தில் வாழுகின்றனர். எனினும் அது தொடர்பான எந்தவித தரவுகளும் அரச அதிகாரிகளிடம் காணவில்லை (ருழசடன ஏளைழைெ 2018).

புதிதாக மீள்குடியேறிய மயிலிட்டி வடக்குக் கிராமத்தினைப் பொறுத்தவரையில் ஆய்வில் பங்கெடுத்த 78 குடும்பங்களில் 36 குடும்பங்களில் ஏதோ ஒரு வகையிலான இயலுமையுள்ளவர்கள் இனங்காணப்பட்டுள்ளனர். யுத்தம் காரணமாக அழிக்கப்பட்ட வீடு மற்றும் பெருந்தொகையான பொதுமக்களுக்குச் சொந்தமான நிலம் இராணுவ கட்டுப்பாட்டினுள் இருப்பதால் அவற்றிற்கு உரித்தான அல்லது உரித்தாகக் கூடிய இயலாமையுள்ளவர்கள் நிலமற்றவர்கள் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அத்துடன் இயலாமையுள்ள நபர்கள் தமது நிலவுரிமை தொடர்பில் சட்டச் சிக்கல்களை கொண்டுள்ளமை தெரிய வந்துள்ளது. நிலவுடைமையுள்ள இயலாமையுள்ள நபர்கள் மத்தியில் தமது நிலவுடைமை தொடர்பான வெளிப்படுத்தலைச் செய்யக்கூடியதான சட்ட ரீதியான ஆவணங்களைக் கொண்டிருக்காமை அவர்கள் எதிர்நோக்கும் முக்கிய சவாலாகும். மீள்குடியேற்றத்தற்குப் பின்னரான இன்றைய நிலையில் இயலாமையுள்ளவர்கள் தமது சொந்தக் குடும்ப உறுப்பினர்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்குச் சொந்தமான நிலவுடைமையை வெளிப்படுத்தும் ஆவணங்களும் அவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் உறவினர்களாலும் கையகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் அரச மற்றும் அரசசார்பற்ற நிறுவனற்களினால் வழங்கப்படும் வீடமைப்புத் திட்டங்களின் போது நிலவுடைமையை வெளிப்படுத்தல் செய்வது ஒரு முக்கிய தெரிவு வரையறையாக இருக்கின்ற நிலையில் நிலவுடைமையினால் வீடு ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பை இழக்கின்றனர். வீடமைப்புத் திட்டங்களிலும் குறித்தவொரு சதவீதம் இயலாமையுள்ளவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படுவதில்லை என்பதும் முக்கிய குறைபாடாக உள்ளது. இயலாமையுள்ள மக்கள் வசிக்கும் வீடுகளில் அவர்களுக்கேற்ற அணுகும் வசதிகளின்றியே பல இயலாமையுள்ள மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றமையும் அதனை நிவர்த்தி செய்ய உரியதரப்பினரிடமும் எந்தவித திட்டமுமில்லை. இயலாமையுள்ளவர்களுக்கு வழங்கப்படும் ஒரு சில வீடுகளும் அவர்களுக்குரிய அணுகும் வசதிகளுடன் அமைக்கப்படாமை பெரும் குறைபாடாக பல பங்கேற்பவர்களினாலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. எனவே குடும்ப அங்கத்தவர்களுடன் வாழும் இயலாமையுள்ளவர்களைப் அங்கத்தவர்களால் அவர்களை பேணுவதில் கடினநிலை காணப்படுகிறது.

நீண்டகால இடப்பெயர்வினால் இக்கிராமத்தின் மக்களுடைய வீடுகள் அழிக்கப்பட்டமையினால் நிலவுடைடையாளர்கள் மற்றும் இயலுமையற்றவர்களும் தமது வீடுகளை இழந்துள்ளனர். எனினும் வீடுகளை அமைத்துக்கொள்ளுதல் தொடர்பான ஏற்பாடுகளின் மெதுவான செயற்பாடுகள் அல்லது அத்தகைய செயற்பாடுகளில் இடம்பெறாமையினால் இயலாமையுடையோர் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்களுக்குப் பொறுப்பாகவுள்ளன. எனவே, இயலாமையிலுள்ள நிலமற்றறோர் வீடற்றவர்களாக மாறியுள்ள நிலையில் போருக்குப் பின்னரான மீள்குடியேற்றத்தில் சாதாரணமாக நிலமற்ற நபர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் இயலாமையுள்ளோர் பெரும் சிக்கல்களை எதிர்நோக்குகின்றமை காண முடிகிறது.

பெண்தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள்

பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பங்களானவை குடும்பத்தன் முதன்மையான நிதிப் பொறுப்பைக் கொண்ட பெண்கள் மற்றும் அல்லது அவர்களைச் சார்ந்து குடும்பத்தின் ஏனைய அங்கத்தவர்கள் இருக்கும் நிலை என வரையறுக்கலாம். இத்தகைய பெண் தலைமைக் குடும்பங்களின் பண்புக்கூறுகள் பெரும்பாலும ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. இருப்பினும் சில விதிவிலக்குகளும் உண்டு. உதாரணமாக, குடும்பத்தின் ஆண் தலைமைத்துவம் ஒரு இடத்தில் இருந்து வேறு இடத்திற்கு குடிபெயர்ந்த நிலையில் அக்குடும்பத்தின் தலைமைத்துவ பொறுப்பை ஒரு பெண் (மனைவி, தாய், சகோதரி) வகிக்கும் நிலை எனவும் வரையறை செய்ய முடியும். அத்துடன் விதவைநிலை, கணவர் காணாமல் போதல் அல்லது விலகல், விவாகரத்து மற்றும் திருமணமாகத நிலை என்பனவும் பெண்தலைமைத்துவ குடும்ப உருவாக்கத்தின் அடிப்படைகளாகும். இத்தகைய காரணிகள் ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் இனங்காணப்பட்டாலும் இங்கு பெண் திருமணமாகாமல் ஆண் குடும்ப உறுப்பினரது உதவி இன்றி தாய் அல்லது தந்தை என்ற யாதேனும் ஒருவருடன் வாழும் நிலை மற்றும்

கணவனால் கைவிடப்பட்டமை என்ற இரு காரணிகளும் பெண்தலைமைத்துவக் குடும்பங்களின் தோற்றத்திற்கான காரணமாக உள்ளமை இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள் பொருளாதார ரீதியாகப் பின்தங்கியவர்களாகவும் குடும்ப ஆதரவற்ற நிலையிலும் வாழ்கின்றனர். இடப்பெயர்வுக் காலத்தில் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஆண்கள் சகோதரர்கள் திருமணமாகிய நிலையில் அந்தக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் சீதன நடைமுறை (வீடு, காணி, நகை கொடுத்தல்) காரணமாக திருமணமாகாத நிலை காணப்படுவதுடன், அனேகமான பெண்கள் தாய் அல்லது தந்தையருடன் தனித்து வாழும் போக்கும் இப்பிரதேசத்தில் காணப்படுகிறது. அத்தகைய பெண்களின் வயதெல்ல குறிப்பாக 40 – 45 இற்கும் இடைப்பட்டதாக உள்ளது. திருமணமான ஆண் சகோதரர்கள் தமது தாய் அல்லது தந்தையரை திருமணமாகாத பெண்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு அவர்கள் தமது குடும்பத்துடன் வாழ்கின்றனர். திருமணமாகாத பெண்கள் வயது முதிர்ந்த (பெரும்பாலும் 80 வயதிற்கு அதிகமான) நோய்நிலையுடன் வாழும் தமது பெற்றோரையும் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பும் காணப்படுகிறது.

தனித்திருக்கும் பெண்கள் தமது பெற்றோருடன் வசிக்கும் நிலையில் அவர்களுக்கென வீடமைப்பு வசதிகள் வழங்கப்பட்டாலும் போதிய வருமானமின்மை, ஏனைய ஆண் சகோதரர்களின் உதவியும் கிடைக்கப்பெறாமல் வீடமைப்புத் திட்டத்தினை பூர்த்தி செய்ய முடியாமல் உள்ளனர். அத்துடன் சிற்றுண்டிகளைத் தயாரித்து உணவகங்களுக்கு கொடுத்தல் மற்றும் சிறியளவிலான விவசாய நடவடிக்கைகள் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் பெற்றோர் மற்றும் தமக்குரிய செலவுகளை ஈடுசெய்கின்ற போக்கும் காணப்படுகிறது. ஆய்வில் பங்கேற்ற ஒரு பெண்ணின் கூற்று இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. *என்ர அம்மாவோட தனித்து வந்து குடியேறிய எனக்கு அம்மாவோட நான் இருந்தபடியால வீட்டுத்திட்டம் கிடைச்சது ஆன... வீடு கட்டி முடிச்சு அம்மாட சீவன் சொந்த வீட்டில தான் போகும் எண்டு பார்த்தன் ஆன.... அதுக்குள்ள அம்மா செத்திட்டா, அம்மாட செத்தவீடு கூட அரைகுறையாக கட்டின இந்த வீட்ல தான் செய்தன் அதோட 31 ஆம் நாள் அந்திரட்டி வீட்டில குடுக்கல, பன்னாலை பிள்ளையார் கோவில் மண்டபத்தில தான் செய்தன்* (திருமணமாகாத பெண் 42).

வீடு மற்றும் உட்கட்டமைப்பு வசதிக்குறைவு

உணவு, மருத்துவம் மற்றும் குழந்தைகளின் கல்வித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் உள்ள சவால்களும் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் மிக முக்கியமான சவால்களில் ஒன்று. அங்குள்ள பல குடும்பங்கள் நிலமற்றவர்களாக மட்டுமன்றி வீடற்றவர்களாக, ஓலைக் குடிசையில், நிறைவு செய்யப்பட்ட அல்லது ஓரளவு கட்டப்பட்ட வீடு அல்லது அவர்களது உறவினர்கள், நண்பர்கள் அல்லது தெரியாத நபர்களுக்கு சொந்தமான வீட்டுக்காணிகளில் வசிப்பவர்களாக இருக்கின்றமை இனங்காணப்பட்டுள்ளது. *எனக்கு சொந்தமாக நிலம் உள்ளது ஆனால் இன்னும் இராணுவ கட்டுப்பாட்டில் தான் உள்ளது. நான் பக்கவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்ட நபர் சக்கர நாற்காலி மற்றும் உறவினர் நிலத்தில் தற்காலிக தங்குமிடத்தில் இரண்டு குழந்தைகளுடன் தங்கியிருக்கிறேன்* (ஆண், 56) என பங்கேற்பாளர் ஒருவர் கூறியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. வருமானம் இல்லாததால், இங்குள்ள குடும்பங்களில் சிலர் தங்கள் குடும்பங்களுக்குகென ஒரு தனி வீடு கட்ட முடியவில்லை. எனவே, புரவலர் குடும்பங்கள், உறவினர்கள் நிலத்தில் வசிப்பவர்கள் சவால்களை எதிர்கொள்கின்றனர். *''என் மகளுக்கு வயதுக்கு வரும்போது நாங்கள் மிகவும் க்'டப்பட்டோம். எங்களுக்கு சொந்த வீடு இல்லை. மகளுக்கு பாதுகாப்பும் இல்லை* (பெண், 48).

மீள்குடியேற அனுமதித்த பின்னர் தெரிவுசெய்யப்பட்ட குடும்பங்களுக்கென அரச வீட்டுத்திட்டம் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இதுவரை 3 கட்டங்களாக வழங்கப்பட்ட வீட்டுத்திட்டத்தில் 1வது கட்டத்தில் 8 இலட்சம் ரூபாபை பெரும்பாலான குடும்பங்கள் பெற முடிந்தது. பின்னர் இரு கட்டங்களிலும் 10 இலட்சம் ருபா பெறுமதியான வீட்டுத்திட்ட உதவி வழங்கப்படுகிறது. வீட்டுத்திட்டத்தினைப் பொறுத்தவரை, பயனாளிகள் தெரிவில் காணப்படும் பாரபட்சநிலை, ஊழியர்களின் அக்கறையின்மை, கட்டுப்பானப் பொருட்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் ஊதிய உயர்வு, தொழிலாளர்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமை, வீட்டுத்திட்ட உதவித்தொகை கிடைப்பதில் காணப்படும் காலதாமதம் மற்றும் இடம்பெயந்து வசித்த இடங்களுக்கும் சொந்தக் கிராமத்திற்கும் இடையிலான தூரம் போன்ற காரணங்களால் பெரும்பாலான குடும்பங்களால் தமக்குரிய வீடுகளைக் கட்டி முடிக்க முடியாத நிலை காணப்படுகிறது.

குறிப்பாக 3 வருடங்களுக்கு முன்னர் வழங்கப்பட்ட 1ம் கட்ட வீட்டுத்திட்டங்கள் கூட இன்னும் பூரணப்படுத்தப்படாமல் உள்ள குடும்பங்கள் இங்குள்ளன. ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் ஒரு பங்கேற்பாளரின் குரல்கள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன. *''ஒரு வீட்டைக் கட்டி முடிக்கிறவு எவ்வளவு கஸ்டம், என்னிடம் எதுவும் இல்லை. காதணிகள் கூட போய்விட்டன. இந்த வீட்டை முடிக்க நாங்கள் பலரிடம் கடன் வாங்கியிருக்கிறம்''* (பெண் 54). அதேபோல், இதே ஆய்வு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மற்றொரு பங்கேற்பாளர், *ஆம், நான் நகைகளை சொந்தக்காரர்கள் அல்லது தெரிந்தவர்களிடமிருந்து கடன் வாங்கினேன், ஏனென்றால் நான் வீட்டை முடிக்க வேண்டும். இப்போது நான் குடுக்கவேண்டிய கடன் சுமார் 7 முதல் 7 ½ லட்சம் (ஆண் 58).*

அத்துடன் இக்கிராமத்தில் உள்ள பல குடும்பங்களால் வீடுகளை முழுமையாக அமைத்துக்கொள்வதற்காக வங்கிகள் அல்லது நிதிநிறுவனங்களின் கடன் வசதிகளை பெற்றுக்கொள்வதிலும் குறிப்பிடத்தக்க சவால்கள் எதிர்நோக்கப்படுகிறது. மீள்குடியேறிய குடும்பங்களில் அதிகமானவர்கள் சிறியளவிலான விவசாய நடவடிக்கைகள் மற்றும் கூலித்தொழில் செய்வோராக உள்ளனர். அத்துடன் நில உரிமை தொடர்பான ஆவணங்கள் அவர்களின் பெற்றோரின் உடைமைகளாகவே உள்ள நிலையில் நில உறுதிப்பத்திரங்களை பெற்றோரின் பெயரில் இருந்து மாற்றீடு செய்வதில் உள்ள சிக்கல்கள் உள்ளன. பெற்றோரின் இறப்பு மற்றும்

இயலாமைநிலை காரணமாக வங்கிகளில் கடன் பெற்றுக்கொள்ள முயலும்போது காணி ஆவணங்களை உரிய வகையில் சமர்ப்பக்க முடியாமை காணப்படுகிறது. இதனால் கடன்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையில் உள்ளனர். சிலசந்தர்ப்பங்களில் கடன்கள் கிடைத்தாலும் மாதாந்த கட்டுப்பணத்தை மீளச்செலுத்த முடியாதநிலையும் குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் இன்னொரு சவாலாகும். எனவே மேற்குறித்த நிலைமைகள் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களின் பொருளாதார பாதிப்பை மேலும் பாதிப்புள்ளாக்குகிறது.

இராணுவத்தினரின் தொழில்முயற்சிகள்

புதிதாக மீள்குடியேற்றப்பட்ட இக் கிராமம் பல வருடங்களாக இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து வந்த நிலையில் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரும் அக்கட்டுப்பாடு தொடர்கிறது. குறிப்பாக கிராமத்தின் முழுமையான நிலப்பரப்பும் மக்கள் குடியேற்றத்திற்கென அனுமதிக்கப்படாமை, மக்கள் வசிப்பிடம், மற்றும் விவசாய நிலத்தில் பாதுகாப்பு வலயம் என்ற பெயரில் இராணுவத்தினரின் காவலரன்கள் அமைக்கப்பட்டு இராணுவத்தினரின் தொழில்முயற்சிகளும் இடம்பெற்று வருகிறது. இதனால் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் குறைந்து, அவர்களிடையே குறைந்த வருமானநிலையும் காணப்படுகிறது.

இராணுவத்தினால் பொதுமக்களுக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் விவசாய உற்பத்திகள் மேற்கொள்ளப்படுவதுடன் உற்பத்திகள் சந்தைப்படுத்தப்பட்டும் வருகிறது. குறிப்பாக நீண்டகாலமாக கைவிடப்பட்ட நிலத்தில் 'புளி அறுவடை' நல்ல விளைச்சலைக் கொடுத்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் புளியின் விலை என்றுமில்லாதவாறு அதிகரித்து சந்தையில் தட்டுப்பாடு நிலவிய வேளையில் இக்கிராமத்தில் இராணுவத்தினரால் அறுவடை செய்யப்பட்ட புளி எல்லைப்பகுதியில் இருக்கும் குடும்பங்களுக்கு அதிக விலையில் விற்பனை செய்யப்பட்ட சம்பவங்களும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் போருக்குப் பின்னரான சூழலில் கிராமத்தின் இராணுவத்தினரின் தொழில்சார் முயற்சிகள் மீள்குடியேறிய மக்களின் விவசாய நடவடிக்கைகளுக்கு 'நியாயமற்ற நன்மைகளை' (ரகெயசை யனஎயவெயபந) உருவாக்குகிறது. இது யாழ்ப்பாணம் மீள்குடியேற்றப்பட்ட கிராமத்தில் நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் நிலமற்ற மக்களின் பிழைப்புக்கு அச்சுறுத்தலாகும்.

எனினும் மீள்குடியேற்றத்திற்கு முன்னர், இராணுவத்தினால் இக் கிராமத்தில் தங்கள் சொந்த நோக்கத்திற்காக உணவகம், சலூன் மற்றும் பல்பொருள் அங்காடியைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளது. இருப்பினும், மக்கள் மீள்குடியேற அனுமதிக்கப்பட்ட பின்னர் இராணுவத்தினரின் நோக்கத்திற்காக திறந்திருந்த உணவகம், சலூன் மற்றும் பல்பொருள் அங்காடி இக்கிராம மக்களது பயன்பாட்டிற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. புதிதாக மீள்குடியேற அனுமதிக்கப்பட்டபோது, நீண்ட தூரத்தில் இருந்து வந்து தமது நிலத்தைத் துப்புரவு செய்தல் மற்றும் வீடமைப்பின்போது பசியாற்றுவதற்கென வேறு உணவகங்கள் ஏதும் இல்லாத நிலையில் மக்கள் இராணுவத்தினரின் உணவகங்களைப் பயன்படுத்தினர். அத்துடன் மீள்குடியேற அனுமதித்தபோது ஆரம்பத்தில் இராணுவ உணவகங்களை நாடியமை, வீட்டுக்குத்தேவையான பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்தல் மற்றும் சிகை அழகுபடுத்தும் வகையில் இராணுவத்தினரின் பயன்பாட்டில் இருந்த பல்பொருள் அங்காடி மற்றும் சலூனைப் பயன்படுத்தி வருகின்றமை மீள்குடியேறிய மக்கள் மத்தியில் 'நியாமான நன்மைகளாக' (கயசை யனஎயவெயபந) உள்ளமையும் இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

நடத்தை மற்றும் சவால்களைச் சமாளிக்கும் உத்திகள்

புதிதாக மீள்குடியேற அனுமதிக்கப்பட்ட நிலையில் ஏறக்குறைய ஆய்வில் பங்கேற்ற அனைத்து குடும்பங்களும் சொந்த நிலத்திற்குத் மீளத்திருப்புதல் மற்றும் மீள்குடியேற்றம் என்பவற்றை விரும்பும் மனப்பாங்கனை வெளிப்படுத்தினர். குறிப்பாக இடம்பெயரும் போது பெற்றோராக இருந்த முதலாம் தலைமுறையினைக் காட்டிலும் அவர்களின் பிள்ளைகளாக (இன்று புதிய குடும்பங்களாக) இருப்பவர்கள் தமது பெற்றோரின் நிலத்தில் புதிதாகக் குடியேறுவதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னர் சொந்த நிலத்தில் வீடுகளைக் கட்டுதல் மற்றும் சமுதாய மேம்பாட்டிற்கான பங்கேற்பிற்கான வாய்ப்புக்களை தேடுகிறார்கள். புதிதாக குடியேற அனுமதிக்கபட்ட போது நிலமற்றோராக இனங்காணப்பட்ட மக்கள் தமக்கென மாற்றீடாக கையளிக்கப்பட்ட மாதிரிக் கிராம வீடமைப்புக்குத் தமது வாழ்கையைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் ஏனெனில் நீண்டகாலமாக நலன்புரிநிலைய நெருக்கமான சூழலில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு மாதிரிக் கிராம வீடமைப்பு உதவியாகவே அமைகிறது.

அத்துடன் சொந்த கிராமத்தில் குடியேறிய மக்களும் தமது கிராமத்திற்குத் தேவையான கல்வி, சுகாதார, போக்குவரத்து மற்றும் வாழ்வாதார வசதிகளை உருவாக்குதல் சார்ந்த பொறுப்புமிக்க அரச மற்றும் அரசசார்பற்ற அமைப்புக்களின் தேவைகளை நாடுவதில் அக்கறை காட்டுகின்றனர். புதிதாக மீள்குடியேறிய சூழலில் வீடமைப்பு, வருமான மார்க்கங்கள், சமுதாய-பண்பாட்டு அமைப்புக்களின் பற்றாக்குறை, பொழுதுபோக்கு வசதிக்குறைநிலை பற்றி அதிக சுமையாகக் கருதி மனதளவில் கவலை கொள்வதாக வெளிப்படுத்தவில்லை. பெரும்பாலான புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கை பல பொறுப்புகளால் நிறைந்துள்ளது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இக்கிராம மக்களின் நீண்டகாலம் தொடச்சியாக நிலவிய இடப்பெயர்வு அனுபவங்கள் குடும்பங்களின் மேம்பாட்டினைப் பாதித்துள்ளது. எனினும் சொந்த நிலத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் தமக்கு முன்னர் நடந்தவற்றை எண்ணிக் கவலை கொள்ள போதுமான நேரம் இல்லாதவர்களாக, என்ன நடந்தது என்று கவலைப்பட அவர்களுக்கு நேரம் கிடைப்பது கடினம், அத்துடன் மீள்குடியேற்ற சூழலில் தமது நிலை முற்றிலும் வேறுபட்டது என்ற மனநிலையை வெளிப்படுத்துகின்றனர். எனினும் மூன்று தசாப்தங்களுக்குக்

கூடுதலான காலமாக நீடித்த மோதல் நிலவரம் காரணமாக இக்கிராமம் உட்பட்ட வடக்கு-கிழக்கிலிருந்து உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலிருந்து திரும்பும் அகதிகளையும் அவர்களின் சொந்தக் கிராமங்களில் அல்லது வேறு இடங்களில் குடியமர்த்துவது தொடர்பான கற்றறிந்த பாடங்களும் நல்லிணக்கமும் பற்றிய ஆணைக்குழுவின் விதப்புரைகளை அமுல்படுத்தும் மீள்குடியேற்ற அமைச்சின் நடவடிக்கைகளும் இன்னும் துரிதப்படுத்தப்பட வேண்டும். எனவே போருக்குப் பின்னரான சூழலில் புதிதாக மீள் குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சமூக-பொருளாதார சவால்களைக் கையாளக் கூடிய பொறிமுறைகளின் தேவைப்பாடும் காணப்படுகிறது.

கோட்பாட்டு ரீதியான பகுப்பாய்வு

அண்மையில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களிள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்களை பகுப்பாய்வு செய்து கொள்வதற்கு சூழலியல் கோட்பாடு (நஉழடழபளைஉயட வாநழசல) மற்றும் சமூக மூலதனக்கோட்பாடு (ளழஉயைட உயிவையட வாநழசல) என்ற இரண்டும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

(வரைபடம் - 2).

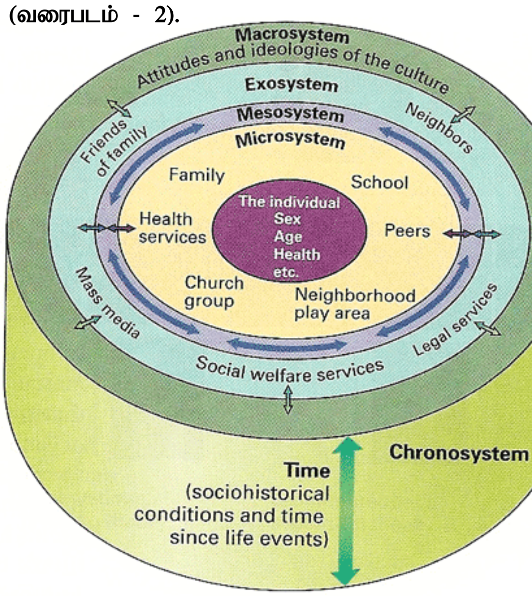

சூழவியல் கோட்பாடு

சூழவியல் கோட்பாடு என்பது ருசநை-டீசழகெநடிசநநெச (1917-2005) என்ற அமெரிக்கரினால் முன்வைக்கப்பட்டதாகும். மனித சமூக மேம்பாடு மற்றும் மனித நடத்தை முறையினை அவனுக்கு புறத்திலிருந்து கட்டுப்படுத்துவதில் சமூக சூழலின் இன்றியமையாமையினை இக்கோட்பாடு விளக்குகிறது. இவரது கோட்பாடு மனித சமூக வாழ்வில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் ஐந்து வகையான சூழல் முறைமைகளைப் பற்றி பிரதிபலிக்கிறது (வரைபடம் - 2). இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, 'கால முறைமை' (உாசழழெ ளலவநஅ) முறைமையின் படி, புதிதாக மீள்குடியேறிய இக்கிராமத்தில் சமூக வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகள் சார்ந்து ஏற்பட்ட போர் மற்றும் இடப்பெயர்வு உருமாற்றங்கள் கிராமத்தின் வாழ்வாதாரம் சார்ந்து மக்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களுக்கு முக்கிய காரணியாக உள்ளது. இந்நிலையில், 'நுண்முறையில்' (அஉைசழ – ளலளவநஅ) உள்ளடங்கும் குடும்பம், பாடசாலை,சமய அமைப்புக்கள் மற்றும் சுகாதார வசதிகள் போன்ற அமைப்புக்கள் மக்களது சமூக பொருளாதாரம் விருத்தியுடன் தொடர்புறும் நிலையில் அவற்றின் மீள்புனருத்தாரண நடவடிக்கைகள் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான இன்றைய நிலையின் முக்கிய தேவைப்பாடாக உள்ளது.

'ஆநளழ ளலளவநஅ' இன்படி, குடும்பம், சமுதாய மட்டத்திலான அமைப்புக்கள், பாடசாலை, சந்தை சுகாதார வசதிகள், சந்தை வசதிகள் மற்றும் போக்குவரத்து போன்றவற்றின் மேம்பாடுசார்ந்து இவற்றிற்கு வெளியே இயங்கும் ஊடகம்சார் எடுத்துரைப்புக்கள் மற்றும் அரசின் நலன்புரி வசதிகள் கூடுதல் கவனத்தைப் பெறும்நிலையில் அவற்றின் பரலவாக்கம் இக்கிராம மக்களின் மேம்பாடு சார்ந்த ஆரோக்கியமான வகையில் செயற்படுத்தப்பட வேண்டும். அத்துடன் நஒழ ளலளவநஅ முறைமையின் படி தனிநபர்கள் மற்றும் குழுக்களுக்கிடையே சிறப்பான இடைவினை வடிவங்கள் பேணப்பட வேண்டும். இவை கிராம மக்களுக்கிடையே நிலவும் வாழ்வாதாரம் சார் சவால்கள் மற்றும் அசாதாரண நிலைமைகளை வெற்றிகொள்வதற்கான சாத்தியப்பாடுகளை உருவாக்கும். பருநிலை முறைமையின் (அயஉசழ ளலளவநஅ) படி, மக்களது வாழ்க்கை முறையில் அவர்களது பண்பாட்டின் அவசியத்தை முன்னிலைப்படுத்துகிறது. இதன்படி, வணக்கஸ்தலங்களைப் பின்பற்றவும், பண்டிகைகளை கொண்டாடுவதற்குமாக அழிவடைந்த வணக்கஸதங்களை மீள்புனருத்தாரணம் செய்யவும், விடுவிக்கப்படாத பகுதிகளில் உள்ள வணக்கஸ்தலங்களை நிறுவனங்களை மக்களின் வழிபாட்டுக்கு அனுமதி வழங்கப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும். அத்துடன் கிராமத்தில் பாரம்பரியமாக நிலவிவந்த வணக்கஸ்தலங்கள் அழிவடைந்த நிலையில் அவற்றைப் மீள்புனருத்தாரணம் செய்ய அனுமதி மறுக்கப்பட்ட நிலையில், கிராம மக்களுக்கு அசௌகரியங்களையும் முரண்பாடுகளையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் குடியிருப்புப் பகுதிகளில் புதிதாக அமைக்கப்பட்டு வரும் புதிய மற்றும் மாற்று வணக்கஸ்தலங்களின் பொருத்தப்பாடின்மை பற்றியும் உரிய தரப்பினர் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும்.

சமூக மூலதனக்கோட்பாடு

றொபட் பட்னம் (சுழடிநசவ ீரவயெஅஇ 2001) என்பவர் சமூக மூலதனம் என்னும் விடயம் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதியிருந்தார். சமூக உறவுகள் வளங்கள் (ளழஉயைட சநடயவழைளொனிள யசந சநளழரசஉநள) என்று சமூக மூலதனக் கோட்பாடு கூறுகிறது. மேலும் இந்த "வளங்கள்" (சநளழரசஉநள) மனித மூலதனமாக முடியும். மனித மூலதனம் என்பது ஒரு தொழிலாளி அல்லது மனிதனின் திறன்கள் மற்றும் வெளியீட்டின் (ழரவிரவ) பொருளாதார மதிப்பாகும். இந்நிலையில் சமூக மூலதனம், பொதுவாக உறவுகள் (சநடயவழைளொனிள) மற்றும் சமூக வலைப்பின்னல்களில் (நெவறழசமள) இருந்து வரும் மதிப்புடன் தொடர்புடையது. எனவே சமூக மூலதனம் என்பது ஒரு சமூகத்தில் வாழும் மற்றும் வேலை செய்யும் மக்களிடையே காணப்படும் உறவுகளின் வலையமைப்பாகும். இந்த சமூக வலைப்பின்னல்கள் சமுதாயங்கள் மற்றும் அமைப்புக்களை வினைத்திறனாகச்

செயல்பட உதவுகின்றன. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஒருவரது சமூக மூலதனம் அவர்களின் கொண்டிருக்கும் வலையமைப்புக்களைக் குறிக்கும்.

அண்மையில் மீள் குடியேறிய இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், மீள்குடியேற தயாராக உள்ள மக்கள் மத்தியில் தாம் சார்ந்துள்ள சமுதாயத்தின் சக அங்கத்தவர்கள் மற்றும் நிறுவனங்களின் அதிகாரிகளுடன் நல்லதொரு வலையமைப்பைக் கொண்டிக்க வேண்டும். அவ்வலையமைப்புக்கள் இக்கிராம சமுதாயத்திற்கு வெளியே உள்ள சமுதாயங்கள் மற்றும் அமைப்புக்களுடன் சாத்தியமான உறவுமுறைகளை வைத்திருக்க உதவுவதுடன் நிலைபேறான சமுதாய மீள்கட்டுமானத்திலும் பங்காற்றும். ஏனெனில் சமூக மூலதனத்தின் முக்கிய பண்பு யாதெனில், அது பயன்பாட்டினால் குறைவதில்லை. ஒரு அமைப்பாண்மை வளரும்போது அமைப்புடன் சேர்ந்து (தன்னைத்தானே) உருவாகிறது. இருப்பினும், சமூக மூலதனம் அது பயன்படுத்தப்படாவிட்டால் அது குறைந்துவிடும்.

'சமூதாய மூலதனத்தை புதிதாக உருவாக்குவது முக்கியம் தான். இதனைவிடச் சமுதாய மூலதனம் சமுதாயத்திடம் ஏலவே இருக்கிற ஒன்றுதான். அதனைப் பயன்படுத்த வேண்டும். சமுதாயத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கின்ற ஆற்றல்களைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்கு சமூக மூலதனத்தைப் பயனுள்ள வழியில் பிரயோகிக்க உதவுவதுதான் சமுதாய மேம்பாடு' (யுடளைழஇெ 2004). அத்துடன் 'வறியோருக்கும் விளிம்புநிலை (அயசபயைெடளைநன) மனிதருக்கும் கைகொடுத்து உதவக் கூடியது சமூக மூலதனம் என்ற சொத்துதான். இது அவர்களிடம் இருந்தால் இதை வைத்துக்கொண்டு ஏனைய மூலதனங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஏற்புடைய வாழ்க்கைத் தரத்தையும் அடையலாம்' (ஆரடியபெணைைஇ 2003). சமுதாய மேம்பாட்டில் சமூக மூலதனத்தின் முக்கியத்துவம் தொடர்பான மேற்குறித்த எடுத்துக்காட்டுக்களும் போருக்குப்பின்னராக மயிலிட்டி வடக்குக் கிராமத்தில் அண்மையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான சிபாரிசுகளை முன்மொழிதலிதல் பற்றிய இவ்வாய்விலும் முக்கிய கவனத்தைப் பெறுகின்றன. நீண்டகால தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வினால் இக்கிராமத்தில் இருந்து வெளியேறி புலம்பெயர்ந்த மூத்த சந்ததியினர், அவர்களின் பிள்ளைகள் மற்றும் இன்று மீள்குடியேறி உள்ள மக்களிடையே பொதுநோக்குடைய வலுவான வலைமைப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டு அவற்றின் சேவைகளும் இக்கிராமத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு அவசியமாகின்றது.

என். பாஸ்கரன
Prathimana Journal
Volume 15, No.01, 2022

முடிவுரை

புதிதாக மீள்குடியேற்றப்பட்ட குடும்பம் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்கள் கிராம சமுதாயங்களுகிடையேயான சமூக உறவை நிர்ணயிக்கும் பல்பரிமாண பண்புகள் இந்த ஆய்வு இனங்கண்டுள்ளது. இந்த குறைந்த வருமானம் கொண்ட குடும்பங்கள், நடுத்தர வருமானம் கொண்ட விவசாயிகள் தமது நிலம் தொடர்பான சட்டப்பூர்வ உரிமைகளைக் கொண்டுள்ளனர். அதேவேளை அவ்வுரிமை புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்களின் பெற்றோரின் உரிமைகளாகவே உள்ளது. அவற்றை மீளப்புதுப்பித்தல் மற்றும் பெற்றோரில் இருந்து பிள்ளைகளுக்கு கைமாறு செய்யவேண்டிய தேவைப்பாடும் உள்ளது. அதே நேரத்தில் இக்கிராமத்தின் பெரும்பகுதி நிலம் இன்னும் இராணுவத்தின் சட்டவிரோத நில ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்டுள்ளது. விவசாய நிலங்கள் அனுமதிக்காததால் மீள்குடியேற்றத்திற்குப் பிறகு அவர்களின் வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்படுகிறது. இந்த கிராமத்தைப் பொறுத்தவரையில் அதன் முக்கியமான மற்றும் விரைவான போக்குவரத்துக்கான வீதி இன்னும் பாவனைக்கு அனுமதிக்கபடாமல், இராணுவ கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. இப்பாதை மக்களின் போக்குவரத்திற்கென மீள அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். அத்துடன் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் இருந்துபோல மக்களின் நலன்சார்ந்த வகையில் வைத்தியசாலை, சந்தை வசதி, மற்றும் தபாலகம் என்பன மீள ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். நிலமற்றோர் மற்றும் நிலமற்ற இயலாமையற்ற நபர்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களாக வறுமைநிலை, குடும்ப அங்கத்தவர்களால் புறக்கணிக்கப்படுதல், நிலம் மற்றும் சொத்துக்கள் தொடர்பான உரிமைகளை வெளிப்படுத்த முடியாமை, வீடற்றநிலை, மருத்துவ வசதிகள் மற்றும் அணுகல் வசதிகளின் குறைபாடுகளையும் கொண்டுள்ளனர். புதிதாக மீளக்குடியேறிய குடும்பங்கள் மற்றும் பெண்தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள் போதிய வளங்கள் மற்றும் முன்முயற்சி இழப்பு காரணமாக தற்போதுள்ள இடங்களில் எந்தவித தொழில்வாய்ப்பையும் பரந்தளவில் முன்னெடுக்க முடியாதுள்ளது. இதனால், அவர்கள் அரசு உதவி மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களின் உதவியை எதிர்பார்த்துள்ளனர். அரசு அல்லது அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களால் வழங்கப்படும் கழிவறைத் திட்டங்கள் மற்றும் வீட்டுத் திட்டங்களில் இயலாமையற்ற நபர்கள் மற்றும் நிலமற்ற இயலாமையற்ற நபர்களுக்கு சிறப்பு ஒதுக்கீடுகள் தேவை. இதனூடாக இயலாமையுள்ள நபர்களுக்கு வசதியான அல்லது பாதுகாப்பான இடங்கள் தேவை. எனவே யாழ்ப்பாணத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்களின் சமூக-பொருளாதார தளங்கள் குறித்த போருக்குப் பின்னரான ஒரு கிராமத்தை மையமாகக் கருப்பொருள் பகுப்பாய்வான இவ்வாய்வானது, அக்குடும்பங்களின் சமகால சமுதாய வாழ்வியலைப் புரிந்து கொள்ள உதவுகிறது. அத்துடன் புதிதாக மீள்குடியேறிய மக்களது பங்கேற்புடன் சமுதாய மட்டத்திலான புனர்வாழ்வுச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய தேவைப்பாட்டினை இவ்வாய்வு முன்மொழிகிறது. இது புனர்வாழ்விற்கான பல்துறை அணுகுமுறையின் அடிப்படையிலான செயற்றிட்டமாக பொறுப்புக்களையும் மனித மற்றும் நிதி வளங்களையும் சமுதாய மட்ட நிறுவனங்களுக்கு பரவலாக்குதல் ஆகும். இவ்வணுகுமுறையானது அரச மற்றும் அரசசார்பற்ற நிறுவனம், வெளிச்சேவைகள், சமூகப்பணிசார் இடையீடுகள் (எழஉயைடறழசம வைைநசளநவெழைெ) என்ற அடிப்படையில் ஏனைய சமுதாயமட்ட அமைப்புக்களுடன் கூட்டிணைந்த அடிப்படையில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களின் நலன்சார்ந்து செயற்படுவதாக அமைய வேண்டும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

Tolfree, D. (1995). Roofs and Roots. The Care if Separated Children in the Developing World. Save the Children. Aldershot: Arena Ashgate Publishing Limited.

Alston, L.J. & Libecap, G.D. (1999). A Model of Rural Conflict: Violence and Land Reform Policy in Brazil'. Environment and Development Economics, 4: 135–160.

Arasaratnam, S. (1982). Social History of a Dominant Caste Society: The Vellalar of Northern Ceylon (Sri Lanka) in the 18th century. Journal of the Indian Economics and Social History Review, 18 (3&4):377-391).

Balasooriya, A. (2013). Issues at the Own Backyard: Caste Based Socio- Economic Inequalities in Intra-Tamil Community in Northern Sri Lanka, Journal of International Development and Cooperation, 19,(3),15-29.

Banks, M. (1996). 'Caste in Jaffna,' Pp. 61-76. In Leach E. eds., Aspect of caste in South Indian Ceylon and Northwest Pakistan, Cambridge: Cambridge University Press.

Bastian, S. (2009). The Politics of Land Reform and Land Settlement in Sri Lanka. Retrieved March 25, 2019 from http://www.sunilbastian.com/articles-details/(2009)-politics-of-land-reform-and-land-settlement-in-Sri-Lanka--test.html

Beteille, A. (1970). Peasant Association and the Agrarian Class Structure. In Constitutions to Indian sociology, 4, (1), 126- 139.

Bremner, F. (2013). Recasting Caste: War, Displacement and Transformations". International Journal of Ethnic & Social studies, 2(1):31- 56.

Brow, J. (1992). Themes in Agrarian Changes, New Delhi: Sage Publications.

Gilchrist, A. (2014). The well-connected Community: A networking approach to community development, the Policy Press, Britol.

Creswell, W. J. (2003). Research Design: Qualitative, Quantitative, and Missed Methods Approaches. London: Sage.

Daniel, E. V. (1992).Three Dispositions towards the Past: One Sinhala, Two Tamil. Colombo: Studies in society and culture: Sri Lanka Past and Present in Association with the National Libraries of Sri Lanka.

Daniel, E. V. (1996). Charred Lullabies: Chapters in an Anthropology of Violence. Princeton University Press.

De. Alwis, M. (2004b). The Purity of Displacement and the Re-territorialization of Longing:Muslim Women Refugees in North-Western Sri Lanka, W.Giles & J.Hyndman (eds), sites of Vilence : Feminist Politics in conflict Zones, Berkely: University of California Press.

Moral Mothers and Stawart Sons: Reading Binaries in a Time of War, In L. Lorentzen & J. Turpin (eds), The Women and War Reader. New York: New York University Press.

De Mel, N. (2007). Militarizing Sri Lanka: Popular Culture, Memory and Narrative in the Armed Conflict. New Delhi: Sage

Djurfeldt, G. and S. Linderberg. (1973). Some Features of the Political Economy of Agriculture in a Tamil Village. Social Scientist, 11(1): 27- 42.

Gough, E. K. (1960). Caste in a Tanjore Village, Pp. 11- 60. In E.R. Leach eds., Aspects of Caste in South India, Ceylon and North -West Pakistan, Cambridge University Press.

Gough, K. (1989). Rural Change in South India, 1950's – 1980's. Delhi: Oxford University Press.

Grossholtz, J. (1984). Forging Capitalism Patriarchy: The Economic and Social Transformation of Feudal Sri Lanka and its Impact on Women. Durham: Duke University Press.

Gunasinghe, N. (1985). Peasant Agrarian Systems and Structure Transformations in Sri Lanka', In C. Abeyasekera eds., capital and Peasant Productions Studies in the Continuity and Discontinuity of Agrarian Structure in Sri Lanka. Colombo: Social Scientists' Association.

Gunasinghe, N. (1996). Land Reform, Class Structure, and the State in Sri Lanka: 1970-1977. In Perera, S. eds., Newton Gunasinghe: selected essay. Colombo: Social Scientists' Association.

Gunasinghe, N. (1992). Transformation and Trajectories of Agrarian System in Jaffna and Nuwara Eliya Districts, In Brow, J & J .Weeramunda. (ed). Agrarian Changes in Sri Lanka. New Delhi: Sage Publications.

Harilal, K. N. & Eswaran, K. K. (2018). The Agrarian Question and Mechanization of Agriculture in Kerala. Review of Agrarian Studies, 8(1): 1- 27.

Hyndman, J. and de Alwis, M. (2005). Performning the Pass: Conflict, Mobility and Displacement in Sri Lanka, B.P.Lorente, N.Piper, S.Sui-Hua & B.Yeoh (Eds), Asian Migrations: Sojouring, Displacement, Homecoming and other Travels. Singapore: Asian Research Insitute.

Kumar, D. (1962). Caste and Landlessness in South India'. Comparative Studies in Society and History. 4 (3): 337-363.

Landlessness and Land Rights in Post- Tsunami Sri Lanka. (2005). Centre for Policy Alternatives Commissioned by IFRC. Retrieved March 15, 2019 from https://www.cpalanka.org/wpcontent/uploads/2007/8/IFRC_land_study.pdf.

Marshall, M. N. (1996). Sampling for Qualitative Research, Family Practice, 13(6): 522-525.

Marvasti, A. B. (2004). Qualitative Research in Sociology: An Introduction. London: Sage Publications.

McGilvray, D.B. (2008).Crucible of Conflict: Tamil and Muslim society on the East Coast of Sri Lanka. Durham: Duke University Press.

Mohanty, B.B. (2016). Critical Perspectives on Agrarian Transition – India in the Global Debate. Routledge: London and New York.

Morrison, B. et al. (1979). The Disintegrating Village: Social Changes in Rural Sri Lanka. Colombo: Lake House Investments.

Mubangizi, B.C. (2003). Drawing on Social Capital for Community Economic Development: Insights from South African Rural Community, Community Development Journal, 38 (2)

Obeyesekera, G. (1967). Land Tenure in Village Ceylon. Cambridge: Cambridge University Press.

Peiris, G.H. (1991). An Appraisal of the Concept of a Traditional Tamil Home Land in Sri Lanka. Sri Lanka Ethnic Studies. IX (1), 13-39.

Putnam, R. (2001), Blowing Alone: The Collapse and Revival of American Community, Simon and Schuster, New York.

Pfaffwnberger, B.(1982). Caste in Tamil Culture: The Regiuous Foundations of Sudra Domination in Tamil Sri Lanka. New Delgi: Vikas Publishing House.

Pyone myat Thu. (2012). Access to land and Livelihoods in Post -Conflict Timor, Leste.Australian Geagrapher.43 (2), 197 – 21

Ramakumar, R. (2018). Selecting a "Village" in the Malabar Region, Kerala, India: A Note, Review of Agrarian Studies, 8(1), 100-108.

Redfiled, R. (1955).Peasant Society and Culture. Chicago: University of Chicago Press.

Schrijvers, J. (1999). Internal Refugees in Sri Lanka: The interplay of Ethnicity and Gender, European Journal of Development Research, 9 (2):62-82.

Singh, N. (2004). Rural Sociology. Lucknow: Pralshan Kendra Publication.

Sivathamby, K. (1985). Some Aspects of the Social Composition of the Tamil of Sri Lanka, In Socia; Scientists' Association (ed), Ethnicity and Social Change in Sri Lanka. Colombo:Social Scientists Assovistion.

Somasunderam, D. (1998). Scarred Minds: The Psychological Impact of War on Sri Lankan Tamil. Colombo: Vijitha Yapa.

Somasunderam, D. (2007). Collocetive Truma in Northern Sri Lanka: a Qualitative Psycho-Social Ecological Study, International Journal of Mental Health System, 1 (5): 1-27.

Somasunderam, D. and Sivayokan, S. (2013). Rebuilding Community Resilience in a Post-War Context: Developing Insight and Recommendations- A Qualitative Study in Northern Sri Lanka'. International Journal of Mental Health Systems, 7 (3): 1-24.

Sorensen, B.R. (1996). Relocated Lives: Displacement and Resettlement in the Mahaweli Project, Sri Lanka. Amsterdam: VU University Press.

Srinivas, M.N. (1998). Village, Caste, Gender and Methods: Essay in India Social Anthropology. Oxford: Oxford University Press.

Sriskandarajah, D. (2006).Socio- Economic Inequality and Ethno- Political Conflict: Some Observations from Sri Lanka. Contemporary South Asia, 14(3):341- 356.

Srivardena, S.S.A.L. (1986). Land settlement in Sri Lanka. Special Report Economic Review, 12, (6).

Tambiah, S.J. (1958). The Structure of Kinship and Its Relationship to Land Possession and Residence in Pata Dumbara, Central Ceylon'. Journal of the Royal Anthropological Institute, 88(1), 21-44.

Tuder Selva et al. eds., (2009), Casteless and Caste-blind? Dynamics of Concealed Caste Discrimination, Social exclusion, and Protest in Sri Lanka. Colombo: Kumaran Book house.

Waiting to Return Home Continued Plight of the IDPS in Post- War Sri Lanka. (2015). The Oakland Institute. Retrieved Septermber 10, 2019 from https://www.oaklandinstitute.org/waiting-return-home-new-report-reveals-continued-plight-idps-post-war-sri-lanka.

Weeramunda, A.J. (1982). Transforming Peasants: Social Changing in Dry Zone Settlement Scheme. Colombo: Department of Sociology.

எழுத்தாளர் பற்றி

நி.பாஸ்கரன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கலைப்பீடத்தின் சமூகவியல்துறையின் விரிவுரையாளராக பணியாற்றுகிறார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியலில் சிறப்புப்பட்டம் பெற்றதுடன் புதுடெல்கியில் அமைந்துள்ள தென்னாசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைமாணி மற்றும் முதுதத்துவமாணியியல் பட்டப்படிப்பினை மேற்கொண்டவர். போருக்குப் பின்னரான சமூக முரண்பாடுகள், இளையோர் மற்றும் பெண்கள் வலுவூட்டல், இடப்பெயர்வு மற்றும் கிராமிய சமுதாயங்கள், விசேடதேவையுடையோர், சமூகப்பின்னடைவு தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகிறார்.

ORCID

என். பாஸ்கரன https://orcid.org/my-orcid?orcid=0000-0001-8480-3641